

DATE

GOVT. COLLEGE, LIBRARY

KOTA (Raj.)

Students can retain library books only for two weeks at the most.

BORROWER'S No.	DUE DATE	SIGNATURE

THE KASHMIR SERIES

OF

TEXTS AND STUDIES.

Kashmir Series of Texts and Studies.

No. LVI.

THE
SVACCHANDA TANTRAM

WITH COMMENTARY

BY

KSHEMARĀJA

EDITED

BY

PAṆḌIT MADHUSŪDAN KAUL SHĀSTRĪ, M. A., M. O. L.

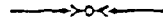
VIDYĀVĀRIDHI,

Superintendent Research Department,

His Highness' Government,

JAMMU & KASHMIR,

SRINĀGAR.

Published under the Authority of the Government of

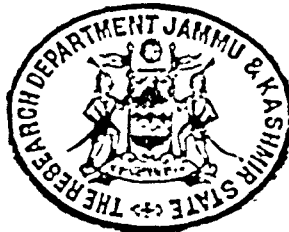
His Highness Rājārājes'vara Mahārājādhirāja

S'ri MAHĀRĀJA HARISINGHJI BAHĀDUR,

G. C. S. I., G. C. I. E., K. C. V. O.,

MAHĀRĀJA OF JAMMU AND KASHMIR.

Volume VI

BOMBAY:

PRINTED AT THE 'NIRNAYA SAGAR' PRESS.

1935. A. D.

श्रीसोमानन्दनाथप्रभृतिगुरुवरादिष्टसत्रीतिमार्गो
लब्ध्वा यत्रैव सम्यक्पटिमनि घटनामीश्वराद्वैतवादः ।
कश्मीरेभ्यः प्रसृत्य प्रकटपरिमलो रञ्जयन्सर्वदेशान्
देशेऽन्यस्मिन्नदृष्टो घुसृणविसरवत्सर्ववन्द्यत्वमाप ॥ १ ॥
तरत तरसा संसारार्द्धिं विधत्त परे पदे
पद्मविचलं नित्यालोकप्रमोदसुनिर्भरे ।
विमृशत शिवादिष्टाद्वैतावबोधसुधारसं
प्रसभविलसत्सद्युक्तयात्तःसमुत्प्लवदायिनम् ॥ २ ॥

काश्मीर-संस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ५६

श्रीस्वच्छन्दतन्त्रम् ।

श्रीमहानाहेश्वराचार्यवर्य-श्रीशैलानन्दज्योतिषोपाध्यायदीक्षाधेवम् ।

श्रीराजराजेश्वर-महापद्मविद्याल-काश्मीरनगरेन्द्र-श्रीहरिसिंहजी-

बहादुराहया

रिसर्च-कार्यालयाध्यक्ष-पण्डित-मधुसूदनकौल-श्राद्धिपा

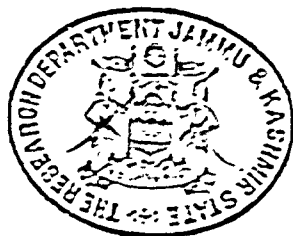
संविद्यकापीठयस्यैत्ररपण्डितसहायेन

संशोधन-विश्वस्तराजेश्वरं

संपाद्य

मुद्रणं 'विश्वस्तर' मुद्रणालये मुद्रणयन्त्रे प्रकृतमुद्रणं कृतम् ।

पद्यो भागः

संस्कृत १९९९.

काश्मीर-श्रीनगर

संस्कृतः १९९५.

(सर्वे ग्रन्थसु मुद्रण-कारिकाः श्रीस्वच्छन्दतन्त्रः काश्मीर-मुद्रण-मन्त्रालयः)

(All rights reserved,)

Printed by Ramchandra Yesu Shedge, at the 'Nirāya-sagar' Press,
26-28, Kolbhat Lane, Bombay.

Published by Pandit Madhusudan Kaul Shastri, M. A., M. O. L.
for the Research Department,
Jammu and Kashmir Government, SRINAGAR.

अथ

श्रीस्वच्छन्दतन्त्रम् ।

श्रीमन्महामाहेश्वराचार्यश्रीशैलमराजकृतोद्योताख्य-
विचरणोपेतम् ।

(एकादशः पटलः)

स्वस्वरूपात्मशक्त्यैव सामिन्नं संसृजद्भगन् ।
संहरंश्च जयत्येकः स्वच्छन्दो बोधमैश्वरः ॥ १ ॥

यदुक्तम्

‘अत्राह्वस्तु कुरुते शिवः परमकारणम् ।

सृष्टि.....॥’ (१०।१२५८)

इत्यादि, तत् निर्णाययिषुः पटलसंगतिं कुर्वती

श्रीदेव्युवाच

अध्वायं तु मया ज्ञात-

स्त्वत्प्रसादात्सुराधिप ।

जगत्सृष्टिस्त्वया देव

सृचिता नतु वर्णिता ॥ १ ॥

अयमिति भुवनात्मा । जगदिति देहगत-
बाह्यगततत्त्वाध्वरूपमेव । सूचितेति
'नादविन्द्रादिकं कार्यमित्यादिजगदुद्भवः ।' (१०।१२६४)
इति ॥ १ ॥

अतश्च त्वं

अध्वसृष्टिं महादेव

कथय स्व प्रसादतः ।

हे महादेव अशेषविश्वप्रभो द्योतनादिस-
तत्त्व, स्व आत्मन्, प्रसादतोऽन्तर्नैर्मल्यगम-
नात् तात्त्विकार्थानिगूहनेन अध्वनः सृष्टिसु-
त्पत्तिं कथय । सृष्टिमित्युपलक्षणपरं स्थिति-
संहारयोरपि अभिधास्यमानत्वात् ॥

एतन्निर्णयाय श्रीभैरव उवाच

योऽसौ सूक्ष्मः परो देवः

कारणं सर्वगः शिवः ॥ २ ॥

निमित्तकारणं सोऽत्र

कथितस्तव सुव्रते ।

योऽसाविति प्रतिपादितनिःसामान्यचिदा-
नन्दधनः, परः सूक्ष्म इत्यन्तःकरणस्यापि अगो-

चरः, देवो द्योतनादिसतत्त्वः, कार्यते स्वशक्त्या
आभास्यते अनेन कार्यमिति कारणं कर्ता विशे-
षानुपादानात् सर्वत्र, तथा कार्यतेऽनेन कार्यं,
कार्यतेऽस्मिन्निति च कारणं तेन स्वतन्त्रः कर्ता
स्वशक्त्यैव स्वभित्तौ सर्वमाभासयतीत्यर्थः । य-
द्वक्ष्यति

‘स्वतेजसा वरारोहे……………।’ (१११४)

इत्यादि । यच्च तदाभासयति, न तत् व्यतिरि-
क्तमित्याह सर्वगः इति सर्वं गच्छति प्राप्नोति
सर्वात्मतां गृह्णाति, अथच तद्गच्छति आभा-
सयति अधितिष्ठति च तावदशेषव्यापकतदना-
च्छादितस्वप्रकाशतया । स्वप्रकाशस्य अस्य
सिद्धौ न वराकं प्रमाणमुपयुक्तं प्रत्युत एतदा-
यत्ता प्रमाणादिवस्तुसिद्धिः । अतश्च शिव
उन्मीलननिमीलनावस्थास्वपि श्रेयःस्वभाव
एव इत्येवंभूतो यः, सोऽत्र जगति कर्तव्ये
निमित्तकारणं तव सुव्रते तद्व्यसमापत्तिका-
रणभूते कथितः, नंतु व्यापकत्वनित्यत्वमात्रेण
दिक्कालादिसाधारणेन, नापि उपादानाद्यपेक्ष-
कार्यजनकत्वेन कुम्भकारादिसाधारणेन रूपेण

यथा अन्येषामद्वैतोपदेशायोग्यानामुक्तः । एव-
मीश्वरस्यानीश्वरत्वमेवोपेतम् । यथोक्तमन्यैः

ये लीश्वरं व्यपदिशन्ति निमित्तहेतुं
दत्तलिङ्गाद्भिरनीभिरिहेतितयै ।

अन्याद्द्वैतोपगमनेन वशीकृतस्य
ज्ञामीश्वरस्थितिदम्नी वत् संगिरन्ते ॥'

इति । तस्माद्यथोक्तमेव साधु ॥

ननु निष्प्रयोजना न प्रेक्षापूर्वकारिणां प्रवृ-
त्तिरस्ति; नच अस्य इयजन्तुचक्रायास्तदायां
सृष्टौ किमपि प्रयोजनमुत्पद्याम इत्याशङ्कां
शमयितुमाह

अक्रामात्संसृजेत्सर्वं

जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ ३ ॥

स्यतेजसा वरारोहे

व्योम संक्षोभ्य लीलया ।

अक्रामात् परिपूर्णत्वेन फलानभिलाषात् ;
लीलया स्वतन्त्रक्रीडयैव; सर्वं स्यावरजङ्गमं
जगत् जीवात्मकं निर्मिमीते; ननु जीवा नाम
नित्याः केचित्संभवन्ति । एवं हि अनादिमति

संसारे जीवानामानन्त्येऽपि प्रतियुगमेकैक-
मुक्तौ संसारोच्छेद एव स्यात् । तेन परमेश्वर
एव स्वच्छस्वच्छन्दचिन्मात्रमूर्तिः

‘स्वशक्तिप्रचयोऽस्य विश्वम्’ (३।३०)

इति शिवसूत्रोक्तस्थित्या स्वरूपगोपनासतत्त्ववे-
द्यवेदकप्रपञ्चरूपं जगत् दर्पणनगरवदनतिरि-
क्तमपि अतिरिक्तमिव आभासयति । एवं
च न कश्चिद्व्यतिरिक्तो जीवपदार्थोऽपि यदाया-
सकत्वेन भगवतोऽप्रेक्षापूर्वकारिता स्यात् ।
ईदृशं च जगदसौ न व्यतिरिक्तेन कारणेन
केनचित् प्रकाशयति, अपितु स्वतेजसा

‘तस्य देवातिदेवस्य परबोधस्वरूपिणः ।

विमर्शः परमा शक्तिरवियुक्तो यया प्रभुः ॥’

इति श्रीकालिकाकुलोक्तस्थित्या व्योम उन्म-
नावरणं स्वस्वरूपमेव संक्षोभ्य

‘अत्रारूढस्तु कुरुते शिवः परमकारणम् ।’ (१०।१२५८)

इत्युक्तदृशा व्यापिनीशक्तिसदाशिवादिभावा-
भावात्मकस्वशक्तिभित्तिभूतसमनाशक्तिभूमि-
कामाश्रित्य समनात्मकस्वशक्तिभित्तौ स्वशक्त्यैव
परमेश्वरेण जगत् भास्यते इति तात्पर्यम् ॥

अतश्च यत्प्राक् कारणशब्दस्य अर्थत्रयं व्याख्यातं, तदेव इह स्फुटीभूतम्, अत एव अत्र न व्यतिरिक्तमुपादानं किमपि, अपितु तदेव व्योमेत्याह

उपादानं तु तत्प्रोक्तं

संक्षुब्धं समवायतः ॥ ४ ॥

तदेव व्यापकावरणस्वरूपं व्योम समवायतो नित्याविभिन्नविमर्शमयपराशक्तिसंबन्धात् संक्षुब्धं भावितसंक्षोभं योग्यस्पर्शभूमिकाप्रदर्शनेन किञ्चिच्चलमिव इदन्ताभासोल्लासभित्तिभूतत्वावभासनेन उच्छलदिव । वस्तुतो ह्युन्मनाख्यैव परविमर्शमयी पारमेश्वरी स्वात्घ्यशक्तिरहन्तैकरसा स्वरूपगोपनक्रीडा सदाशिवानाश्रितपदात्मकसर्वभावाभाससूत्रणभित्तिकल्पसमनारूपतया स्फुरति । इत्थं च करणाधिकरणोपादानरूपमशेषं विश्वकर्तुः परमेश्वराद्भिन्नमेवेति प्रतिपादितं भवति ॥ ४ ॥

यथा च भगवता प्रकाशमानतया स्वाव्यतिरिक्तमपि व्यतिरिक्तमिव जगदाभास्यते,

तथा तन्मध्यनियतपौर्वापर्यावभासात्मा महा-
मायाशक्तिभूमौ मायापदे च विचित्रः कार्यका-
रणभावोऽपि प्रदर्श्यते । यथोक्तं प्रत्यभिज्ञायां

‘मूर्तिवैचित्र्यतो देशक्रममाभासयत्यसौ ।

क्रियावैचित्र्यनिर्भासात्कालक्रममपीश्वरः ॥’ (२।१।५)

इति ॥ ४ ॥

तदेतदुपपादयितुमाह

तस्माच्छून्यं समुत्पन्नं

शून्यात्स्पर्शसमुद्भवः ।

तस्मान्नादः समुत्पन्नः

पूर्वं वै कथितस्तव ॥ ५ ॥

तस्मात्समनाशक्तिरूपाद्बोद्धव्यः शून्यमनाश्रित-
भट्टारकान्ताशेषविश्वभावभासप्रशमाभावभावभा-
सात्मकव्यापिनीपदसमुत्पन्नम् । ततोऽपि प्रतिपा-
दितरूपप्रसुप्तभुजगाकारशक्तितत्त्वात्मा स्पर्शः ।
इत्थमेकैव परमेशेच्छाशक्तिः परसूक्ष्मस्थूलरू-
पतया मेयाभाससूत्रणामयी समना व्यापिनी
शक्तिरिति चोच्यते एकस्या अपि इच्छायाः
सूक्ष्मरूपज्ञानक्रियाशक्तिसंभेदेन त्रित्वात् । त-

स्मादपि शक्त्यात्मनः स्पर्शात् शून्यरूपवाच्य-
 वाचकोभयात्मकस्य जगतो मध्यात् प्रथमं सम-
 स्तवाचकाविभागमयो नाद् उत्पन्नः । संशब्देन
 उत्पाद्यमानस्य सर्वस्य कार्यस्य शक्त्यात्मकका-
 रणभित्तिसंलग्नता उच्यते । पूर्वमिति नादा-
 वरणरूपणाद्यवसरे ॥ ५ ॥

यश्च अयं नाद् उक्तः

अष्टधा स तु देवेशि

व्यक्तः शब्दप्रभेदतः ।

स्वयमव्यक्तध्वनिरूपोऽपि वक्ष्यमाणैर्भेदैर-
 ष्टधा व्यक्तरूपतां प्राप्नोति ॥

तद्यथा

घोषो रावः स्वनः शब्दः

स्फोटारूढो ध्वनिरेव च ॥ ६ ॥

झाङ्कारो ध्वङ्कृतश्चैव

अष्टौ शब्दाः प्रकीर्तिताः ।

एते च धर्मशिवाचार्येण स्वपद्धतौ

‘एतेषां लक्षणं वचनो गुरुपारम्परागतम्’

इत्युपक्रम्य इत्थं व्याख्याताः

‘श्रवणाङ्गुलिसंयोगाद्यः शब्दः संप्रवर्तते ।
 दीप्तवह्निस्वनाभासः स शब्दो घोष उच्यते ॥
 तदन्तेऽनुभवो यस्य ईषन्मर्मविसर्पिणः ।
 भिन्नकांस्यनिभो रूक्षः स रावः स्यात्तदन्तगः ॥
 ततो वंशध्वनिप्रख्यो निवाते सौम्यवर्षवत् ।
 स नादः स्वन इत्युक्तस्तत्परः कथितो तसौ ॥
 चतुर्थः स तु वै शब्दः सर्वशब्दभवारणिः ।
 आत्मानं रावयन्नादः खे यथा भ्रमरीस्वः ॥
 वाक्यस्य स्फुटतां धत्ते वर्णभेदावभासकः ।
 स्फोट इत्युद्दिता नादः पञ्चमः शास्त्रभिस्ततः ॥
 ततोऽतितानधर्मित्वाच्चादः श्रोत्रगुम्वावहः ।
 विपञ्चयाः पञ्चमीं तन्त्रीं हत्वा तीव्रप्रयत्नतः ॥
 यथा व्यज्यत आकाशे स पष्ठो ध्वनिसंश्लितः ।
 सर्वतन्त्रीसमाघाताढीणायामिव साधु यः ॥
 मृदुस्तब्धं निनदति क्षाङ्कारः सप्तमस्त्वसौ ।
 घण्टानिनादानुकृतिः कदाचिन्न्यज्यतेऽन्यथा ॥
 तुङ्गमेघध्वनिनिगः सोऽष्टमो ध्वज्जतः रमृतः ।’
 एषामष्टानामपि

नवमस्तु महाशब्दः

सर्वेषां व्यापकः स्मृतः ॥ ७ ॥

नदत्यसौ सदा यस्मा-

त्सर्वभूतेष्ववस्थितः ।

‘शक्तिमध्यगतो नादो वंशनादान्तसंनिभः ।’

इति यो नादः प्रतिपादितः, स महाशब्दः
सर्वेष्वन्तःसंज्ञवहिःसंज्ञेषु स्थावरादिदेवयोन्य-
न्तेषु भूतेषु अवस्थितः । अत एव हि

‘नादाख्यं यत्परं बीजं सर्वभूतेष्ववस्थितम् ।’

इत्याद्युक्तिप्रतिपादितया नादाख्यया विमर्शस-
त्तया सर्वेषां सत्त्वम् ॥

यत एवमतः

तस्मात्सदाशिवो देवो

व्यक्तो वै द्विक्रियात्मकः ॥ ८ ॥

स एव नादो ज्ञानक्रियारूपसदाशिवभट्टा-
रकाभिव्यक्तिसतत्त्व इत्यर्थः ॥ ८ ॥

अथ अस्मात्

नादाद्विन्दुः समुत्पन्नः

सूर्यकोटिसमप्रभः ।

अन्तःकृतज्ञानशक्तिप्रधाननादपरामर्शः स-
मस्तवेद्याविभक्तः क्रियाशक्त्यात्मा प्रकाशो
विन्दुः समस्तवेद्याविभिन्नप्रथत्वादेव सूर्यको-
टिसमप्रभः ॥

स चैव दशधा ज्ञेयो

दशतत्त्वफलप्रदः ॥ ९ ॥

दशधा वर्णरूपेण

दशदैवतसंयुतः ।

क्रियाशक्तिप्रधानो विन्दुरन्तर्गतेच्छाज्ञानशक्तिद्वयः, एकैकस्याश्च शक्तेः सर्वशक्तिसंभेद इति नव शक्तयः, एतत्सामरस्यात्मा मुख्यो दशमः स्वभाव इति दशधात्वमस्य । तच्च

‘सितं रक्तं च पीतं च कृष्णं हरितपिङ्गलम् ।

नीलं विचित्रवर्णं तु स्फटिकाभं मनोरमम् ॥’ (१५१)

इति द्वादशपटलवक्ष्यमाणवर्णस्वरूपभेदेन दशधा । तत्रैव

‘कुङ्कुमाभं च नारेशं त्रिनेत्रं तु जटाधरम् ।

पूर्वाननमभिध्यायेद्वायुभक्षस्य यत्फलम् ॥

तत्पुण्यफलमामोति ।’ (१२२)

इत्यादितत्पुरुषादिदेवतापञ्चकध्यानं तत्फलपञ्चकं च प्रतिपादयिष्यति । तथा तत्रैव अन्तर्गतनादानुद्भिन्नाकारविन्दुप्रकाशापेक्षया

‘घण्टानादस्य वा ध्यानात्सिद्धिः पाण्मासिकी भवेत् ।

ईप्सिता मर्त्यलोके तु सिद्धिस्तस्य प्रजायते ॥

लिङ्गध्यानं तु यः कुर्यात्पूर्वबीजेन संयुतम् ।
 मासेनैकेन पश्येत्स सूक्ष्मलिङ्गं तनूपरि ॥
 शुद्धस्फटिकसंकाशं तद्दृष्ट्वा तु विमुच्यते ।
 सिद्धिस्तु मानुषे लोके षण्मासेन प्रजायते ॥'

इत्यन्तर्गतनादाविभक्तप्रकाशविन्द्वात्मषष्ठदेव-
 ताध्यानं तत्फलं च प्रतिपादयिष्यति । तथा

‘निवृत्तिश्च प्रतिष्ठा च विद्या शान्तिस्तथैव च ।

कलाचतुष्टयोपेतो ध्यातव्यो विन्दुरीश्वरः ॥’ (१५४)

इत्यादि अभिधास्यति। इत्थं दशदैवतसंयुतो नि-
 वृत्त्यादिकलाभिश्च सह दशतत्त्वफलप्रद इति
 व्याख्येयम् । टीकाकारैस्तु एवमेतत्पूर्वापरमपरा-
 मृश्य

‘स चैव दशधा’..... ।

इत्यादिर्विद्यातत्त्वविषयो ग्रन्थः, तत्र च षण्ठ-
 वर्णान् विन्दुविसर्गौ च वर्जयित्वा अकारादि-
 वर्णदशकयुक्तत्वं तत्संभिन्नैकैककादिव्यञ्जनदे-
 वतायोगाद्दशदैवतत्वम्, एतद्वर्णदशकाभिव्य-
 क्तत्वात्सर्ववाङ्मयरूपं फलं दशधा अत्रेति य-
 त्स्वकल्पनया व्याकारि, तदुपेक्ष्यम् । विद्या-
 तत्त्वविषयस्तु ग्रन्थः

तस्माद्विद्या ततो माया..... ।’ (११।५३)

इत्यग्रे भविष्यति । एतदपि तैर्न परामृष्टम्—
इत्यलं पूर्वंः सह निर्वन्धेन ॥

अथ एतस्मात्

विन्दोः सदाशिवो ज्ञेयः

सोऽष्टभेदाङ्गसंयुतः ॥ १० ॥

पञ्चब्रह्मकलाभिश्च

विद्याङ्गैः शक्तिभिर्युतः ।

पञ्चभिश्च महाज्ञानै-

मूर्तिभिश्च समन्वितः ॥ ११ ॥

स सदाशिव इति यः पूर्वं भौवनेऽध्वनि
विन्द्वावरणादधः स्थूलरूप उक्तः, तस्यैव हि
सकलाद्यष्टभेदैरङ्गैः परिवारैः पञ्चभिरीशानादि-
ब्रह्मभिः सर्वज्ञत्वादिरूपैर्वेदनप्रधानैः पङ्क्तिरङ्गैर्वा-
माद्याभिर्विद्याद्याभिश्च शक्तिभिस्ताराद्यष्टात्रिंश-
त्कलाभिः पञ्चवक्रोद्भूतस्रोतःपञ्चकरूपैर्महद्भि-
ज्ञानशास्त्रैः ओंकारादिभिर्दशभिर्विजयादिभिर-
ष्टादशभिश्च मूर्तिभिर्व्यक्तत्वं पूर्वमभिहितम् ।
अतो यदन्यैर्विन्दुः सदाशिव इति पठित्वा वो-

षाद्यष्टकाङ्गयुक्तनादाख्यसदाशिवरूपो विन्दु-
रिति सामानाधिकरण्येन व्याख्यातं, तदसत् ॥

किंच

स एवापररूपेण

परमात्मा शिवोऽव्ययः ।

यः पूर्वं परमकारणरूपोऽव्ययः शिव उक्तः
स एव अपररूपेण सदाशिवभट्टारकः, न
त्वसौ व्यतिरिक्त इत्यर्थः ॥

अतः

द्विधावस्थः स च ज्ञेयः

सोच्चारोच्चारवर्जितः ॥ १२ ॥

मुद्रामन्त्रस्वरूपेण

स एव च पुनर्द्विधा ।

क्रियाज्ञानस्वरूपेण

इच्छारूपस्वरूपतः ॥ १३ ॥

यः शिवोऽव्यय उक्तः, स द्विधा व्यापकत्वेन
अवस्थितो ज्ञेयो ज्ञातव्यः । कथमित्याह सहोच्चा-
रेण ऊर्ध्वोच्चारणरूपेण विन्दुनादादिपरामर्शा-
त्मना रूपेण वर्तते, उच्चारवर्जितस्त्वशेषविश्व-

व्यापिपरमशिवात्मा स्वभावः एतत्स्वरूपप्राप्त्यु-
पायात्मनापि मुद्रामत्रस्वरूपेण द्विधा । मुद्रा
हि परतत्त्वप्रतिबिम्बभूता अन्तःसंविद्ब्रविणमुद्र-
णात् मुदं रान्ती पाशमोचनभेदद्रावणकारिणी
तत्तत्संनिवेशरूपतया परस्फारमनुकुर्वती, तथा
मन्त्रोऽपि अन्तर्गुप्तभाषणात्मकपरपरामर्शसत-
त्वेन मननत्राणधर्मा परतत्त्वप्राप्त्युपायः परमे-
शात्मैव । परमेश्वर एव हि उपेयपदवदुपाय-
रूपतया स्फुरितः । किंच क्रियाशक्तिप्रधानेन
ईश्वरभट्टारकात्मना ज्ञानशक्तिप्रधानेन च स-
दाशिवभट्टारकात्मना स एव स्फुरितः, तथा
इच्छाशक्त्यात्मना अनाश्रितरूपेण स्वरूपेण च
शक्तिमद्रूपपरमशिवात्मना ॥ १३ ॥

न केवलमित्थमुपेयात्मना उपायात्मतया
शक्तिवैचित्र्येण भगवानेवं भाति, यावत्समस्त-
शास्त्रीयलौकिकव्यवहारगतसर्ववाचकात्मतया
तद्वाच्यवस्त्वात्मतया चेत्याह

शब्दावबोधरूपेण

वस्तुरूपस्वरूपतः ।

शब्दरूपेण तद्वबोधरूपेण तथा शब्दवा-
च्यवस्तुरूपेण स्वरूपेण च पूर्णचिदात्मनेत्यर्थः ।
स्वरूपेणेत्युक्तेरिदमाकृतं-यदशेषशब्दार्थचिन्ता-
रूपतया स्फुरन्नपि परमेश्वरोऽपरिम्लानचिदा-
नन्दघन एवेति सर्वमिदं परमैरवाद्द्वैतरूपमेव ।
तदुक्तं मयैव

हेयं केचन मन्वते जगदिदं बाह्यं तनुस्थं परे

मेश्वरान्तनिवेशकेप्यथ परे देहे परस्मिन्स्थितौ । (?)

भिन्नं भाति न जातु यत्पुनरिदं चिद्भानुभासस्ततो

भाभिर्भामि निजाभिराभिरभितो विश्वात्मभिर्भैरवः॥

इति । येषां तु परमेशमायाशक्त्यावृतत्वादेत-
त्प्रथायोग्यता नास्ति, तदभिप्रायेण

‘समनान्तं वरारोहे पाशजालमनन्तकम् ।’ (४।४३२)

इत्यादि उक्तमिति न पूर्वापरवैषम्यं किञ्चित् ॥

तदित्थं

स्थूलः सूक्ष्मः परश्चैव

परातीतो निरञ्जनः ॥ १४ ॥

व्योमरूपस्वरूपेण

समनोन्मन एव च ।

उन्मनातीतो देवेशि

शिवो ज्ञेयः शिवागमे ॥१५॥

योऽसावुन्मनाक्रमं जानामीत्युक्तामुन्मनाश-
क्तिमतिशयेन इतः प्राप्तस्तद्धाराधिरूढः शक्ति-
मदात्मा शिवागमे शिवः श्रेयःस्वभाव उच्यते,
स्थूलो भूम्यादिप्रकृत्यन्तेन रूपेण, सूक्ष्मः
पुमादिमायान्तेन, परः शुद्धविद्यादिशक्ति-
त्वान्तेन स्फुरितस्तथा व्योमरूपेण अना-
श्रितात्मना स्वरूपेण, किञ्च समनोन्मने शक्ती
विद्येते यस्यासौ समनोन्मनस्तद्रूपीत्यर्थः अशेष-
विश्वात्मना परमेश एव स्फुरतीति यावत् ॥

एवं स्थूलाद्युन्मनान्तं विश्वं परमेशमयमेवे-
त्युपसंहारदृष्ट्या उक्त्वा प्रसरक्रमेणापि तत्त-
त्कारणात्मना स एव स्फुरतीत्यादिशति

उन्मनासमनास्थानं

शिवेन समधिष्ठितम् ।

पञ्चकारणरूपेण

तदधः पुनरेव सः ॥ १६ ॥

तिष्ठत्यस्मिन्निश्चमिति स्थानमुन्मनारूपं स्वा-

तद्व्यशक्तिरूपं, तत्स्वातन्त्र्यावभासितं च यत्
 भावाभावरूपाशेषसूत्रणात्म समनारूपं स्थानं
 तत् शिवेन सम्यगधिष्ठितं स्वभित्तौ स्वाभेदेन
 अवभासितमित्यर्थः । तस्याः समनाया अध
 इति व्याप्यात्मनि शून्यातिशून्ये पदे चिदान-
 न्देच्छाज्ञानक्रियाख्यशक्तिपञ्चकप्रधानेन अना-
 श्रितादिव्याप्यन्तपञ्चकारणरूपेण स एव शिवः
 पुनरपि स्थितः, न पुनरनाश्रिताद्यस्तद्व्यति-
 रिक्ताः केचित् ॥ १६ ॥

किञ्च एतत्

कारणं पञ्चकं देवि

अधिष्ठाय त्वधस्ततः ।

ततोऽनाश्रितादिपञ्चकारणात्मनो रूपाद्धः
 शक्तिब्रह्मविलसुषुम्नानादनादान्तविन्दुपदानि
 अधिष्ठाय अभेदेन तद्भूमीराभास्य एतत्कारण-
 पञ्चकं स्थितमित्यनुपङ्गः ॥

एतद्विभजति

व्यापकः शक्तिमूर्धस्थो

विलद्वारमनाश्रितः ॥ १७ ॥

अनन्तश्च सुपुञ्जेश-
स्त्वनाथश्चोर्ध्वगस्तथा ।
व्योमरूपी महादेवि
विन्द्दीशः परिकीर्तितः ॥१८॥

व्यापक इति व्यापिभट्टारकः प्रपञ्चव्याप्त्या,
शक्तिमूर्धस्थ इति शक्त्यावरणरूपो यो मूर्धा
तत्स्थ इति तद्गतः

‘स्थूलः सूक्ष्मः..... ।’ (११।१४)
इत्युक्तकारणपञ्चकात्मतया स्फुरितः, तथा
अनाश्रितभट्टारको विलद्वारमिति तदधिष्ठातृ-
ब्रह्मरूपः, एवमनन्तः सुपुञ्जावरणाधिष्ठातृसुपु-
ञ्जेशरूपः, अनाथ ऊर्ध्वग इति नादान्ताधि-
ष्ठातृर्ध्वगेशरूपः, व्योमभट्टारकोऽपि विन्द्वावर-
णगतशान्त्यतीताख्यविन्द्दीशमूर्तिः । ननु च
अनाहतानाथानन्तव्योमव्यापिनो ये पूर्वमुद्दि-
ष्टास्ते यद्युत्तरा भूमीरानुलोम्येन भजन्ते, तद-
नाश्रितः शक्तिमूर्धस्थ इत्याद्युक्त्या भवितव्यम् ।
अथ प्रातिलोम्येन तथा

‘व्यापी तु शक्तिमूर्धस्थो विलद्वारं स्वरूपकः’
इत्यादि दर्शनीयं, तत्कोऽत्र क्रमः । एक एव

पञ्चशक्तिसामरस्यात्परमेश्वरो यथास्वातन्त्र्यम-
नाश्रितादिव्याप्यन्तकारणपञ्चकरूपतां प्रपञ्च-
व्याप्त्या श्रित्वा शक्त्यादिविन्द्रावरणगतत-
त्तदीशमूर्तिरूपतयापि स्फुरितः, नत्वत्र आनु-
लोम्यं प्रातिलोम्यं वा किञ्चित् अपितु अक्रम
एवात्र क्रमो वास्तवेन वृत्तेन सर्वेषां भगवदे-
कमयत्वादित्याशयेन अयमीदृशः क्रमोऽत्र प्र-
दर्शितः । एवमुत्तरत्रापि स्मर्तव्यम् । तदुक्तं
श्रीप्रत्यभिज्ञायां

‘या चैषा प्रतिभा तत्तत्पदार्थक्रमरूपिता ।

अक्रमानन्तचिद्रूपः प्रमाता स महेश्वरः ॥’ (१।७।१)

इति ॥ १८ ॥

इमामेव अभेदसारां प्रपञ्चव्याप्तिं सार्धश्लो-
केन प्रदर्शयति

अनाश्रितः स्वयं ब्रह्मा

समधिष्ठाय संस्थितः ।

अनाथो विष्णुरित्युक्त-

स्त्वनन्तो रुद्र एव च ॥ १९ ॥

व्योमरूपीश्वरः प्रोक्तो

व्यापी चैव सदाशिवः ।

अनाश्रितभट्टारक एव स्वयं साक्षाद्ब्रह्मा
समधिष्ठाय संस्थित इति भूरादिब्रह्मलोकान्त-
मित्यर्थात् ॥

किंच

व्यापकश्च पुनर्देवि

हाटकः परमेश्वरः ॥ २० ॥

विद्यामन्त्रगणैर्युक्तः

सप्तपातालनायकः ।

अनन्तश्चैव देवेशि

रुद्रः कालाग्निविग्रहः ॥ २१ ॥

अनाथोऽनन्तरूपेण

स्थितश्चाध्वनि धारकः ।

अनाश्रितो महादेवि

स्थितो वै ह्रुहकः प्रभुः ॥२२॥

अनन्तरूपेणेति कर्परिकाद्योगतानन्तभट्टार-
कात्मना, अध्वनीति कर्परिकापर्यन्ते । ह्रुहक

इति पूर्वोक्तानन्तभुवनान्तर्वर्ती । तदेवं स्थूलेन
 हूहुकादिना सूक्ष्मेण ब्रह्मादिना च पञ्चकेन
 एक एव परमेश्वरः पूर्वोक्तपञ्चशक्त्यात्मा स्वच्छ-
 न्दनाथः प्रपञ्चव्याप्त्या स्फुरित इत्यनेनापि
 आशयेन

‘स्थूलः सूक्ष्मः परश्चैव परातीतो निरञ्जनः ।’ (११।१४)

इति श्लोकार्थं संगमयितव्यम् । अनाश्रितादि-
 पञ्चकस्य एवं प्रपञ्चव्याप्तिं तथा सर्वादेरनाश्रि-
 तनाथस्य सर्वान्तहूहुकनाथरूपतां प्रदर्शयन् स-
 र्वमिदं निरञ्जनसतत्त्वमेवेति शिक्षयति वस्तु-
 तोऽनाश्रितभट्टारकस्य निरञ्जनपरभैरवस्वरूपा-
 व्यतिरेकात् ॥ २२ ॥

यदाह

स्वशक्त्याश्रितः स भगवां-
 स्तेन गीतस्त्वनाश्रितः ।

स्वा विशेषानुपादानात् विश्वस्य प्रभवभूता
 या पारमेश्वरी स्वातन्त्र्यशक्तिस्तामाश्रितः साक्षा-
 त्त्तद्भिन्नौ तदविभिन्नस्फारतया स्फुरति । परमे-

२४ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । २३

श्वरो हि इच्छाशक्त्यात्मना अनाश्रितभट्टारकः
स्वरूपकल्प एव । यदाह श्रीप्रत्यभिज्ञाकारः

‘सा द्वितीयैव शिवता.....’

इति ॥

अतश्च

तस्याश्रितं जगत्सर्व-

मुन्मन्यन्तं वरानने ॥ २३ ॥

उन्मनी शक्तिरन्ते यस्य समनावधेर्जगतः,
तत् तस्य आश्रितमनाश्रितभट्टारकरूपशिवत-
त्त्वाश्रितमित्यर्थः ॥ २३ ॥

यथाच पारमेशीं परां विश्वधारिकां स्वात-
घ्नशक्तिभित्तिमाश्रित्य अनाश्रितनाथः, तथाच
परमूर्तिर्हूहुकभट्टारकोऽपि तामेव आश्रित्य स्थित
इत्याह

संस्थितश्चाम्भसो मूर्ध्नि

शक्त्याधारस्तु हूहुकः ।

शक्त्याधार इति अपरशक्त्याश्रयः । अम्भ-
सो मूर्ध्नीत्यनेन अस्य देशनिर्देशः । यत् श्री-

भुल्लकः शक्त्याधार इति ब्रह्माण्डकर्मपरिकारूपा-
 धारशक्त्याश्रय इतीहापि व्याकार्षीत् , तदस्य
 विस्मृतवस्तुसमर्थनचरमेवेत्युपेक्ष्यम् ॥

किंच

अप्तत्वं चैव तद्ध

आग्नेयं तदनन्तरम् ॥ २४ ॥

वायव्यं नाभसं चैव

तन्मात्राणीन्द्रियाणि च ।

विषयाश्च मनश्चैव

अहङ्कारस्त्वनुक्रमात् ॥ २५ ॥

बौद्धं गौणं च देवेशि

प्राकृतं पौरुषं तथा ।

नियतिः कालरागौ च

विद्या चैव कला तथा ॥२६॥

मायातत्त्वं तथा विद्या

ईश्वरश्च सदाशिवः ।

विन्दुर्धेन्दुनिरोधी च

नादो नाडी त्वतः परम् ॥२७॥

अधो ब्रह्मविलं देवि

शक्तितत्त्वं ततः परम् ।

पञ्चकारणसंयुक्ता

व्यापिनी च ततः परम् ॥२८॥

समना उन्मना चैव

प्रक्रियाण्डैर्युता प्रिये ।

विषया इति ये पूर्वं रश्म्यावरणगता उक्ता-
स्त इह विषयाकारतया स्थिताः । ततश्च य-
दाह श्रीभुल्लको विषया महाभूतस्वरूपा एवेह
इन्द्रियग्राह्या इन्द्रियोक्त्यनुपङ्गेण प्रसङ्गादुक्ता
इति, तदसत् । वैद्धमित्यादौ तत्त्वमिति योज-
नीयम् । नाडीति सुपुम्नावरणगता च सुपुम्नैव ।
अधो ब्रह्मविलमिति अपास्य ऊर्ध्वं ब्रह्मविलमिति
टीकाकारपाठो न साधुः ऊर्ध्ववदधोऽपि सुपुम्ना-
न्तस्य अध्वनो ब्रह्मविलव्याप्तत्वात् पृथिव्यादि-
तत्त्वानामुत्तरोत्तरमन्तर्वहिव्याध्यवस्थित्या प्र-
तिपादितत्वात् । उन्मनाया विशेषणं प्रक्रि-
याण्डैर्युतेति प्रोक्त्या प्रक्रियया स्थिता अण्डा

ब्रह्माण्डप्रकृत्यण्डमायाण्डशक्त्यण्डास्तैर्युता संबद्धा । ते हि सर्वे तदेकाश्रयाः ॥

एतत्संकलयति

एवं वै प्रक्रियाण्डं तु

अधोर्ध्वं संव्यवस्थितम् ॥२९॥

प्रोक्तप्रक्रियया स्थितं यदण्डमित्येकवचनात्
मायाण्डं शक्त्यण्डं चैकरूपं, तद्ध ऊर्ध्वं च अ-
न्तर्वर्तितत्तत्त्वगर्भीकारेण सम्यक् सवाह्याभ्य-
न्तरव्याप्त्या विशेषेण अवस्थितम् ॥

किं शक्त्यण्डमायाण्डद्वयमेव अन्तर्वर्तितत्त-
त्त्वोर्ध्वाधरादिव्याप्त्या स्थितं, नेत्याह

एवंविधान्यधोऽधो वै

ऊर्ध्वोर्ध्वं च समन्ततः ।

एवंविधानीति बहुवचनेन मायाण्डान्तर्ग-
तप्रकृत्यण्डब्रह्माण्डपरामर्शस्तेषां बहुत्वात् ।
तदुक्तं श्रीमालिनीविजये

‘पृथग्द्वयमसंख्यातमेकमेकं पृथग्द्वयम् ।’ (२।५०)

इति । एवंविधानीत्युक्तिः अधोऽध ऊर्ध्वोर्ध्वं च
समन्ततः इत्यनेन व्याख्याता ॥

बहुवचनसूचितमनेकत्वं स्फुटयति

यथा आत्माणवो देवि

असंख्याता व्यवस्थिताः ॥३०॥

एवं वै प्रक्रियाण्डानि

त्वसंख्येयान्यनेकशः ।

व्यवस्थिता इति ऐश्वर्या मायाशक्त्या तथा संकुचितत्वेन आभासनादित्यर्थः । प्रकृत्यण्डानीति बहुवचनात्प्रकृत्यण्डब्रह्माण्डरूपाणीत्युक्तमेव ॥

तर्हि तान्यपि विभागेन किं न वर्ण्यन्ते ।

यतः

एकेन वर्णितेनेह

सर्वोऽध्वा वर्णितः प्रिये ॥३१॥

यथा ह्येकं तथा सर्वं

प्रक्रियाण्डं स्थितं प्रिये ।

सर्वेषां प्रक्रियाण्डानां

स्वस्वरूपेण सुव्रते ॥ ३२ ॥

व्यापकस्तु शिवः सूक्ष्मः
 सबाह्याभ्यन्तरं स्थितः ।
 सर्वातिशयनिर्मुक्तः
 सर्वकारणवर्जितः ॥ ३३ ॥
 सृष्टिसंहारनिर्मुक्तः
 प्रपञ्चातीतगोचरः ।

स्वेन अनपायिचित्प्रकाशात्मना स्वरूपेण
 सर्वेषां सूक्ष्मः शिव इति परमशिवभट्टारको
 वहिरन्तश्च व्यापकः स्थितश्चित्प्रकाशात्मकपर-
 मशिवरूपतां विना कस्यापि सत्तासिद्धेः शिव-
 मयमेव विश्वमित्यर्थः । शिवसदाशिवेश्वरादी-
 नामधराधरापेक्षया यथोत्थानमतिशयोऽस्ति ।
 परमशिवस्तु चित्प्रकाशमात्रात्मतया महास-
 त्तात्मा महासामान्यरूप इति एतदन्यस्य अति-
 शयावधेरभावात् सर्वातिशयैर्निर्मुक्तः सर्वका-
 रणं सर्वकारणवर्जितश्च नित्योदितचिदेकमूर्ति-
 रिति तन्त्रेण व्याख्येयं यतः सृष्टिसंहाराभ्यां
 निर्मुक्तः । सर्वस्य हि जगत एष एव भगवान्

३४ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । २९

स्वच्छस्वच्छन्दचिदेकमूर्तिः स्रष्टा संहर्ता च,
नतु अस्यापि अन्यस्तस्य कल्प्यमानस्यापि
एतत्प्रकाशात्मतां विना अनुपपत्तेः । किंच अयं
प्रपञ्चं वैचित्र्यमतीतः स्वचित्प्रकाशैकमयत्वेनैव
प्रकाशमानो गोचरो जगदात्मा सर्वो विषयो
यस्य । तदुक्तं श्रीप्रत्यभिज्ञायां

‘स्वात्मेव स्वात्मना पूर्णा भावा भान्त्यमितस्य तु ।’ (२।१।७)

इति ॥

किंच अयं

निर्मलो विमलः शान्त-

स्त्वध ऊर्ध्वं व्यवस्थितः ॥३४॥

निर्गता आणवाद्या मला यस्मात् तथाभूतो-
ऽसौ, विमलः चित्प्रकाशैकमूर्तिः, अतश्च सम-
स्तभेदोपशमात् शान्तः, तथापिच स एव अध
इति मायादिक्षित्यन्ततया, ऊर्ध्वं च शुद्धविद्या-
दिशिवान्ततया, विविधेन रूपेणावस्थितो न हि
तत्प्रकाशातिरिक्ता कापि कस्यापि कदापि सत्ता
अस्तीत्युक्तत्वात् ॥ ३४ ॥

एतत् दृष्टान्तप्रमुखं घटयति

आकाशस्य यथा नोर्ध्वं

न मध्यं नाप्यधः क्वचित् ।

एवं सर्वगतो देवः

शिवः परमकारणम् ॥ ३५ ॥

व्याप्य देवि जगत्सर्वं

व्योमसु व्योमवत्स्थितः ।

व्योमसु गृहघटाद्यवच्छिन्नेषु आकाशप्रदेशेषु यथा व्योम अभेदमयमेव स्थितं, तथा जगत्सर्वं प्रकाशमानत्वात्प्रकाशमयं चित्प्रकाशात्मा शिवः अभेदेन व्याप्य स्थितः । अत एव अस्य देशकालादिकृत ऊर्ध्वमध्याधरभेदो न कश्चित् ॥

एतदेव अद्वयज्ञानं परमोपादेयमित्याह

एवं ज्ञात्वा वरारोहे

न भूयो जन्मभागभवेत् ॥३६॥

एवं शिवभट्टारकस्यैव स्वप्रकाशमयसमस्त-

३८ श्लो.] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । ३१

जगद्भेदव्याप्तिं प्रदर्श्य, तत्प्रपञ्चरूपाणां ब्रह्मा-
दीनां यावती व्याप्तिस्तामपि दर्शयति

कारणानां पुनर्व्याप्तिं

कथयामि समासतः ।

पूर्वमनाश्रितादेः परमकारणपञ्चकस्य द्रुहु-
कान्तं व्याप्यव्यापकभावो दर्शितः, इदानीं तु
तस्यैव अपररूपतया ब्रह्मादिपञ्चकरूपस्य तत्त्वा-
द्यधिष्ठानद्वारिका व्याप्तिः प्रदर्श्यते

तत्त्वे तु पार्थिवे ब्रह्मा

अधिष्ठाता व्यवस्थितः ॥ ३७ ॥

अप्तत्त्वे तु स्थितो विष्णु

रुद्रस्तेजसि संस्थितः ।

ईश्वरो वायुतत्त्वे तु

आकाशे तु सदाशिवः ॥ ३८ ॥

व्यवस्थितः । पूर्वं

‘कलानां यावती व्याप्तिस्तत्त्वानां तावदेव हि ।’ (५।१३)
इत्युक्तत्वात्प्रतिष्ठादिकलाव्याप्ततत्त्वानुसायस-
त्त्वादितत्त्वस्वरूपं मन्तव्यम् ॥ ३८ ॥

आदित्यश्च स्मृतो ब्रह्मा

सोमो विष्णुश्च सुव्रते ।

ग्रहाणामधिपो रुद्रो

नक्षत्राणां तथेश्वरः ॥ ३९ ॥

यजमानस्तु देवेशि

स्वयं देवः सदाशिवः ।

इह पृथिव्यादिपञ्चकं सूर्यः सोमो यजमानश्चेति या अष्टौ महेश्वरस्य मूर्तयः, ततः कलाव्याप्तिसतत्त्वं मेयरूपं पृथिव्यादिमूर्तिपञ्चकं ब्रह्मादिकारणैरधिष्ठितमित्युक्तम् । यत्तु करणपक्षे निविष्टा च याजमानी मूर्तिः पञ्चमीति, तत्रापि ब्रह्माद्यधिष्ठितत्वमुक्तम् । आदित्य इति प्राणो दक्षिणस्रोतश्च । सोमोऽपानो वामस्रोतश्च । ग्रहनक्षत्राधिपौ बाह्यौ सोमसूर्यौ प्रमेयप्रकाशेनोपयुक्तौ । सदाशिवस्य यजमानत्वमशेषप्रमेयप्रमाणाधिष्ठातृपरप्रमातृमयत्वात् ॥

समस्तमहेश्वरमूर्त्यधिष्ठातारो ये ब्रह्मादयस्तपि सद्यथादिभगवन्मन्त्रमया एवेति इत्य-

मपि परमेश्वराद्वयमयमेव जगदित्यादिशति
 सद्योजातस्तु वै ब्रह्मा
 वामो विष्णुः प्रकीर्तितः ॥४०॥
 अघोरो रुद्र इत्युक्त-
 स्तथा पुरुष ईश्वरः ।
 ईशानस्तु वरारोहे
 स्वयं देवः सदाशिवः ॥ ४१ ॥

यच्च एतत् ब्रह्माद्यधिष्ठातृ भगवच्छक्तिरूपं
 सद्यआदिमन्नपञ्चकं, तदेव वेदादिसमस्तशास्त्र-
 प्रपञ्चरूपमित्याह

सद्योजातस्तु ऋग्वेदो
 वामदेवो यजुः स्मृतः ।
 अघोरः सामवेदस्तु
 पुरुषोऽथर्व उच्यते ॥ ४२ ॥
 ईशानश्च सुरश्रेष्ठः
 सर्वविद्यात्मकः स्मृतः ।

ऋगादिवेदाः प्रत्येकं कर्मदेवताज्ञानकाण्डा-

त्मका मन्तव्याः । सर्वविद्यात्मक इत्युक्त्या प्रो-
क्तोऽपि प्रविभागः अस्यैव भगवतः प्रपञ्च इति
शास्त्रक्रमेणापि भगवदद्वयमयमेव जगत् ॥

ज्ञानक्रमेणापि अद्वैतमित्याह

लौकिकं देवि विज्ञानं

सद्योजाताद्विनिर्गतम् ॥ ४३ ॥

वैदिकं वामदेवात्तु .

आध्यात्मिकमघोरतः ।

पुरुषाच्चातिमार्गाख्यं

निर्गतं तु वरानने ॥ ४४ ॥

मन्त्राख्यं तु महाज्ञान-

मीशानात्तु विनिर्गतम् ।

लौकिकं वार्तादण्डनीत्याद्युर्वेदधनुर्वेदनाट्य-
वेदादिप्रतिपाद्यकृपिनयानयचिकित्सादिविज्ञान-
नम् । वैदिकं नित्यनैमित्तिककाम्ययज्ञादिस्वरू-
पम् । आध्यात्मिकं सांख्ययोगादिप्रतिपादि-
तप्रकृतिपुरुषविवेकज्ञानसर्ववृत्तिनिरोधज्ञानादि-
कम् । आतिमार्गिकं वेदसांख्ययोगाद्युक्तोपा-
सात्मकप्रसिद्धमार्गातिक्रान्तं सामान्येन पारमे-

शशास्त्रप्रतिपादितविविधमुद्रामण्डलक्रियाद्यु-
पायरूपं विज्ञानमिह अभिप्रेतं, नतु विशिष्टं
चतुष्टयात् । मन्त्राख्यसिति तत्रैव पारमेशेषु शा-
स्त्रेषु पञ्चप्रणवाधिकारप्रतिपादितनीत्या मन्त्रेषु
आ समन्तात् ख्यानं यस्य तथाभूतं यन्महा-
ज्ञानं मन्त्रवीर्यदं ज्ञानपादप्रोक्तक्रियादितन्नात्म-
कविज्ञानाद्वैलक्षण्येन अनुभवसारतां मन्त्राणां
प्रथयति ॥

पञ्चतत्त्वाधिष्ठानद्वारेण विश्वाधिष्ठातृत्वं ब्र-
ह्मादिकारणपञ्चकस्य उक्तं, वितत्य तु प्रतिपा-
दयितुमाह

तथा तत्त्वविभागेन

पुनश्च शृणु सुव्रते ॥ ४५ ॥

चतुर्विंशतितत्त्वानि

ब्रह्मा व्याप्य व्यवस्थितः ।

प्रधानान्तं तु देवेशि

गुणतत्त्वस्य पृथगविवक्षितत्वात् चतुर्विं-
शतितत्त्वानि व्याप्येति प्राग्वदभेदेन अधि-
ष्ठाय, अत एव प्रतिपादितहृदयविषया आलो-

चनादिस्मृष्टिकारिणी ब्राह्मी व्याप्तिरस्तीति तत्र
तत्र उच्यते ॥

पौरुषं तु जनार्दनः ॥ ४६ ॥

नियतेरथ मायान्तं

रुद्रो व्याप्य व्यवस्थितः ।

विद्या तथैश्वरं तत्त्वं

व्याप्तं चैवेश्वरेण तु ॥ ४७ ॥

ऊर्ध्वं सदाशिवो देवः

सर्वं व्याप्य व्यवस्थितः ।

ऊर्ध्वमिति सदाशिवशक्तिशिवाख्यं तत्त्व-
त्रयम् । सदाशिव इति अनाश्रितपरव्या-
प्त्येत्यर्थः ॥

आत्मविद्याशिवाख्यतत्त्वत्रयविभागेन च
कारणानां विश्वाधिष्ठितत्वमाह

तत्त्वत्रयविभागेन

पुनर्वक्ष्यामि सुव्रते ॥ ४८ ॥

कारणव्याप्तिमिति शेषः ॥ ४८ ॥

तत्र

आत्मतत्त्वे तु वै ब्रह्मा
 मायान्ते च व्यवस्थितः ।
 विद्यातत्त्वे तथा विष्णु-
 र्यावत्सादाख्यगोचरम् ॥ ४९ ॥

शिवतत्त्वे तथा रुद्रो
 विज्ञेयस्तु वरानने ।

सादाख्यमूर्ध्वमध्वानं
 सर्वं व्याप्य व्यवस्थितः ॥ ५० ॥

सादाख्यगोचरमिति सदाशिवतत्त्वम् । सर्व-
 मिति शिवतत्त्वान्त एव ब्रह्मविष्णुरुद्रान्ता ब्र-
 ह्मणो व्याप्तिः, ईश्वरसदाशिवान्ता विष्णोः,
 शिवरूपा रुद्रस्येति कारणपञ्चकस्यापि अनया
 भङ्ग्या अभेद एव दर्शितः ॥ ५० ॥

न केवलं कारणपञ्चकमेतावत्कारणत्रय-
 व्याप्तिसत्त्वं, यावत्कारणत्रयमपि पारमेशरौ-
 द्यादिशक्तित्रयपरमार्थमित्याह

रौद्र्या अधिष्ठितात्मा वै
 स रुद्रः परिकीर्तितः ।

व्याप्तश्च वामया विष्णु-

ज्येष्ठया च पितामहः ॥ ५१ ॥

समस्तरुद्रावणात् विश्ववमनादभेदप्राधान्यप्राशस्त्यप्रकर्षाच्च रौद्रीवामाज्येष्ठाख्याः याः शक्तयस्तासामधिष्ठाने क्रमव्यतिक्रमः परमार्थाद्व्यक्रमवस्तुतत्त्वप्रदर्शनाय ॥ ५१ ॥

किंच

ज्ञानशक्तिः स्मृतो ब्रह्मा

क्रियाशक्तिर्जनार्दनः ।

इच्छाशक्तिः परो रुद्रः

परशब्दस्त्रिष्वपि संवध्यते । अत्रापि क्रमान्यथात्वे प्रोक्त एव आशयः ॥

यश्च अयं परो रुद्रः

स शिवः परिगीयते ॥ ५२ ॥

विष्णुः सदाशिवो देवो

ब्रह्मा चैवेश्वरस्तथा ।

एवं शक्तित्रयेण अपरं कारणत्रयमिव तद्भापकं परमपि कारणत्रयमधिष्ठितमित्युक्तं भवति ॥

तदित्थमुपायोपेयाद्यैकात्म्योक्त्या कारणग-
ताधिष्ठात्रधिष्टेयमुखेन समस्ताध्वव्याप्त्या मूर्त्य-
ष्टकाधिष्ठितयुक्त्या वाचकमुखेन तज्ज्ञानदृष्ट्या
तद्वाच्यपट्टिंशत्पञ्चत्रिंशत्तत्त्वभेदोक्तिद्वारेण श-
क्तित्रयाधिष्ठाननिरूपणक्रमेण च परभैरवाद्द्व-
यमयं जगदिति व्याप्यव्यापकतत्त्वप्रदर्शनेन
परमौपनिषदिकमर्थ्यं प्रपञ्चप्रक्रान्तजगत्सृष्ट्य-
पेक्षं कार्यकारणविभागवैचित्र्यमेव अनुवधाति

सदाशिवः शिवाद्देवि

उत्पन्नः प्रभुरीश्वरः ॥ ५३ ॥

यद्यपि

'विन्दोः सदाशिवो ज्ञेयः..... ।'(११।१०)
इति प्रागुपक्षिप्तं, तथापि प्रतिपादितव्याप्य-
व्यापकभावपरमार्थदृशा विन्दुपर्यन्ते प्रसृत्य
शिवभट्टारक एव प्रपञ्चव्याप्त्या सदाशिव ई-
श्वरश्च प्रभुः संपन्न इति अत्र तात्पर्यम् ॥५३॥

तस्माद्विद्या ततो माया

तत इति विद्यातत्त्वात् । एषां च तत्त्वा-
नामुत्पत्तिक्रमे युक्तिः पूर्वमेव दर्शिता ॥

किंच

विद्यायाः पुनरीश्वरः ।

ज्ञानशक्तिकराग्रेण

स्वेच्छया परमेश्वरः ॥ ५४ ॥

सप्त कोटीस्तु मन्त्राणां

सृजेज्ज्ञानक्रियात्मिकाः ।

‘अष्टवर्गविभिन्ना तु विद्या सा मातृका परा ।’ (१०।११४४)
इति पूर्वमुक्तस्वरूपाया विद्यायाः सकाशात् पर-
मेश्वर इति परमशिवस्वरूप ईश्वरभट्टारकः स्वे-
च्छामात्रेण अनुग्रहाख्यकृत्यप्रपञ्चनार्थं ज्ञानश-
क्तिरेव कराग्रं तेन सप्त कोटीर्मन्त्राणां मननत्राण-
सतत्त्वानां सृजति । ज्ञानशक्तिकरणत्वात् सृज्य-
मानत्वाच्च एताः कारणानुगुण्येन ज्ञानक्रियात्मि-
का इति पूर्णज्ञानक्रियासतत्त्वा भोगमोक्षप्रदाः ॥

परमेश्वर इति विशेषणेन ईश्वरस्य परम-
शिवरूपत्वमुक्तं यतस्तत एव तत्सृष्टानां मन्त्रा-
णामणुशक्तिशंभुपक्षतया सर्वत्रैव अनुग्रहार्थ-
मवस्थितत्वमस्तीत्याह

ते च सादाख्यपर्यन्ते

पार्थिवाद्ये तु सुव्रते ॥ ५५ ॥

अनुग्रहं प्रकुर्वन्ति

देहिनां भुवने स्थिताः ।

पृथ्व्याद्यनाश्रितान्ते यानि भुवनानि तेषु
स्थिताः सन्तो देहिनां भोगमोक्षरूपमनुग्रहं
प्रकर्षेण अनवरतं कुर्वन्ति ॥

एते च

शिवशक्तिसमाविष्टा-

स्त्रिनेत्राश्चन्द्रमौलयः ॥ ५६ ॥

शिवशक्तिसमाविष्टत्वादेव एषामनुग्रहक-
र्तृत्वम् ॥ ५६ ॥

युक्तं च एतद्यतः

रुद्रमूर्तिभिरेकोऽसौ

शिवः परमकारणम् ।

जगद्व्याप्य स्थितो मायी

शूलपाणिरनेकधा ॥ ५७ ॥

रुद्राः सर्वरुद्राविणो मन्त्राः । एकोऽपि
अनेकधा रुद्रमूर्तिभिर्जगद्व्याप्य स्थित इत्यत्र
विशेषणद्वारको हेतुर्मायीति । स्वरूपगोपना-
रूपया महामायाशक्त्या हि असौ अनुग्रहा-

ख्यकृत्यनिर्वाहाय नानारुद्रमूर्तिभिः स्फुरितः ।
 मायाशक्त्यैव वक्ष्यमाणजगद्रूपतया परमेश्वरः
 स्वाभासस्वच्छस्वच्छन्दचिदानन्दसुन्दरः स्वस्वा-
 तत्र्यात् दर्पणनगरवत् स्वानधिकेनापि अधिके-
 नेव केन नाम रूपेण न भवतीत्युक्तमसकृत्,
 अतो यत् श्रीसद्योज्योतिषा उक्तम्

‘एकः शिवोऽविकारी तच्छक्तिश्चाप्यतो न तौ योग्यौ ।
 बहुधा स्यातुं यद्वा चैतन्यविनाकृतौ विकारित्वात् ॥’ (त०४५)
 इति, तत् प्रोक्तश्रुतियुक्तिभ्यां बाधितत्वादपर्या-
 लौचिताद्वयवादसतत्त्वमित्युपेक्ष्यमेव ॥ ५७ ॥

किञ्च अयमाश्रितानन्तभट्टारकमूर्तिः

ज्ञानशक्त्या पुनश्चैव

समालोक्य वरानने ।

इच्छाशक्त्या समाविष्टः

क्रियाशक्त्या तु सुव्रते ॥५८॥

मायातत्त्वं जगद्धीजं

नित्यं विभुतयाव्ययम् ।

तत्स्थं कृत्वात्मवर्गं तु

युगपत्क्षोभयेत्प्रभुः ॥ ५९ ॥

जगतः कलादिक्षित्यन्तस्य विश्वस्य यद्वीजं
कारणं मायातत्त्वं नित्यमिति तच्छक्तेरनिदं-
प्रथमिकतया प्रवृत्तत्वात्, अत एव च अव्ययं,
नतु तत्त्वात्मतया तन्नित्यमविनाशि च भवति
'ततो माया' इत्युक्तत्वात् तत्संहारस्य प्रतिपाद-
यिष्यमाणत्वात्; एवंभूतं यत् मायातत्त्वं त-
त्स्यमिति तद्वशाद्गोपितज्ञानक्रियारूपमात्मवर्गं
कृत्वेति स्वभित्तावाभास्य, पुनश्च तं तथाविधं
ज्ञानशक्त्या समालोक्य युगपदक्रममेव क्षोभ-
येदिति सर्वकर्तृत्वसर्वज्ञत्वनैराकांक्षयाकालक-
लितत्वसार्वात्म्यरूपाद्धर्मात् अपरामर्शनमय-
किञ्चित्कर्तृत्वकिञ्चिज्ज्ञत्वसाकांक्षत्वकालकलि-
तत्वनियतोत्थापककलाविद्यारागकालनियत्या-
त्मककञ्चुककलनापुरःसरं प्रधानकारणकार्य-
परवशं संपादयति परमेश्वरः । कीदृगसावि-
त्याह इच्छाशक्त्या क्रियाशक्त्या च समाविष्टः

‘एवंभूतमिदं वस्तु भवत्विति यदा पुनः ।

जाता तदेव तत्तद्वत्कुर्वत्यत्र क्रियोच्यते ॥’ (८।१५)

इति श्रीमालिनीविजयनिर्दिष्टनीत्या इच्छामा-
त्रानन्तरमेव क्रियाशक्त्या आभासयतीत्यर्थः ५९

युगपत्क्षोभयेदित्युक्तिं दृष्टान्तेन परिघटयति
हेलादण्डाहतायाश्च
वदर्या वा फलानि तु ।
तिर्यगूर्ध्वमधस्ताच्च
निर्गच्छन्ति समासतः ॥६०॥

वाशब्द इवार्थे । वदर्या इव फलानि मा-
याया आत्मानः समनन्तरवक्ष्यमाणतिर्यगूर्ध्वा-
धरभूमीर्गच्छन्ति ॥ ६० ॥

तत्र

मुक्तेस्तु भाजनं येऽत्र
अनुध्याताः शिवेन तु ।
ऊर्ध्वं गच्छन्ति ते सर्वे
शिवं परमनिर्मलम् ॥ ६१ ॥

अनुध्याता इति कृतशक्तिपाताः । यदुक्तं
श्रीश्रीकण्ठ्यां

‘यया विना न सर्वज्ञः शिवः सा शक्तिरैश्वरी ।
या सा शिवप्रयुक्ता तु पशूनां मोक्षयेत्ततः ॥
पतेदीक्षानुसन्धाने दीक्षा ज्ञानादिलक्षणा ।’

६३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । ४५

इति । ऊर्ध्वमिति शिवैत्रयप्राप्तिरेव एषामूर्ध्वग-
तिरित्यर्थः ॥ ६१ ॥

तथा

विद्याया भाजनं तिर्यङ्-
मन्त्ररूपा भवन्ति वै ।

तदुक्तमन्यत्र

‘विद्याविधेशत्वं त्वपरा मुक्तिः…… ।’ (त० ५१)

इति ॥

किंच

संसारभाजनं ये तु
मलकर्मकलान्विताः ॥ ६२ ॥

अधस्तात्ते व्रजन्त्यत्र
घोरेऽध्वन्यतिदारुणे ।

मल अख्यात्यात्मक आणवः, शुभादिवास-
नात्मकं कर्म, कलादिकं तु मायीयम् । घोरे
भेदमये । अतिदारुणे दुःखत्रहले ॥ ६२ ॥

एवं प्रसङ्गात् मन्त्राणां वद्धमुक्तानां च स्वरूपं
प्रतिपाद्य प्रकृतामेव तार्त्वीं सृष्टिं दर्शयति

तस्मात्कला समुत्पन्ना

विद्या रागस्तथैव च ॥ ६३ ॥

कालो नियतितत्त्वं च

पुंस्तत्त्वं प्रकृतिस्तथा ।

केवलमेतदुच्यते कञ्चुकपञ्चकवलिताः पु-
मांसो भोक्ताः, भोग्यसामान्यरूपा च प्र-
कृतिः युगपदेव मायातः संभूता भोक्तृभो-
ग्ययोः परस्परापेक्षित्वात्, अतोऽत्र कलादीनां
युगपदेव तस्मादिति मायातत्त्वादुद्भव उक्तः ।
श्रीमालिनीविजये तु कलातो विद्यादिचतुष्टयं
प्रकृतिश्च, श्रीरौरवादौ तु कला रागविद्ये
प्रसूयं, अव्यक्तं जनितवतीत्यादिरागमेषु यः
क्रम उक्तः, तथा क्वचित्कञ्चुकानां चतुष्टयं क-
चित्रयमिति संख्यान्यथाभावोऽपि दृश्यते, न
तत्र भ्रमितव्यम् ।

‘कदलीगर्भदलवन्मोदकादिरसादिवत् ।

कदम्बगोलवच्चित्राः कञ्चुकाश्चित्रसंविदः ॥’

इति श्रीत्रिकसारनिरूपितनीत्या कश्चिद्रज्यन्वे-
त्ति कश्चिच्च विदत्रज्यतीत्यादिः पुंसां विचित्रप्र-
तीतिक्रमानुसारी कञ्चुकक्रमः अन्यथा अन्यथा

च संभाव्यते प्रतिपुं कलादितत्त्वक्रमस्योक्तत्वा-
दिति तदनुसारं तत्तच्छास्त्रावतारकैस्तथा तथा
क्रमभेदमात्रप्रतिपादनमेतत् .कृतमन्तर्भावान-
न्तर्भावाच्च संख्याभेदोऽपि दर्शितः । वस्तुतश्च
किञ्चित्करोमीत्यादिप्रतीतिपञ्चकाक्षिततत्त्वपञ्च-
ककञ्चुकवलिताः पुमांसो भोक्तारः, किञ्चिदं-
शात्मा भोग्यसामान्यरूपा प्रकृतिर्मायातो
युगपदेव उद्भूता इति एतत्तत्रोक्तमेव ज्यायः
प्रतिभाति ॥

अथ

सत्त्वं रजस्तमश्चैव

प्रकृतेस्तु गुणास्त्रयः ॥ ६४ ॥

त्रिरूपं गुणतत्त्वं जातमित्यर्थः ॥ ६४ ॥

एतत् व्यापारभेदेन विभजति

सत्त्वं प्रकाशजनकं

प्रवृत्तिजनकं रजः ।

तमोऽवष्टम्भकं प्रोक्तं

विज्ञेयं तु गुणत्रयम् ॥ ६५ ॥

अवष्टम्भकमावारकम् । अत्र सर्वत्र उपपत्तिः
प्रागेव दर्शिता ॥ ६५ ॥

गुणत्रये अधिष्ठातृदेवता आह

सत्त्वं ब्रह्मा रजो विष्णु-

स्तमो रुद्रः प्रकीर्तितः ।

सामानाधिकरण्योक्त्या अधिष्ठात्रभेद एव
आदिष्टः । अधिष्ठातारोऽपि व्यापारभेदात् त्रयः,
वस्तुतस्तु एक एव परमेश्वरस्तत्तद्व्यापार इति ॥

पूर्वोपक्रान्तमेव अर्थं भावप्रत्ययभङ्ग्या
प्रथयति

ब्रह्मत्वे सृजते लोका-

न्विष्णुत्वे स्थितिकारकः ॥६६॥

रुद्रत्वे संहरेत्सर्वं

जगदेतच्चराचरम् ।

एतदनुसारतश्च

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तं च

तिस्रोऽवस्थाश्च तद्गताः ॥६७॥

तद्गता इति सत्त्वादिगुणवशोत्थिता इत्यर्थः ॥

अथ

गुणेभ्यो धिषणा जाता

धिषणा बुद्धिः ॥

सा च

भावभेदैः समन्विता ।

भावा धर्मादयः, भेदाश्च अहङ्कारेन्द्रिया-
दयो वक्ष्यमाणाः ॥

किंच

ब्रह्मा तत्राधिपत्येन

बुद्धितत्त्वे व्यवस्थितः ॥ ६८ ॥

सर्वज्ञं च तमेवाहु-

वौद्धानां परमं पदम् ।

तमेव ब्रह्माणं सर्वज्ञं, नतु सर्वकर्तारं वौ-
द्धानां परमं पदं मोक्षधाम आगमिकाः कथ-
यन्ति । सर्व एव तदेवाहुरिति पाठः सर्व एव आ-
गमिका बुद्धितत्त्वं वौद्धानां परमं पदमाहुरिति
व्याकार्यः ॥

एवमुत्पत्तिप्रतिपादनप्रसङ्गेन बुद्धिवृत्त्यात्म-
कहर्षविपादादिरूपक्षणिकज्ञानसन्ततिभावना-

निष्ठानां बौद्धानां बुद्धितत्त्वप्राप्तिरेव मोक्ष इति
प्रतिपाद्य, वाद्यन्तराभिमतप्राप्यपदरूपान्मो-
क्षाभासान्प्रदर्श्य शैवानां सर्वोत्तमसत्यमोक्ष-
भाजनत्वमिति स्फुटयति । यदुक्तं पुरस्तात्

‘इत्येवंवादिनां तेषां वादानां तु शतत्रयम् ।

त्रिषष्टिरधिकाश्चान्ये वादिनां भ्रान्तचेतसाम् ॥

अज्ञानतिमिरान्धानामुन्मीलनकृदुत्तमम् ।’ (१०।६८१)

इत्यादि । तत्र

गुणेष्वारहतानां च

परमं पदमिति संबन्धः, एवमुत्तरत्र । आ-
र्हता हि लोकपञ्जरस्थानीयशोकमोहाद्यावरणस्य
तप्तशिलारोहादितपोवशात् प्रशमे सुखसंविदा-
त्मकपुद्गलोन्मज्जनान्मुक्तिमाहुः, सुखं च सत्त्व-
गुणरूपमिति गुणेषु स्थिताः ॥

प्रधानं वेदवादिनाम् ॥ ६९ ॥

ते हि

‘अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः ।
अजो द्वेको जुपमाणोऽनुशेते जहात्येनां शुक्तभोगामजोऽन्यः॥’

(श्वे० ४।५)

इत्यादि वदन्तः प्रायः प्रकृतिमेव परं पद-
मित्याहुः । तदुक्तं गीतासु

‘त्रैगुण्यविषया वेदा..... ।’ (भ० गी० २।४५)
इति ॥ ६९ ॥

पौरुषं चैव सांख्यानां

सुखदुःखादिवर्जितम् ।

तेषां हि सुखदुःखाद्यात्मकप्रकृतिविविक्त-
चितिशक्तिमात्ररूपस्वरूपावाप्तिर्मोक्षः ॥

षड्विंशकं च देवेशि

योगशास्त्रे परं पदम् ॥ ७० ॥

षड्विंशमेव षड्विंशकम् । यद्यपि

‘तदा द्रष्टुः स्वरूपेज्वस्थानम्’ (यो० सू० १।३)
इत्युक्त्या विविक्तपुंरूपतावासिर्योगस्थैर्मोक्ष उ-
क्तः, तथापि

‘क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः ।’

(यो० सू० १।२४)

इत्येतत्सूत्रभाष्ये भगवता व्यासमुनिना प्रा-
ग्वन्धकोटिवज्ज्यो मुक्तपुरुषेभ्योऽपि ईश्वरस्य
नित्यनिर्मुक्तत्वमित्येश्वर्ययोगरूपो विशेषो द-

र्शित इति पञ्चविंशसंख्यकमुपेक्ष्य, तदनुग्रह-
कारि षड्विंशकमीश्वररूपं परमं पदं योगशास्त्रे
दर्शितम् ॥ ७० ॥

व्रते पाशुपते प्रोक्त-

मैश्वरं परमं पदम् ।

‘लाकुलं मौसुलं चैव द्विधा तत्रं प्रकीर्तितम् ।’

इति द्विधा यत्पाशुपतं, ततो मौसुलस्य निर्णे-
ष्यमाणत्वात् लकुलेशप्रतिपादितमेव इह पा-
शुपतव्रतमुच्यते । तत्र च ईश्वरतत्त्वावाप्तिरेव
परमं पदम् । पूर्वमेव

‘व्रतं पाशुपतं दिव्यं ये चरन्ति जितेन्द्रियाः ।

भस्मनिष्ठा जपध्यानास्ते व्रजन्त्यैश्वरं पदम् ॥’ (१०।११७०)

इत्युक्तम् ॥

पाशुपतभेद एव तु क्रियाप्रधाने

मौसुले कारुके चैव

मायातत्त्वं प्रकीर्तितम् ॥७१॥

श्रीलकुलेशशिष्येण मुसुलेन्द्रेण कारोहण-
स्थानावतीर्णेन च अपरेण मायातत्त्वगतक्षेमेश-
ब्रह्मस्वामिप्राप्तिहेतुक्रियावहुलाः स्वे स्वे शास्त्रे

व्रतविशेषा उक्ता इति मायातत्त्वमेव तत्र
परमं पदम् ॥ ७१ ॥

तथाच मायातत्त्वनिविष्टः

क्षेमेशो ब्रह्मणः स्वामी
तेषां तत्परमं पदम् ।

यथासंख्येन ॥

येऽपि वैमलाख्याः पाशुपतभेदाः, तथा
पञ्चार्थप्रमाणाष्टकोक्तोपासापराः परे, तेषामी-
श्वरतत्त्वगततेजेशध्रुवेशौ परं पदमित्याह

तेजेशो वैमलानां च

प्रमाणे च ध्रुवं पदम् ॥ ७२ ॥

वैमलप्रमाणशास्त्रनिष्ठो हि

दीक्षाज्ञानविशुद्धात्मा

देहान्तं याव चर्यया ।

कपालव्रतमास्थाय

स्वं स्वं गच्छति तत्पदम् ॥ ७३ ॥

दीक्षाज्ञानविशुद्धात्मेतिपदेन प्रोक्तक्रिया-
प्रधानव्रतमात्रनिष्ठमौसुलकारुकेभ्योऽत्र विशेषो
दर्शितः । स्वं स्वं प्रोक्ततेजेशध्रुवेशरूपम् । य-
दुक्तं पुरस्तात्

‘तेजेश्च ध्रुवेश्च प्रमाणानां परं पदम् ।’ (१०।११७४)
इति ॥ ७३ ॥

ये तु कपालाद्यस्थिव्रतधारिणः पूर्वोक्तला-
कुलाम्नायात्

‘भस्मनि शयीत’

इत्यादिपाशुपतशास्त्रचोदनातः

जपभस्मक्रियानिष्ठा-

स्ते व्रजन्त्यैश्वरं पदम् ।

अत्र मध्ये मौसुलादिविषयां मायातत्त्वाव-
स्थितिमुल्लङ्घय

‘व्रते पाशुपते प्रोक्तमैश्वरं परमं पदम् ।’ (११।७१)
इति यत् व्युत्क्रमेण उक्तं, तन्मौसुलादीनां
पाशुपतभेदप्रदर्शनाय ॥

तदेवमा वौद्धेभ्यो लाकुलान्तास्तत्त्वाध्वभो-
गभाजो, नतु मुक्ताः । ये तु षट्स्रोतोभेद-
भिन्नं शैवशास्त्रमास्थिताः, तेषां

सर्वाध्वनो विनिष्क्रान्तं

शैवानां तु परं पदम् ॥७४॥

उक्तं च अन्यत्र

‘वेदादिभ्यः परं शैवं..... ।’

इति । यत्तु

‘.....शैवाद्दामं तु दक्षिणम् ।

दक्षिणात्परतः कालं कालात्परतरं नहि ॥’

इत्युच्यते, तत् शिवप्रोक्तशास्त्राणामवान्तरवै-
चित्र्यप्रतिपादनाभिप्रायेणैव । शैवाद्दाममित्यत्र
हि शैवशब्देन अनुत्तीर्णशिवपदप्रापकं कैरणादि
सिद्धान्तशास्त्रमुच्यते ॥ ७४ ॥

तदेवं प्रासङ्गिकमेतन्निर्णय प्रकृतमाह

बुद्धितत्त्वाद्दहङ्कारः

पुनर्जातस्त्रिधा प्रिये ।

सार्विको राजसश्चैव

तामसश्च प्रकीर्तितः ॥ ७५ ॥

पारिभाषिकसंज्ञाभेदस्तु प्रातिलोम्यक्रमेण

भूतादिवैकृतश्चैव

तैजसश्च त्रिधा स्थितः ।

तत्र

तन्मात्राण्यथ भूतादे-

स्तेभ्यो भूतान्यजीजनत् ॥७६॥

परमेश्वर इति शेषः । भूतानां स्थूलसूक्ष्मा-
णामादिः कारणमिति व्युत्पत्तितोऽपि भूतादिः ॥

तन्मात्राणि आह

शब्दः स्पर्शश्च रूपं च
रसो गन्धश्च पञ्चमः ।
एतानि पञ्च ख्यातानि
तन्मात्राणि

एषां मध्ये

क्रमेण तु ॥७७॥

शब्दाद्योम समुत्पन्नं

स्पर्शाद्वायुस्तथा पुनः ।

रूपात्तेजः समुत्पन्न-

मापो जाता रसात्पुनः ॥७८॥

गन्धात्तु पृथिवी जाता

स्पर्शादयो यथोत्तरं पूर्वपूर्वतन्मात्रसहि-
तवाय्वादीनां द्यादिगुणानां कारणमिति समा-
नतन्त्रादनुसर्तव्यम् ॥

तदेतत् तन्मात्रभूतजन्म

समासात्कथितं तव ।

किंच

कर्मेन्द्रियाणि जातानि

तस्माद्वैकारिकादथ ॥ ७९ ॥

विकारोऽन्यान्यरूपतात्मकं चाञ्चल्यं प्रयो-
जनं यस्य तद्वैकारिकं राजसमिहं विवक्षितम् ।
अथेति पादपूरणाय ॥ ७९ ॥

कानि तानीत्याह

वाक्पाणिपादं पायुश्च

उपस्थश्चेति पञ्चमम् ।

तथा

बुद्धीन्द्रियाणि पञ्चैव

तैजसात्तु भवन्त्यथ ॥ ८० ॥

अथेति प्राग्वत् । तेजः प्रकाशः प्रयोजनं
यस्य, तत् तैजसं सात्त्विकमिह अभिप्रेतम् ॥

तानि आह

श्रोत्रं त्वक्चक्षुषी जिह्वा

नासिका चैव पञ्चमी ।

चाञ्चल्यात् सर्वविषयप्रकाशकत्वाच्च

उभयात्म मनः प्रोक्तं

व्याप्तुं सर्वेन्द्रियाणि तु ॥८१॥

व्याप्तुं इति तृन् प्रत्ययः, अत एव सर्वेन्द्रियाणीत्यत्र षष्ठ्यभावः । श्रीपूर्वशास्त्रे तु

“.....तैजसात्तस्मान्मनोऽक्षेशमजायत ।
वैकारिकात्ततोऽक्षाणि..... ॥” (१।३१)

इति प्रक्रियाभेदमात्रमस्ति ॥ ८१ ॥

तदेवंप्रतिपादितोत्पादक्रमाणि सर्वाणि एतानि तत्त्वानि

आत्मोपकारकाण्येव

कथितानि यथार्थतः ।

वक्ष्यमाणविभागस्य आत्मनो लौकिकालौकिकभोगतत्साधनतदाश्रयादिदानेन यथार्थेन निजनिजानुरूपप्रयोजनसंपादनेन एतानि उपकारकाण्येव ॥

अतश्च एतत्कृतविचित्रोपस्कार आत्मा विचित्ररूप इत्याहं

आत्मा चैवान्तरात्मा च

बाह्यात्मा चैव सुन्दरि ॥८२॥

निरात्मा परमात्मैता-

न्कथयामि समासतः ।

यथा

अबुधश्च बुधश्चैव

बुध्यमानस्तथैव च ॥ ८३ ॥

प्रबुद्धः सुप्रबुद्धश्च

पुनश्च कथयामि ते ।

एतानित्येव ॥

तत्र

प्रधानसाम्यमाश्रित्य

सुखदुःखविवर्जितः ॥ ८४ ॥

यदा तस्मिन्स्थितो देवि

तदात्मा तु स उच्यते ।

प्रधानस्य प्रकृतिरूपस्य यत् साम्यं गुणानाम-
न्योन्याभिभवाद्यभावात् सामरस्येन अवस्थानं,
तदाश्रित्य । तस्मिन्निति प्रधान एव । सुखादि-
रहितः प्रकृतिलीनत्वाद्ब्रामृदः । यद्ब्रक्ष्यति

‘गुणसाम्यमनिर्देयमप्रतर्क्यमनापमम् ।

तस्मिन्नगदशेषं तु प्रमुममिव तिष्ठति ॥’ (११।२८३)

इति । एवमेष कञ्चुकमात्रशरीरः प्रकृतिलीन
आत्मेत्युक्तः ॥

अयमेव च

पुर्यष्टकसमायोगा-

त्पर्यटेत्सर्वयोनिषु ॥ ८५ ॥

अन्तरात्मा स विज्ञेयो

निवद्धस्तु शुभाशुभैः ।

आन्तरसूक्ष्मशरीरात्मकपुर्यारम्भकतन्मात्र-
पञ्चकमनोबुद्ध्यहंकारात्मकं पुर्यष्टकं, तत्संबन्धा-
द्वासनारूपैः शुभाशुभैः निवद्धः सन् योनेर्यो-
न्यन्तरं प्रसरन्नात्मवाह्यात्मनोरन्तर्मध्ये अव-
स्थितत्वाद्न्तरात्मा ज्ञेयः ॥

एष एव तु

बुद्धिकर्मेन्द्रियैर्युक्तो

महाभूतैः समावृतः ॥ ८६ ॥

वाह्यात्मा तु तदा देवि

भुङ्क्तेऽसौ विषयान्सदा ।

स्थूलदेहवानिति यावत् ॥

यदा तु अयं

भूतभावविनिर्मुक्त-

स्तत्त्वधर्मकलोद्भिन्नतः ॥ ८७ ॥

मलधर्मैकयुक्तात्मा

मायाधर्मतिरस्कृतः ।

निरात्मा तु तदा ज्ञेयः

भूतैः स्थूलसूक्ष्मैः भावैश्च बुद्धिधर्मैर्विनि-
 र्मुक्तः, तत्त्वधर्मेण पुंस्तत्त्वात्मना रूपेण कलो-
 पलक्षितेन च कञ्चुकेन उद्भिन्नतः, केवलं मल-
 धर्मैणैव एकेन अपूर्णमन्यतात्मकाणवमलस्व-
 भावेन युक्तः संकुचितस्वभावः, यतो मायायाः
 पूर्वोक्तशक्तिरूपायाः, नतु तत्त्वात्मनः, धर्मेण
 अख्यात्यात्मना रूपेण तिरस्कृतः संकुचिता-
 भासीकृतः, एवंभूतो निरात्मा आत्मनः पृ-
 वोक्तपाशशतवलितात् पुंस्तत्त्वलक्षणात् स्वभा-
 वात् निष्क्रान्तः परमेशशास्त्रदृशा अभ्यस्त-
 मायापुंस्तत्त्वविवेकज्ञानो विज्ञानाकल इत्यर्थः ।
 चटुक्तं श्रीपूर्वे

.....तत्र विज्ञानकेवलः ।

मलैकयुक्तः..... ॥ (१२३)

इति । मलकर्मैकयुक्तात्मेति अपपाठः ॥

यदा तीव्रतमानुग्रहात्पूर्णतया स्फुरत्ययं, तदा
परमात्माथ कथ्यते ॥ ८८ ॥

नतु पूर्ववत्पशुरूपः ॥ ८८ ॥

यतः

मलकर्मकलाद्यैस्तु

निर्मुक्तश्च यदा प्रिये ।

सर्वाध्वसमतीतश्च

मायामोहोज्झितश्च यः ॥ ८९ ॥

निर्मलत्वं यदा याति

पदं परममव्ययम् ।

परमात्मा तदा देवि

प्रोच्यते प्रभुरव्ययः ॥ ९० ॥

यत एव आणवादिमलत्रयेण निःशेषेण
संसारपर्यन्तेन रूपेण मुक्तः, अत एव सर्व
समनान्तमध्वानं सम्यक् तेषां विलापनयुक्तया
अतीतो न कापि अध्वनि गृहीतात्माभिमानः,
अतश्च मायामोहेनेति

‘कर्मरूपा स्थिता माया यदधः शक्तिङ्कुण्डली ।’

(१०।१२६३)

इति पूर्वमुक्ता या माया, तत्कृतेन मोहेन सुसूक्ष्मेणापि महामायासंकोचेन उज्झितो रहितः, इत्थंभूतः सन् यदा परमं पदं परमशिवैक्यरूपं निर्मलत्वमायाति, तदा असावव्ययोऽविनाशी प्रभुः सर्वत्र स्वामी परमात्मेत्युच्यते ॥

अथ अवुधादिभेदान् व्याकर्तुमुपक्रमते

अवुधं च पुनर्देवि

कथयामि समासतः ।

तथाच

तत्त्वभूतात्मसंहारे

कलाक्षित्यन्तगोचरे ॥ ९१ ॥

मायासाम्यनिशायां वै

संहृत्य परमेश्वरः ।

निर्व्यापारो भवेत्ताव-

द्यावद्वै नोदयः पुनः ॥ ९२ ॥

‘अवुधस्तिष्ठते तत्र.....’

इति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । कलादिक्षित्यन्तं यानि तत्त्वानि त्रिंशत्, तेषां तदाश्रयाणां च

स्यावरादिव्रह्मान्तानां चतुर्दशानां भूतानां य
 आत्मा स्वभावः, तस्य संहारे प्रवृत्तः परमेश्वरो
 मायायाः साम्यं समस्तविकृतिप्रशमात्मकं त-
 देव विश्वप्रस्वापात् निशा तस्यां मायीयमशे-
 षमध्वप्रपञ्चमनन्तभट्टारकमुखं संहृत्य निर्व्या-
 पारो भेदसृष्ट्यनुन्मुखस्तावद्भवति, यावत् वक्ष्य-
 माणमायानिशाकालप्रशमात्मा नोदय इति,
 यावन्नायं सुखप्रवृत्तः । तत्प्रवृत्तौ हि स पुनर-
 न्तर्मुखेन जगत्सृजन्सव्यापार एव भवति ॥९२॥

अस्मिंश्च समये

सुखदुःखाद्यभावश्च

ह्यात्मवर्गस्य कर्मणः ।

कर्मणः कार्यस्य, कलादिक्षित्यन्तदेहयोगेन
 उल्लास्यस्य आत्मवर्गस्य सर्वस्य जीवजातस्य
 सुखदुःखशरीराद्यभावो भवति गाढमूढत्वं
 संपद्यत इत्यर्थः ॥

तदाहि असौ आत्मवर्गः

मलनिद्राविमूढात्मा

रुद्धचैतन्यदृक्क्रियः ॥ ९३ ॥

न विजानाति शब्दादी-
नात्मानं च वशानने ।

कारणं न विजानाति

नच स्थानं स्वकं प्रिये ॥ ९४ ॥

सर्वमेतन्न जानाति

यतो लुप्ताक्षदृक्क्रियः ।

अबुधस्तिष्ठते तत्र

यावन्मायाअहर्मुखम् ॥ ९५ ॥

मलेन अख्यात्यात्मना जनितया निद्रया
स्वापेन विशेषेण मूढो जाड्यं प्रापित आत्मा,
यतश्च रुद्धे चैतन्यात्मिके पूर्णे दृक्क्रिये यस्य,
यतश्च संहारवशात् लुप्ते अक्षसंबन्धिन्यौ दृक्क्रिये
यस्य तथाभूतोऽयम्, अत एव न विजानाति
शब्दादीन् आत्मानं च ग्राहकस्वरूपम्, ईदृगह-
मिति अन्तःकरणेनापि निश्चिनुते न । कारणं च
परमेशमीदृशव्यामोहादिदृशोत्थापकं स्वं च मा-
यात्मकं स्थानमाश्रयं न जानाति । एतत्सर्वं यतो
न जानाति ततोऽयमबुध्यमानत्वादबुधः । तत्रेति
मायायां तावदास्ते यावन्मायीयमहर्मुखम् ।

मायाअहर्मुखमिति सन्ध्यभावश्छान्दसः । यतः-
 शब्दापेक्षं तत इति अध्याहार्यम् । तद्यमित्थं
 मायालीनः प्रलयाकलोऽवुध इत्यक्तः । यस्तु पूर्वं
 'प्रधानसाम्यमाश्रित्य..... ।' (११।८४)
 इति ग्रन्थेन आत्मा उक्तः, स प्रकृतिलीन इति
 विशेषः ॥ ९५ ॥

तदित्थम्

अवुधस्तु समाख्यातः

अथ

वुधं चैव निवोध मे ।

तत्र

परिपाकगते कर्म-

णीश्वरेच्छाकरोद्धृते ॥ ९६ ॥

प्रकाशं नायनं यद्व-

दनुगृह्णाति भास्करः ।

करणान्यनुगृह्णाति

तद्वदीश्वर आत्मनाम् ॥ ९७ ॥

आत्मनामनेककर्ममध्यात् कस्मिंश्चित्कर्मणि
 उद्रेकवशात् परिपाकगते फलदानयोग्ये अस्य

अणोः अस्मात्कर्मण ईदृक् फलमस्तु इतीदृ-
गीशस्य अनन्तमूर्तेर्भगवतो या इच्छा, सैव
करस्तेन उद्धृते अनन्तकर्मसन्ततिमध्यात् नि-
ष्कृष्य तं तमात्मानं प्रति भोगाय योजिते सति,
तेषामेव आत्मनां कलादीनि करणानि अनुगृह्णा-
ति उन्मीलयति, येन ते आत्मानः किञ्चित्क-
र्तृत्वादिप्रतीतिभाजो जायन्ते । अत्र दृष्टान्तो
यथा नायनं प्रकाशं भास्करोऽनुगृह्णाति । यथा
तदनुग्रहं विना नासौ भावान् प्रकाशयति,
एवमीश्वरानुन्मीलिताः कलाद्यो न किञ्चि-
त्कर्तृत्वादिप्रतीतिभाजः आत्मनः संपाद्यन्ती-
ति सर्वत्र ईश्वरेच्छैव भगवती भवति ॥९७॥

तदनुग्रहादेव हि आत्मा

कलोन्मीलितचैतन्यो

विद्यादर्शितगोचरः ।

एतत् पूर्वमेव व्याकृतम् ॥

किञ्च

रागोऽस्य रञ्जकत्वेन

विषयानन्दलक्षणः ॥ ९८ ॥

सामान्यविषयाभिष्वङ्गात्मा रागः अस्य पुंसो
रञ्जकत्वेन स्थितः ॥ ९८ ॥

तथा

कालो वै कलयत्येनं

तुल्यादिप्रलयावधिः ।

नियतिर्निश्चितं नित्यं

योजयेच्च शुभाशुभे ॥ ९९ ॥

एतदपि प्रागेव निर्णीतम् ॥ ९९ ॥

संयोज्य च तत्फलमस्य

परमाणुसहस्रांशा-

न्न च न्यूनं न चाधिकम् ।

तदित्थं कलादिपञ्चकवेष्टितोऽयं

पुंभावं समनुप्राप्य

तत्त्वे च पुरुषाह्वये ॥ १०० ॥

वर्तते इति शेषः ।

‘आख्याह्वयश्च विज्ञेयौ नामपर्यायनामनी ।’

इत्युक्तेः संज्ञायां रूढ आह्वयशब्दः । पुरुष इति
आह्वयो यस्य तत् पुरुषाह्वयम् ॥ १०० ॥

पुरुषशब्दमक्षरसाम्येन निर्वक्ति

पुरं प्रधानमित्युक्तं

प्रपञ्चानेकसंकुलम् ।

तत्पुरं पोषयेद्यस्मा-

त्तस्माद्धै पुरुषः स्मृतः ॥१०१॥

बुद्ध्यादिक्षित्यन्तेन अनेकेन प्रपञ्चेन परि-
णामभूयस्त्वेन संकुलं व्याप्तं प्रधानं यस्मात्
पोषयेत् आत्मप्रकाशाभिनिवेशनेन चेतनाय-
मानं संपादयेत्, तस्माद्यं पुरुष इत्युक्त इत्यर्थः ।
प्रपञ्चानेकेति पूर्वनिपातव्यत्ययश्छान्दसः १०१

तदित्थं प्रधानाशयमापन्नमिसं

यतः श्रीकण्ठनाथस्तु

नियत्या कर्मतः पशुम् ।

प्रधानपाशजालेन

वेष्टयेदसमञ्जसम् ॥ १०२ ॥

पशुमाणवपाशपाशितं कलादिकञ्चुकवलितं
च पुन्यं प्रधानाशयमापन्नं प्रधानान्तेऽध्वनि
अधिकृतः श्रीकण्ठनाथः प्रधानसंबन्धिना पाश-

जालेन नियतिवशोत्थितकर्मानुसारमसमञ्ज-
सम् अनात्मनि अभिनिवेशनाय अननुरूपमेव
वेष्टयेत् ॥ १०२ ॥

प्राधानिकपाशवेष्टनं स्पष्टयति

बद्धस्त्रिगुणबन्धेन

बुद्ध्या वैकारिकेण तु ।

तन्मात्रेन्द्रियबन्धेन

दृढं भूतैश्च वेष्टितः ॥ १०३ ॥

पूर्वं सत्त्वादिगुणैर्वलितः, ततस्तत्परिणामक्र-
मादध्यवसायात्मना बुद्ध्या, ततोऽभिमानात्मक-
दुरतिक्रमणीयविकारप्रयोजनेन वैकारिकादिरू-
पेण अहंकारेण । वैकारिकेणेति उपलक्षणपरम् ।
ततोऽपि आहङ्कारिकेण तन्मात्रेन्द्रियवर्गेण, त-
तोऽपि तन्मात्रकार्यैराहारादिवशोत्थशुक्रशो-
णितक्रमप्रसृतैः स्थूलैर्भूतैर्दृढं गाढं कृत्वा अयं
वेष्टितो बद्धः ॥ १०३ ॥

कीदृशोऽयं

बद्धः संचरति ह्येवं

मायाद्यवनिगोचरे ।

एवं बद्धो मायादिभूम्यन्ते संचरति योने-
र्योन्यन्तरं श्रयति ॥

अतश्च

संसारी प्रोच्यते तस्मा-

त्संसरेद्यत्पुनः पुनः ॥१०४॥

एवमित्थंनिरुक्तस्य पुरुषस्य संसारिणः

शब्दादिविषया यस्मा-

द्विद्यन्ते विषयी ततः ।

एष एवेत्यर्थः ॥

अतश्च अयं

विषयाः परमित्याह

ख्याद्यो ये विषयाः, तदेव परं प्रकृष्टं
वस्त्विति ब्रूते ॥

कीदृशा विषयाः

नानाभेदैर्विसर्पिताः ॥ १०५ ॥

नानाकर्मविपाकैश्च

नानाभेदैरिति उपलक्षिताः । विसर्पिता उप-
संप्राताः । नानाकर्मविपाकैः सुखदुःखादिभेदैः
सहेत्यर्थः ॥

तदेतान्विषयानयं

भुङ्क्ते तद्भावभावितः ।

तेषां विषयाणां भावेन सत्तथा भावितो
वासितान्तःकरणः ॥

एवं भुङ्क्ते तु वै यस्मा-

त्तस्माद्भोक्ता स उच्यते ॥ १०६ ॥

स इति विषयी ॥ १०६ ॥

किञ्च अयं

तस्मिंस्तज्ज्ञो वरारोहे

क्षेत्रे वै कार्षकी यथा ।

तस्मिन्निति भूतपर्यन्ते क्षेत्रे । तज्ज्ञ इति
क्षेत्रज्ञ उच्यते । कार्षकी यथेति दृष्टान्तपक्षे
क्षेत्रं केदारः ॥

दृष्टान्तं श्लेषच्छायया स्फुटयति

महाभिलाषमालोक्य

कृषेद्वै लोभलाङ्गलैः ॥ १०७ ॥

यथा कार्षकः कलुषजलरजोविश्रान्तिर्मा
स्यादितीदृशमहाभिलाषमालोक्य विचार्य तत्

१०९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । ७३

क्षेत्रं लाङ्गलैर्हलैः कृपत्युल्लिखति, तथा

‘.....अभिलापो मलोञ्ज तु ॥’ (स्व०४।१०५)

इत्युक्तस्थित्या मलरूपमभिलापं विमृश्य दे-
हात्मकक्षेत्रं बहुलोभेन कृपति कर्मबीजवा-
पयोग्यं करोतीति रूपकश्लेषच्छायया उक्तिः ॥

अथच

वपेच्च मोहभावेन

मनोवाक्कायिकं सदा ।

धर्माधर्ममयं बीजं

प्रविकीर्य समन्ततः ॥ १०८ ॥

मोहभावेनेति महायासदायि एतदित्यत्रि-
चारेण । वपेदिति क्षेत्रपरिनिष्ठितं संपादयेत् ॥

तदुत्तरकालं च

तस्माद्वै अङ्कुरोत्पत्तिः

तस्मादेव बीजात् नानाशरीरेन्द्रियात्मनो-
ऽङ्कुरस्योत्पत्तिर्भवति ॥

कीदृशीत्याह

सुखदुःखफलोदया ।

सुखरूपस्य दुःखफलस्य उदयो यत्र ॥

सा च अङ्करोत्पत्तिः

वर्धते कामक्रोधेन

सिक्ता रागाम्बुना भृशम् १०९

अतश्च

यस्मिन्देशे च काले च

वयसा यादृशेन च ।

उप्तं शुभाशुभं कर्म

तत्काले लभते फलम् ॥ ११० ॥

तत्काले इति भाविजन्मगततारुण्यादिस-
मये इत्यर्थः ॥ ११० ॥

लब्ध्वा च तत्

भुङ्क्ते तु विविधाकारं

पूर्वकर्मवशाद्बुधः ।

बुध इति यो निर्णेतुमुपक्रान्तः ॥

तदेवमयमीदृशं क्षेत्रं

यस्मादेवं विजानाति

तस्मात्क्षेत्रज्ञ उच्यते ॥१११॥

तदित्थं

विषयान्वुध्यते यस्मा-

द्बुधस्तस्मात्प्रकीर्तितः ।

इत्थमयं बुधः पुरुषः संसारी विषयी भोक्ता
क्षेत्रज्ञ इति च तत्तदर्थानुगताभिः संज्ञा-
भिरुच्यते ॥

बुध्यमानं लक्षयति

तदेवानिष्टरूपेण

यदा भावयते पुमान् ॥ ११२॥

बुध्यमानस्तु स तदा

तदेवेति विषयभोगादि ॥

एतदेव विभजति

अधुना कथयामि ते ।

तथा

यदा जुगुप्सते भोगा-

ञ्शुभांश्चैवाशुभांस्तथा ॥११३॥

कृत्रिमानेव मन्येत

परं वैराग्यमाश्रितः ।

मायाद्यवनिपर्यन्त-

मिन्द्रजालं तु बुध्यते ॥११४॥

मायेत्यादिना तत्तत्त्वभुवनभोगेष्वपि भेद-
मयेषु अस्य विरक्तिर्दर्शिता ॥

किंच

पुत्रमित्रकलत्राणि

सुहृत्स्वजनबान्धवाः ।

यदर्जितं मया द्रव्यं

शुभेनाप्यशुभेन वा ॥ ११५ ॥

तद्भोक्ष्यन्ते त्विमे सर्वे

निरातङ्का निराकुलाः ।

एकाकी चाहमेवैष

यास्यामि यमसादनम् ॥११६॥

तस्माच्च न शुभा ह्येते

वैरिणोऽनर्थकारिणः ।

मित्रं परस्परोपकारवशात् स्निग्धं, सुहृत्तु
अकारणमेव शोभनहृदयः । स्वजनो दासादिः ।
सदनमेव सादनम् ॥

न केवलं पुत्रादिभ्य एव जुगुप्सते, यावत्
स्वात्मीयमप्ययं देहं
नित्यमेव जुगुप्सते ॥ ११७ ॥

शुक्रशोणितसंभूतं
विषयोरगदूषितम् ।
नानाव्याधिसमाकीर्णं
जरामृत्युभयाकुलम् ॥ ११८ ॥

अतश्च

सोऽहमस्मि मलाकीर्णे
कथमत्र रमाभ्यहम् ।

सोऽहमस्मीति आगमाद्यवगतसत्यात्मस्वरू-
पो भवामि । मलमशुचिद्रव्यम् ॥

तदित्थमयमाविर्भूतवैराग्यः

नित्यमुद्विग्नचित्तस्तु
चिन्तयेद्वै पुनः पुनः ॥ ११९ ॥

कथं मुक्तिर्भवेदस्मा-
त्संसारद्वुरतिक्रमात् ।

एवं प्रबुद्धो देवेशि

तल्लयस्तत्परायणः ॥ १२० ॥

सर्वारम्भविनिर्मुक्तः

प्रमुक्तः प्रोच्यते तदा ।

प्रबुद्धस्तु समाख्यातः

सुप्रबुद्धं तु मे शृणु ॥ १२१ ॥

दीक्षाज्ञानेन योगेन

चर्ययाप्यथ सुव्रते ।

यदा प्राप्तः परं स्थान-

मध्वातीतं निरामयम् ॥ १२२ ॥

विरजो विमलं शान्तं

प्रपञ्चातीतगोचरम् ।

निष्कम्पं कारणातीतं

सर्वज्ञं सर्वतोमुखम् ॥ १२३ ॥

सुतृप्तानादिसंबुद्धं

स्वतन्त्रं नित्यमेव हि ।

अलुप्तशक्तिविभवं

सुप्रबुद्धं सनातनम् ॥ १२४ ॥

तस्मिन् युक्तस्तदात्मा वै
तद्गुणैस्तु समन्वितः ।

सुप्रबुद्धः स एवोक्तो
भैरवस्य वचो यथा ॥ १२५ ॥

न चाधिकारिता दीक्षां
विना योगेऽस्ति शांकरे ।

इह आत्मा अन्तरात्मा च उक्तः, विज्ञाना-
कलो निरात्मेति, प्रलयाकलोऽपि अबुद्ध इति,
सकल एव च बाह्यविषयावबोधोऽत् बुद्ध इति,
आयातशक्तिपातो बुद्ध्यमानः, शिवयज्ञदीक्षितः
प्राप्तज्ञानः प्रबुद्धः, स्वभ्यस्तज्ञानस्तु प्राप्तशिवै-
कात्म्यो निश्चलप्रतिपत्तिर्जीवन्मुक्तः सुप्रबुद्ध
इति शुद्धात्मा बुद्ध्यमानः प्रबुद्धः सुप्रबुद्धः
परात्मेति चतुर्विध उक्तः ॥

एवमात्मोपयोगितत्त्वसर्गनिरूपणानन्तरं
ज्ञानियोगिनः प्रति उपयोगिनो हेयोपादेयता-
प्रदर्शनाय आत्मनोऽवस्थाविशेषान् निरूप्य
'गुणैर्भ्यो धिषणा ज्ञाना भावभेदः समन्विता ॥' (११।६८)
इत्युपक्रान्तान्भावभेदात्त्रिरूपवितुसाह

अधुना कथयिष्यामि

भावभेदान्वरानने ॥ १२६ ॥

भावयन्ति वासयन्ति अन्तःकरणमिति
भावा धर्मादयोऽष्टौ ॥ १२६ ॥

तत्र आदौ भेदानाह

कारणानि दश त्रीणि

कार्यं च दशधा प्रिये ।

भावानपि आह

एकादशेन्द्रियवधा

अहङ्कारस्तु वै त्रिधा ॥१२७॥

बुद्धिरष्टविधा चैव

पञ्चधा तु विपर्ययः ।

अत्र अहङ्कारस्त्रिविधो भेदमध्ये गणनीयः ॥

अथ

नामान्येषां विभागेन

कथयामि यथाक्रमम् ॥ १२८ ॥

तत्र कार्यविषयाणि कारणानि, कार्याणि

१३२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । ८१

च स्थूलानि सूक्ष्मप्रतीतिहेतुभूतानीत्याशयेन
उद्देशवैपरीत्येन नामानि आह

पृथिव्यापस्तथा तेजो

वायुराकाशमेव च ॥ १२९ ॥

गन्धो रसश्च तन्मात्रे

रूपतन्मात्रमेव च ।

स्पर्शः शब्दश्च पञ्चैव

तन्मात्राणीरितानि तु ॥१३०॥

ईरितानि उदीरितानि ॥ १३० ॥

एतत्ते दशधा कार्यं

कीर्तितं नामसंख्यया ।

अथ

वाक्पाणिपादं पायुं च

उपस्थं च तथा विदुः ॥१३१॥

श्रोत्रं त्वक्चक्षुषी जिह्वा

नासिका चेति कीर्तितम् ।

बहिष्करणकं देवि

दशधा संख्यवस्थितम् ॥१३२॥

मनोऽहङ्कारबुद्ध्याख्यं

त्रिधान्तःकरणं स्मृतम् ।

एवं त्रयोविंशतिधा कार्यकारणानि उक्त्वा,
इन्द्रियासामर्थ्यरूपानिन्द्रियवधाख्यान् भावान्
यथाक्रमं व्यनक्ति

मूकता कौण्यपङ्गुत्वं

तथानुत्सर्गतापि च ॥ १३३ ॥

निरानन्दश्च विज्ञेयो

बधिरत्वं तथैव च ।

शीर्णता चैव गात्रस्य

तथा चान्धत्वमेव च ॥ १३४ ॥

अनास्वादस्त्वगन्धश्च

अनवस्था मनस्यथ ।

इतीन्द्रियवधाः ख्याता

एकादश तु तत्क्रमात् ॥ १३५ ॥

तत्क्रमादिति प्रोक्तवाक्पाण्यादिक्रमात् ॥

प्रागेव च

तैजसो वैकृताख्यश्च

भूतादिश्च तृतीयकः ।

अहङ्कारस्त्रिधा प्रोक्तो

मया ते वरवर्णिनि ॥ १३६ ॥

अथ

धर्मो ज्ञानं च वैराग्य-

मैश्वर्यं च चतुर्थकम् ।

अधर्मं च तथाज्ञान-

मवैराग्यमनैश्वरम् ॥ १३७ ॥

अष्टावेते समाख्याता

बुद्धेर्धर्मादयो गुणाः ।

किंच

तमो मोहो महामोह-

स्तामिस्त्रोऽन्यो विपर्ययः ॥१३८॥

अन्धतामिस्त्रमित्याहु-

रेवं पञ्च विपर्ययाः ।

गुणबुद्ध्यहङ्कृतन्मात्रात्मनि सूक्ष्मशरीरे इ-

न्द्रियभूतात्मके स्थूलदेहे दृष्टानुश्रविकैः स्पृहणीये शब्दादिविषयपञ्चके य आत्माभिमानः, स क्रमेण तमो मोहो महामोह इत्युच्यते । यस्तु शरीरबाह्यविषयापकारिणि द्वेषः, स तामिस्रः । तद्वियोगभयात् त्रासोऽन्धतामिस्रः ॥

तदेवं

भावभेदाः समाख्याताः

पञ्चाशत्ते यथाक्रमम् ॥१३९॥

अथ धर्मादीनां प्रभेदान्प्रतिपादयन् सांख्योक्तांस्तुष्टिसिद्ध्यादीन् दर्शयितुं प्रक्रमते

पुनश्चाष्टौ तु ये बुद्धे-

र्भेदा धर्मादयः स्थिताः ।

तेषां भेदा यथा भिन्ना-

स्तथाहं कथयामि ते ॥१४०॥

पुनःशब्दः कथयामीत्येतदनन्तरं योज्यः ॥

धर्माद्यष्टकरूपा या बुद्धिः, सा ज्ञानाख्य-
भेदवर्ज

वध्नाति सप्तधा सा तु

पुंसः संसारवर्त्मनि ।

अष्टमेन तु

मोचयेज्ज्ञानभावेन

सांख्यज्ञानरतान्नरान् ॥ १४१ ॥

सांख्येत्याद्युक्तेः सांख्यदृष्टावेव ते मुक्ताः,
नतु इहेत्याशयोऽग्रे व्यक्तीभविष्यति ॥ १४१ ॥

एषां धर्मादीनां मध्यात्

ज्ञानं च सात्त्विकं प्रोक्तं

त्रयोऽन्ये राजसाः स्मृताः ।

तामसाश्चाप्यधर्माद्या-

श्रुत्वारो वै वरानने ॥ १४२ ॥

त्रय इति ऐश्वर्यवैराग्यधर्माः ॥ १४२ ॥

किंच

धर्मश्च दशधा प्रोक्तो

ज्ञानं चैवाष्टधा स्मृतम् ।

वैराग्यं नवधा चैव-

मैश्वर्यं चाष्टधा विदुः ॥ १४३ ॥

एत एव विपर्यस्ता

अधर्माद्याः प्रकीर्तिताः ।

एत एव ते धर्मादयो यथाप्रोक्तसंख्या-
प्रभेदा इत्यर्थः ॥

तत्र धर्मं दशविधं तावदाह

अक्रोधो गुरुशुश्रूषा

शौचं सन्तोष आर्जवम् ॥ १४४ ॥

अहिंसा सत्यमस्तेयं

ब्रह्मचर्यमकल्कता ।

एवं दशविधो धर्मः

कथितस्तु वरानने ॥ १४५ ॥

अकल्कता अपापचित्ता ॥ १४५ ॥

ज्ञानभेदानाह

तारं सुतारं तरणं

तारकं च प्रमोदकम् ।

प्रमुदितं रम्यकं च

सदाप्रमुदितं तथा ॥ १४६ ॥

एतज्ज्ञानं समाख्यातं

समासात्परमेश्वरि ।

यत् पूर्वं पुंस्तत्त्वभुवननिर्णयावसरे

‘तारा चैव सुतारा च.....।’(१०।१०७१)

इत्यादि सिद्ध्यपेक्षया स्त्रीपाठेन उक्तं, तत्
सांख्योक्तोहादिरूपसिद्ध्यष्टकं ज्ञानविशेषम्—
इत्याशयेन । इह ज्ञानसामानाधिकरण्येन नपुं-
सकनिर्देशेन उक्तौ केवलं पूर्वं सोऽदमानेति
यत्पठितं, तत्स्थान इह तरणमिति पाठमात्र-
भेदः, नतु वस्तुभेदः कश्चित् ॥

पूर्वोक्तं तुष्टिनवकमपि वैराग्यप्रभेदरूप-
मित्याह

अम्भा च सलिला ओघा

वृष्टिसंज्ञा तथापरा ॥ १४७ ॥

सुतारा च सुपारा च

सुनेत्रा च परा स्मृता ।

अष्टमी च कुमारी स्या-

दुत्तमाम्भसिका तथा ॥१४८॥

तदित्थं

वैराग्यं नवधा चैव

कथितं तु मया तव ।

तदेतत्सिद्धितुष्टिसप्तदशकमिह तारादिदे-
वताधिष्ठितत्वादेवमभिहितमिति प्रागेवोक्तम् ॥

अथ ऐश्वर्यं विभागतो दर्शयति

अणिमा लघिमा चैव

महिमा प्राप्तिरेव च ॥ १४९॥

प्राकाम्यं च तथेशित्वं

वशित्वं च ततः परम् ।

यत्रकामावसायित्व-

मष्टमं परिकीर्तितम् ॥ १५० ॥

ऐश्वर्यमष्टधा चैव

कथितं तु वरानने ।

अथ अक्रोधादिविपरीतान् क्रोधादीनधर्म-
भेदानाह

क्रोधश्चागुरुशुश्रूषा

अशौचं च ततः परम् ॥१५१॥

असन्तोषोऽनार्जवं च

हिंसा चासत्यमेव च ।

स्तेयमब्रह्मचर्यं च

तथा चैव सकल्कता ॥१५२॥

एवमेष समाख्यातो

दशधाधर्मसंग्रहः ।

अज्ञानभेदानाह

अतारमसुतारं च

अतारणमथापि च ॥ १५३ ॥

अतारकं च देवेशि

चतुर्थं परिकीर्तितम् ।

अप्रमोदोऽप्रमुदित-

मरम्यकमथापि च ॥ १५४ ॥

असदाप्रमुदितं त-

दज्ञानं चैवमष्टधा ।

एता एव सांख्येरुहादिसिद्धिविपरीता अष्टौ

बुद्धेरशक्तय उक्ताः ॥

अवेराग्यभेदानाह

अनम्भा असलिला च

अनोघ्रावृष्टिरेव च ॥ १५५ ॥

असुतारमसुपार-

मसुनेत्रमतः परम् ।

अकुमारी च विज्ञेया-

नुत्तमाम्भसिका तथा ॥१५६॥

तदित्थम्

अनणिमालघिमा चै-

वामहिमा महेश्वरि ।

अप्राप्तिरप्राकाम्यं चा-

नीशित्वं च तथैव च ॥१५७॥

अवशित्वं तथा चैवा-

यत्रकामावसायिता ।

तदित्थम्

अनैश्वर्यं च देवेशि

अष्टधा परिकीर्तितम् ।

एवं तत्त्वसर्गान्तरितो यो भावसर्गोऽभि-
हितः, स यथा यत्र स्थितस्तत्प्रतिपादयितुमाह

अनैश्वर्यादिभिश्चैते

पैशाचाद्या अधिष्ठिताः ॥१५८॥

अधिष्ठिता व्याप्ताः ॥ १५८ ॥

अतश्च

यथाक्रमेण तेष्वष्टौ

संस्थितान्कथयामि ते ।

तेषु पैशाचादिषु । अष्टावनैश्वर्यादीन् ॥

तत्र

अनैश्वर्यं हि पैशाचे

अवैराग्यं च राक्षसे ॥ १५९ ॥

याक्षे चैव तदज्ञानं

गान्धर्वेऽधर्म एव च ।

धर्मं चैव तथैन्द्रे तु

ज्ञानं सौम्ये प्रतिष्ठितम् ॥ १६० ॥

प्राजापत्ये तु वैराग्य-

मैश्वर्यं ब्रह्मणि स्थितम् ।

प्रधानतयेति शेषः ॥

यच्च एतदेश्वर्यमुक्तं

चतुष्पष्टिगुणं चैत-

त्पदे ब्राह्मे व्यवस्थितम् ॥ १६१ ॥

षट्पञ्चाशद्गुणं तच्च
 प्राजापत्ये व्यवस्थितम् ।
 अष्टचत्वारिंशद्गुणं
 सौम्ये वै परिकीर्तितम् ॥ १६२ ॥
 चत्वारिंशद्गुणं चैव
 माहेन्द्रैश्वर्यमुच्यते ।
 द्वात्रिंशद्गुणितं देवि
 गान्धर्वैश्वर्यमुच्यते ॥ १६३ ॥
 चतुर्विंशद्गुणं याक्षं
 षोडशं राक्षसं स्मृतम् ।
 ऐश्वर्यमष्टगुणितं
 पैशाचं परिकीर्तितम् ॥ १६४ ॥
 एवं स्थितं तदैश्वर्यं
 देवयोनिषु सुव्रते ।

देवयोनिष्विति अर्थलब्धमभिदधतोऽयमा-
 शयः—यादृक्सार्वभौमस्य नरपतेरैश्वर्यं, ततोऽष्ट-
 गुणं पैशाचं, ततोऽप्युत्तरोत्तरमष्टगुणं राक्षसा-
 दिषु, अन्यथा अवधेरभावे किमपेक्षमष्टगुण-

१६६ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । ९३

त्वादि स्यात् । एवं ब्राह्मैश्वर्यापेक्षं पिशाचानाम-
नैश्वर्यमेव उल्वणं, चक्रवर्त्यपेक्षया तु अष्टगुण-
मैश्वर्यमुच्यते ॥

एवंविधैश्वर्यव्यतिरिक्तास्तु ये धर्मादयः, ते
अन्ये सप्त स्वरूपेण

संस्थिता देवयोनिषु ॥ १६५ ॥

यद्यपि सर्वे बुद्धिधर्माः सन्ति, तथापि पै-
शाचादिक्रमेण अनैश्वर्यादेरेकैकस्य प्रकर्षः,
अन्येषां तु अपकर्ष इत्युक्तम् ॥ १६५ ॥

न केवलमित्थमेते देवयोनिषु गुणप्रधान-
भावेन स्थिताः, यावत्

एत एव सुसंकीर्णा

मानुषेषु व्यवस्थिताः ।

सुष्टु संकीर्णा अलक्ष्यमाणविवेकाः, अत एव
मानुष्यमेकरूपम् ॥

तिर्यग्भेदे का वार्ता इत्याह

प्रधानगुणभावेन

स्थावरान्तं व्यवस्थिताः ॥ १६६ ॥

पश्चादयस्तामसत्वात् अधर्मादिचतुष्टय-

मयाः । तत्रापि च यथोत्तरमधर्मादयः प्रकृ-
ष्यन्ते ॥ १६६ ॥

अथ अत्रैव यथाविभक्तविषये भावभेदे

गुणत्रयस्य व्याप्तिं वै

कथयामि यथास्थिताम् ।

तत्र

सत्त्वेनाधिष्ठिता देवा

ब्रह्माद्या मघवान्तकाः ॥१६७॥

..ब्रह्माद्या मघवदन्ताश्चत्वारः सत्त्वप्रधानाः ॥

गन्धर्वयक्षमनुजा

दैत्याश्चैव तु राजसाः ।

यातुधानाः पिशाचाश्च

तामसाः परिकीर्तिताः ॥१६८॥

दैत्या यक्षप्राया एव ॥ १६८ ॥

रजःसत्त्वोत्कटा ज्ञेया

ऋषयः संशितव्रताः ।

संशितं सुतीक्ष्णं व्रतं ज्ञानविज्ञानोपायानु-

धाननियमो येषां ते देवमानुषान्तरालप्रायत्वात्
रजःसत्त्वाभ्यामुत्कटाः ॥

ये च एते देवाद्या ऋषिपर्यन्तयोनिभेदाः
अन्योन्याभिभवास्ते च

पृथिव्यां संव्यवस्थिताः १६९

यातुधानप्रभृतिभिर्देवर्षिप्रभृतयो दुर्वृत्तेन
भूर्लोकैऽभिभूयन्ते, तैरपि ते शौर्यतपोमन्त्रा-
दिप्रभावात्, नतु गुणा अन्योन्याभिभवाः पृ-
थिव्यामिति व्याख्येयं तेषामन्योन्याभिभवा-
दिरूपतायाः सर्वत्र अविशेषात् पृथिव्यामिति
विशेषचोदनाया अनुपपत्तेः ॥ १६९ ॥

किंच

अत्यन्ततमसाविष्टाः

स्यावराश्च सरीसृपाः ।

वृक्षादयः सर्पाद्याश्च गाढतामसा मोहक्रो-
धमयत्वात् ॥

किंच

पादपादविहीनाश्च

तामसाः परिकीर्तिताः ॥१७०॥

सरीसृपाद्या विज्ञेयाः

सरीसृपा आदौ येषां प्रातिलोम्यक्रमेण पक्ष्यादीनां ते सरीसृपाद्याः पश्वन्ताः सर्व एव तामसाः, किन्तु पादपादविहीना इति सरीसृ-
येभ्यः पक्षिणां पादेन हीनं तामसत्वं, तेभ्योऽपि
सृगाणां, तेभ्योऽपि पशूनाम् । तदीदृशी गुणव्या-
प्तिरिह भगवता विभज्य दर्शिता, सांख्यैस्तु

‘ऊर्ध्वं सन्वविशालस्तमोविशालस्तु मूलतः सर्गः ।

मध्ये रजोविशालो ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तः ॥’ (५४)

इति अविशेषेण देवयोनिपश्वादिमनुष्याणां
सत्त्वतमोरजोमयत्वं दर्शितम् ॥

तदित्थं गुणवैचित्र्येण दर्शिता ये

स्थावरान्तास्तु सुव्रते ।

चतुर्दश योनिभेदाः ॥

एषामन्तर्गताश्चान्या

अनन्ता एव योनयः ॥१७१॥

मानुषेषु तथानन्ता

भेदानन्त्यव्यवस्थया ।

न शक्या गदितुं ता वै

कर्मानन्त्यप्रभेदतः ॥ १७२ ॥

मानुषेष्विति पुनर्विशेषोक्त्या दिग्देशकालसमाचारादिवैचित्र्येण तेषामनन्तशाखत्वं कथयति । कर्मसंबन्धिनोऽनन्तात्प्रभेदादिति योन्यानन्त्यहेतुः ॥ १७२ ॥

किंच

गुणास्तु मानुषे लोके

धर्माद्या इव संस्थिताः ।

यथा

‘एत एव सुसंकीर्णा मानुषेषु व्यवस्थिताः ।’ (११।१६६)
इति धर्माद्याः सुसंकीर्णा मनुष्याणामुक्ताः,
तथा गुणा अपि अलक्ष्यमाणविशेषा इत्यर्थः ॥

अधर्मादिभिर्गुणैश्च ये संकीर्णा मानुषाः,
तदुपदेष्टृणि

धर्माद्येषु निवृद्धानि

यानि ज्ञानानि सुव्रते ॥१७३॥

अधर्माद्येषु यानि स्यु-

स्तानि ते कथयाम्यहम् ।

धर्माद्येष्विति तद्विषये तद्वाचके इत्यर्थात् ।
ज्ञानानि शास्त्राणि ॥

तत्र

हेतुशास्त्रं च यल्लोके

नित्यानित्यविडम्बकम् ॥१७४॥

नित्यत्वानित्यत्वाभ्यां साध्याभ्यां विडम्ब-
यति वञ्चयति प्रतिपाद्यं तत्त्वतस्तन्निश्चयायो-
गादिति नित्यानित्यविडम्बकम् । भावप्रधानो
निर्देशः ॥ १७४ ॥

किंच

वादजल्पवितण्डाभिः

यदुक्तं प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भः सिद्धा-
न्ताविरुद्धः पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहो वीतरागकथा-
रूपो वादः । स एव च्छलजातिनिग्रहोपपन्नः
पुरुषशक्तिपरीक्षार्थो जल्पः । प्रतिपक्षस्थापन-
हीनस्तु वितण्डा ॥

एवंभूतं हेतुशास्त्रं सदागमवाह्यं तर्कशास्त्रं
यत्, तेन

विवदन्ते ह्यनिश्चिताः ।

न विद्यते निश्चितं वस्तुसतत्वनिश्चयो येषां,
ते विवदन्ते इदं तत्त्वमिदं नेति परस्परव्याहतं
रटन्ति ॥

यतस्तेषां

हेतुनिष्ठानि वाक्यानि
नतु आगमिकार्थविचाररूपाणि ॥
अतश्च

वस्तुशून्यानि सुव्रते ॥१७५॥

ज्ञानयोगविहीनानि

देवतारहितानि तु ।

तेन एषां

धर्मार्थकाममोक्षेषु

निश्चयो नैव जायते ॥ १७६ ॥

अत एव एतानि

अज्ञानेन निवृद्धानि

त्वधर्मेण निमित्ततः ।

उक्तं च प्राक्

‘गुरुदेवादिभावस्तु ये न भक्ता नराधमाः ।

अमगुक्तिविचाराः शुश्रूषकावच्छिन्नतः ॥

अमयत्येव तान्माया ह्यमोक्षे मोक्षलिप्सया ।'

(१०।११४१) -

इति । तथा

'सत्पथं तु परित्यज्य नयति द्रुतमुत्पथम् ।' (१०।११४०)

इति ॥

यत एवंभूतं हेतुशास्त्रं, तेन

निरयं ते प्रगच्छन्ति

ये तत्राभिरता नराः ॥१७७॥

किञ्च अधर्मनिमित्तकाज्ञानमयेषु शुष्कतर्केषु

अवैराग्यादनैश्वर्यं

भुञ्जते निरये सदा ।

अतश्च अधर्माज्ञानावैराग्यानैश्वर्याख्या बु-
द्धिधर्माः

चत्वारस्ते वरारोहे

दुःखदा नरके सदा ॥ १७८ ॥

मोहकाः सर्वजन्तूनां

यतस्ते तामसाः स्मृताः ।

एवमधर्मादिचतुष्टयमयानि शुष्कतर्कशा-
स्त्राणि उक्त्वा धर्मादिनिवद्धानि शास्त्राणि आह

१८१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । १०१

धर्मणैकेन देवेशि

वद्धं ज्ञानं हि लौकिकम् ॥ १७९ ॥

लौकिकं वार्तादण्डनीत्यादि ॥ १७९ ॥

धर्मज्ञाननिबद्धं तु

पाञ्चरात्रं च वैदिकम् ।

पाञ्चरात्रैरभिगमनोपादानेज्यादिधर्मवत्

‘भूत एव स स्वयं भवति ।’

इत्यादि ज्ञानमप्युपदिश्यते । वैदिकैरपि कर्मानुष्ठानवत्

‘पुरुष एवेदं सर्वम् ।’ (ऋ० वे० १०।१०।२)

इति ज्ञानकाण्डादौ ज्ञानमप्युच्यते ॥

बौद्धमारहतं चैव

वैराग्येणैव सुव्रते ॥ १८० ॥

वद्धमित्येव ॥ १८० ॥

ज्ञानवैराग्यसंबद्धं

सांख्यज्ञानं हि पार्वति ।

ज्ञानं पुंस्प्रकृतिविवेकोपलब्धिः ॥

ज्ञानं वैराग्यमैश्वर्यं

योगज्ञानप्रतिष्ठितम् ॥ १८१ ॥

पातञ्जलादौ विभूतिपादे ऐश्वर्यस्यापि
उक्तत्वात् ॥ १८१ ॥

एवं लौकिकादीनि योगान्तानि शास्त्राणि
धर्मादिरूपबुद्धिधर्मनिष्ठानि, तदुत्तरं तु पार-
मेश्वरं

अतीतं बुद्धिभावाना-
मतिमार्गं प्रकीर्तितम् ।

लोकातीतं तु तज्ज्ञान-
मतिमार्गमिति स्मृतम् ॥ १८२ ॥

बुद्धिभावानां सर्वेषां प्रोक्तप्रपञ्चानां धर्मादी-
नामतीतमिति द्वितीयास्थाने व्यत्ययेन पृथी ।
तदेतदतिमार्गं शास्त्रं मार्गं पशुलोकमतीत-
मिति कृत्वा ॥ १८२ ॥

तदेतत्स्पष्टयति

लोकाश्च पशवः प्रोक्ताः
सृष्टिसंहारवर्त्मनि ।

तेषामतीतास्ते ज्ञेया

येऽतिमार्गे व्यवस्थिताः ॥ १८३ ॥

१८५ श्लोक०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । १०३

सृष्टिसंहारमार्गं ये पशवः स्वस्वपृष्ठसंहर्त्रा-
त्मकं संवित्तत्त्वं न जानन्ति तत एव सृज्य-
मानाः संद्वियमाणाश्च, ते सर्वे एव इह लोका
उच्यन्ते । तदतीता अतिमार्गस्थाः ॥ १८३ ॥

यतः

कपालव्रतिनो ये च

तथा पाशुपताश्च ये ।

सृष्टिर्न विद्यते तेषां

चः अप्यथे भिन्नक्रमः । ये कपालव्रतिनः
पाशुपताश्च, तेषामपि सृष्टिर्नास्ति; किमङ्ग स-
र्वाध्वोत्तीर्णानां शैवानामिति अर्थात् ॥

का तर्हि एषां स्थितिरित्याह

ईश्वरे च ध्रुवे स्थिताः ॥१८४॥

उक्तं च प्राक्

‘दीक्षाज्ञानविशुद्धान्मा देहान्ते शैवचर्याया ।

कपालव्रतमान्याय स्वं स्वं गच्छति तन्पदम् ॥

जपमन्त्रक्रियानिष्ठान्ते व्रजन्त्यैश्वरं पदम् ।’ (११।७३)

इति ॥ १८४ ॥

ननु सर्वस्य अध्वनः सर्गसंहारपात्रत्वादी-

श्वरतत्त्वस्थानामेषामपि ताभ्यां भवितव्यम् ।
 उच्यते । तावन्मात्राख्यात्यंशसंहार एषां परमै-
 रवस्वरूपापत्तिः, नतु पशुवत् संहृतस्वरूपाः
 पुनः सृज्यन्ते । तदाह

यस्मान्मोक्षं गमिष्यन्ति

अपुनर्भवकारणम् ।

तस्माद्युक्तमुक्तं सृष्टिर्न विद्यते तेषामिति
 संबन्धः ॥

ये तु न अतिमार्गस्थाः, तेषां

लौकिकानां पुनः सृष्टिः

पुनः संहार एव च ॥ १८५ ॥

अतश्च ते

संसारचक्रमारूढा

भ्रमन्ति घटयन्त्रवत् ।

घटयन्त्रमरघटः ॥

एतदेव उपपादयति

धर्माद्यरकसंयुक्त-

मष्टारं चक्रकं प्रिये ॥ १८६ ॥

ईश्वराधिष्ठितं देवि
नियत्यादण्डकाहतम् ।

मलकर्मकलाविद्धं
भ्रमते कालवेगतः ॥ १८७ ॥

धर्मादयो ये संसारकारणभूतास्त एव अग
इव अरकाः परिभ्रमणहेतवः । यदाहुः

‘धर्मेण गमनमूर्ध्वम्.....’ (सां० का० ४४)
इत्यादि । कुत्सितं चक्रं चक्रकं, नियतिरेव
आवर्तमानो दण्ड एव दण्डकः, तेन आहतं
प्रेरितं, मलेन आणवेन, कर्मणा, कलोपलक्षि-
तेन मायीयेन विद्यादिना आविद्धं वेगेन प्रे-
रितं, कलनामयकालतत्त्वकृतवेगेन भ्राम्यति ॥

यत ईदृशमेतदतिविषमं चक्रं, ततः

लौकिकाद्येषु ज्ञानेषु
ये तेष्वभिरताः प्रिये ।

हेतुशास्त्रपरा ये तु
ये चान्ये पापकर्मिणः ॥१८८॥

ते सर्वे चास्य चक्रस्य
नान्तं पश्यन्ति मोहिताः ।

तेष्विति प्रोक्तरूपेषु । ये त्वित्यनेन लौकि-
कनिष्ठेभ्योऽपि शुष्कतर्कनिष्ठानामौपहृत्यं ध्व-
न्यते । मोहिता मायया स्थगितस्वरूपाः ॥

अयं च सर्वशास्त्रेभ्यः शिवशास्त्रस्य वि-
शेषः, यत्

लौकिकाद्येषु ये साध्या

अतिमार्गान्तगोचरे ॥ १८९ ॥

लीलया साधयेत्सर्वान्

शिवज्ञाने महोदये ।

ये सिद्धिविशेषा लौकिकादौ साध्यास्तान्
सर्वानतिमार्गलक्षणो योऽन्तः सर्वशास्त्रपरिनि-
ष्ठास्थानं, तद्गोचरे तद्विषये महोदयहेतौ शि-
वज्ञाने साधको लीलया साधयति ॥

यच्च शैवज्ञानेन साध्यते

न सर्वैः साध्यते तद्वै

लौकिकादिभिः ॥

अत्र हेतुः

यतोऽतीव सुनिर्मलम् ॥ १९० ॥

शिवज्ञानमिति शेषः ॥ १९० ॥

१९३ श्लो०] श्रीदेमराजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । १०७

सुनिर्मलत्वमेव स्पष्टयति

यतो योजयते देवि

अभावे परमे पदे ।

अविद्यमाना भावभेदरूपाः पदार्था यत्र ॥

एतत्स्फुटयति

अभावं भावनातीतं

प्रपञ्चातीतगोचरम् ॥ १९१ ॥

मनोबुद्ध्यादिनिर्मुक्तं

हेतुवादविवर्जितम् ।

प्रत्यक्षादिप्रमाणेश्च

व्यतीतं प्रभु चाव्ययम् ॥ १९२ ॥

सर्वतर्कागमातीतं

पाशमन्त्रविवर्जितम् ।

सर्वज्ञं सर्वगं शान्तं

निर्मलं निरुपह्वयम् ॥ १९३ ॥

अविद्यमाना भावा यत्र तादृशं परमं पदम् ।

भावनातीतं यतः प्रपञ्चं वैचित्र्यमतीतो गो-

चरो विषयतया संभाव्यमानं रूपं यस्य । अत एव मनोबुद्ध्यादिनिर्मुक्तम् । अत एव च हेतुवादेन विवर्जितं सर्वविचारभित्तिभूतत्वाद्विचारयितुमशक्यमित्यर्थः । तथा प्रत्यक्षादिप्रमाणाविषयः प्रमाणानामपि स्वप्रकाशतद्भित्तिवशेन प्रकाशनात् सर्वावभासोल्लासकत्वाच्च । प्रभु प्रभवनशीलं स्वतन्त्रम् । नच उल्लास्यविनाशे अस्य अन्यस्येव मनागपि अन्यथाभाव इति अव्ययमिति । सर्वं तर्क्यते विचार्यते यैरागमैरिति आगमविशेषैः पारमेश्वरैस्तेषामेव सर्वविचारकत्वात्, तानपि अतिक्रान्तं तेषामपि अविषयः, यतो मायान्तैरशुद्धाध्वगैः पाशैः शुद्धाध्वस्यैश्च मन्त्रैर्विवर्जितम् । सर्वं जानात्यभेदेन पश्यति, सर्वं गच्छति अधितिष्ठति व्याप्नोति, तथापिच तेन न मनागपि आरूप्यते इति शान्तं चिदेकरूपं, तथापिच निष्क्रान्ता उद्भूता आणवादिमला यस्मात्तादृक्, ईदृगपि च तैरसंस्पृष्टत्वात् निरुपप्लवं निर्विकल्पं सततावभास्वरसर्वाभासकस्वतन्त्रचिदेकरूपम् ॥ १९३ ॥

किंच

सर्वशक्त्यात्मकं ह्येकं

स्वतन्त्रानाथनादिमत् ।

सर्वातिशयनिर्मुक्त-

मनादिभववर्जितम् ॥ १९४ ॥

सर्वज्ञानपदातीतं

शैवं ज्ञानं परं स्मृतम् ।

‘शक्तयोऽस्य जगत्कृत्स्नं..... ।’

इति नीत्या जगदात्मकसर्वशक्तिस्वभावम् । एकमद्वितीयम् । स्वमात्मीयं रूपमेव तन्नं पञ्चधा-
कृत्यकर्मणि उपकरणं यस्य, तत्स्वतन्त्रम् । तथा न
विद्यतेऽन्यो नाथो यस्य तदनाथं विश्वेश्वरम् ।
तथा अनादिमत् सर्वस्यादिभूतम् । सर्वज्ञानक्रि-
यादिविषयेर्निर्मुक्तं विश्वातिशायिनिरतिशयचि-
न्मात्ररूपमित्यर्थः । अनादिना अहंप्रथमिकाप्र-
वृत्तेन भवेन वर्जितमस्पृष्टम् । सर्वेषां वैश्वसांख्य-
लाकुलादिज्ञानानां यत्पदं स्वं स्वं विश्रान्तिधाम
तदप्युल्लंघ्य स्थितम् । एवंभूतं यत् परमनुत्तरं

शिवज्ञानं, तत् अनुभवरूपं स्मृतमविच्छिन्नेन
पारम्पर्येण प्रतीतमित्यर्थः ॥

एवं तत्त्वभूतभावभेदसृष्टीः प्रतिपाद्य, धर्म-
ज्ञानादिनिवद्धलौकिकादिज्ञाननिरूपणपूर्वं शै-
वज्ञानमाहात्म्यं च निर्णीय उक्ततत्त्वादिः सृष्टि-
मनुवादभङ्ग्या उपसंहरन् शिवज्ञानमाहात्म्यमेव
अधिकावापेन दर्शयति

एवं सृष्टानि तत्त्वानि

ज्ञानानि च वरानने ॥ ११५ ॥

तत्त्वैरेतैर्जगत्सर्वं

विसृष्टं सचराचरम् ।

विशेषेण सृष्टं चतुर्दशविधभूतसर्गात्मना
प्रपञ्चितम् ॥

किञ्च

भुवनानि विचित्राणि

शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ११६ ॥

तत्त्वाभ्यन्तरसंस्थानि

यानि भुवनानि भुवनाध्वनि उक्तानि, तानि
अपि तत्त्वैरेव सृष्टानि ॥

तथा प्रोक्तज्ञानरूपाणि

शास्त्राणि विविधानि च ।

न केवलं भुवनानि शास्त्राणि च तत्त्वाभ्य-
न्तराणि, यावत्

विज्ञानं कुहकं शिल्पं

सिद्धिसन्दोहलक्षणम् ॥१९७॥

सर्वं तत्त्वेषु बोद्धव्यं

विविधं मन्त्रमण्डलमुद्रादिज्ञानं, तथा कुहकं
विस्मापकं मितहृदयप्रत्ययकारि इन्द्रजालप्रायं,
शिल्पं चित्रपुस्तपुत्तलिकानृत्तगीतादि, सि-
द्धीनां वश्याकर्षणादिरूपाणां सन्दोहं समूहं
लक्षयति दर्शयति च यत् ज्ञानं, तत् सर्वं
तत्त्वेष्वस्तीति ज्ञेयम् ॥

यतः

सर्वतत्त्वेषु दृश्यते ।

तत्तत्त्वोचित्येन तत्त्वनाशात्कागादिभिरुप-
लभ्यते ॥

न केवलं तत्त्वेषु साधकोपयोगि ज्ञेयमस्ति,
यावत्

प्रक्रिया शिवदीक्षा च

तत्त्वैरेतैर्हि लभ्यते ॥ १९८ ॥

पूर्वोक्ततत्त्वादिप्रदर्शनरूपा ज्ञानशालिनां
साधकानां च उपयोगिनी या प्रक्रिया, तथा त-
त्तत्त्वगतविचित्रभुवनभोगोचिततत्त्वयोनिभे-
दोपपत्तिनिष्कृतिकर्मादिपाशप्रशमः शिवयोज-
निका च एतैरुक्तरूपैस्तत्त्वैर्लभ्यते, न अन्यथा ।
तदर्थं यथोक्ततत्त्वस्वरूपमवश्यज्ञेयम् ॥ १९८ ॥

युक्तं च एतत् यतः

नास्ति दीक्षासमो मोक्षः

‘दीक्षैव मोचयत्यूर्ध्वं शैवं धाम नयत्यपि ।’

इति हि प्रतिपादितमन्यत्र ॥

दीक्षा च यैर्मन्त्रैः क्रियते, तद्वीर्यरूपा

न विद्या मातृका परा ।

सा हि भगवती अशेषवाच्यवाचकात्मकज-
गद्भेदचमत्कारात्मकशब्दराशिविमर्शपरमार्था
सर्वमन्त्रारणिस्तत्र तत्र आगमेषु निर्दिश्यते । सा
च एषा विश्वावमर्शनेन परं ज्ञानं प्रयच्छति ॥

तच्च प्रतिपादिताध्वप्रक्रियामयमेवेत्याह

न प्रक्रियापरं ज्ञानं

प्रक्रियातः परमन्यज्ज्ञानं परितुच्छमेव ॥

ज्ञानं ज्ञेयस्य ज्ञापकमिति पूर्वनिरूपित-
नीत्या ज्ञानेन लक्षणीयो यो लक्ष्यभूतपरतत्त्वे-
कात्मा योगस्ततोऽन्यो मितयोगो हेय एवेत्याह

नास्ति योगस्त्वलक्ष्यकः ॥१९९॥

अविद्यमानं परं लक्ष्यं विश्रान्तिधाम यस्य
तादृशो योगो नास्ति । विद्यमानोऽपि मित-
योग इह अनुत्तरचर्चायामयोग एवेति योज-
निकोक्तः परयोग एव इह योगः ॥ १९९ ॥

एवं परपुरुषार्थप्रापकदीक्षातदुपयोगिमातृ-
काप्रक्रियाज्ञानालक्ष्यकयोगस्वरूपमेतत्सर्वमेव
सातिशयं वस्तु पारमेश्वर एव ज्ञासने उपदि-
श्यते इति तदेव सर्वशास्त्रोत्तममिति निरूपयति

तत्सर्वं कथितं देवि

शिवज्ञानमहोदधौ ।

शिवज्ञानमेव अगाधत्वात् समग्रज्ञाननदीभे-
दविश्रान्तिधामत्वात् समस्तसम्पत्समवातिहे-
तुत्वाच्च महोदधिः ॥

प्रकृतमुपसंहरन्नन्यदवतारयति

एवं सृष्टिः समाख्याता

स्थितिः संहार उच्यते ॥२००॥

संहारश्चेत्यर्थः । तत्र स्थितिर्नियतिकाला-
वस्थानात्मा, तत्प्रान्ते च संहारस्तथेति ॥२००॥

यतः प्रभृति प्रवृत्तो यादृशश्च यस्य स्था-
प्यस्य संहार्यस्य च कालः, तत्सर्वमादेष्टुमाह

मानुषाक्षिनिमेषस्य

अष्टमांशः क्षणः स्मृतः ।

क्षणद्वयं तुटिर्ज्ञेया

तद्वयं तु लवः स्मृतः ॥२०१॥

लवद्वयं निमेषस्तु

ज्ञातव्यो गणितक्रमात् ।

दश पञ्च निमेषाश्च

काष्ठा चैव प्रकीर्तिता ॥२०२॥

त्रिंशत्काष्ठाः कला ज्ञेया

सुहूर्तास्त्रिंशदेव ताः ।

सुहृत्स्तु पुनस्त्रिंश-

दहोरात्रस्तु मानुषः ॥ २०३ ॥

शास्त्रव्युत्पिपादयिपितानां मनुष्याणां स्वानु-
भवसिद्धो योऽक्षणो निमेषः पक्ष्मसंकोचस्तदीयो
योऽष्टमांशः अत्यन्तमणीयान् कालावयवः अ-
क्षिनिमेषकालप्रतीत्येव कल्प्यमानः, स क्षणः ।
लव इति यः प्राणीयद्बुटिकालः । यदुक्तं प्राक्

‘बुट्यः षोडश प्राणे पूर्वं हि कथिता मया ।

वायंनैव तु कालेन ते लवाः परिकीर्तिताः ॥’ (७।२७)

इति । लवद्वयं निमेष इति क्षणाष्टकरूपः ।

सुहृत् इति द्वियटिकारूपः ॥ २०३ ॥

किञ्च

अहोरात्रशतैश्चैव

त्रिभिः षष्ट्यधिकैः प्रिये ।

संवत्सरस्तु विज्ञेयो

मानुषः कमलेक्षणे ॥ २०४ ॥

संवत्सरशतं पूर्ण-

मायुज्ञेयं तु मानुषम् ।

विंशत्यधिकं हि शतं परमायुरिति प्रसिद्धम् ॥

यदुक्तं षष्ठ्यधिकाहोरात्रशतत्रयेण वत्सर
इति, तदेव पक्षमासादिविभागपूर्वं स्फुटयति

दश पञ्च त्वहोरात्राः

पक्षस्तु परिकीर्तितः ॥ २०५ ॥

पक्षद्वयेन मासस्तु

ऋतुद्विगुण एव सः ।

ऋतुद्वयेन कालः स्या-

दयनं च त्रिभिस्त्रिभिः ॥ २०६ ॥

ताभ्यां द्वाभ्यां वरारोहे

वर्षं तु परिगीयते ।

कालश्चतुर्माससंज्ञः । अयनमुत्तरायणं द-
क्षिणायनं च ॥

इत्थमयनद्वयात्मको यो मनुष्याणां वत्सरः,
स एव पित्र्योऽहोरात्र इत्याह

दक्षिणं चायनं रात्रि-

रुत्तरं चायनं दिनम् ॥ २०७ ॥

पितृणां तदहोरात्र-

मनेनाव्दस्तु पूर्ववत् ।

एवं दैवस्त्वहोरात्र-

स्तत्राप्यब्दादि पूर्ववत् ॥२०८॥

आदिशब्दात्पक्षमासादि । इत्थं पितृणां
देवानां च तुल्या अहोरात्रकलनेति पुराणपु-
स्तकेषु दृश्यते, अद्यतनैस्तु 'ऋतुर्द्विगुण एव
सः' इत्यतोऽनन्तरं

'कृष्णपक्षस्त्वहश्चैव शुक्लस्तु रजनी भवेत् ।

पितृणां सोऽप्यहोरात्रस्त्वनेनाब्दस्तु पूर्ववत् ॥'

इति विपर्यास्य पठित्वा मानुष्यो मासः पित्र्यो-
ऽहोरात्र इति व्याख्यातं, तेषां च सांवत्सरिकी
पितृदिनव्यवस्था लौकिक्यपि स्थितिः प्रसृता ॥

तदेवं मानुषपद्यधिकत्रिंशताब्दपरिमाणो
यो दिव्यो वत्सरस्तमाश्रित्य

द्वादशाब्दसहस्राणि

विज्ञेयं तु चतुर्युगम् ।

द्वादशाब्दसहस्राणि विज्ञेयं चतुर्युगम् ॥

अत्र च अयं विभागः

चतुर्भिस्तु कृतं देवि

सहस्रैस्तु यथाक्रमम् ॥२०९॥

त्रेता ज्ञेया त्रिभिर्देवि

द्वाभ्यां वै द्वापरः स्मृतः ।

सहस्रेणैव वर्षाणां

विज्ञेयस्तु कलिः प्रिये ॥२१०॥

एवं दश वर्षाणां सहस्राणि ॥ २१० ॥

यत्तु अवशिष्टं सहस्रद्वयं, ततः

सन्ध्याद्वयस्य मानं तु

कथयामि युगे युगे ।

आद्यन्तगतस्य ॥

तत्र

शतानि चत्वारि कृते

त्वादिरन्तश्च कीर्यते ॥२११॥

त्रेते शतत्रयं ज्ञेयं

द्वापरे तु शतद्वयम् ।

कलौ चापि शतं ज्ञेयं

सन्ध्यामानमिदं स्मृतम् २१२

एवं च कलेरन्ते शतं कृतस्यादौ चत्वारि
शतानि इति कलिकृतयुगयोः सन्ध्या पञ्च श-

२१४ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । ११९

तानि, एवं कृतत्रैतयोः सन्ध्या सप्त शतानि,
त्रैताद्वापरयोः पञ्च शतानि, द्वापरकलियुगयोः
त्रीणि शतानीति गणयित्वा सहस्रद्वयम् ।
एतत् प्रागुक्तेन सहस्रदशकेन सह द्वादशसहस्रं
चतुर्युगम् । यदा तु

‘सन्धिसन्ध्यंशमानं तु कथयामि.....’

इति पाठः, तदा प्रोक्तोभयमेलनात्ससन्धिमा-
नमेकैकशतं तु सन्ध्यंशमानं ज्ञेयम् ॥ २१२ ॥

एतदेव च

लौकिकेन तु मानेन

पुनश्च कथयामि ते ।

यावत्संख्याकं भवति ॥

त्रिचत्वारिंशल्लक्षाणि

सहस्राणि च विंशतिः ॥२१३॥

लौकिकेन तु मानेन

त्रियं संख्या चतुर्युगे ।

वर्षाणामिति श्लेषः ॥

विभागेनापि

एकैकस्य पुनर्देवि

युगस्य कथयामि ते ॥ २१४ ॥

लौकिकवर्षसंख्याम् ॥ २१४ ॥

दश सप्त च लक्षाणि

सहस्राप्यष्टविंशतिः ।

कृतस्यैतद्भवेन्मानं

आद्यन्तगतचतुःशतसन्ध्यंशयुक्तस्य, नतु
केवलस्य । एवमुत्तरत्र ॥

त्रेतायाः कथयामि ते ॥ २१५ ॥

षण्णवतिः सहस्राणि

लक्षाणि द्वादशैव तु ।

त्रेतायुगस्य मानं तु

द्वापरस्य निबोध मे ॥ २१६ ॥

चतुःषष्टिः सहस्राणि

ह्यष्टौ लक्षाणि सुव्रते ।

द्वापरस्य तु मानं च
कलेस्तु कथयामि ते ॥२१७॥

द्वात्रिंशत्तु सहस्राणि
लक्षाणां च चतुष्टयम् ।

एतन्मानं कलेः प्रोक्तं
समासात्तव सुव्रते ॥ २१८ ॥

तद्विस्थं

वषेस्तु मानवैर्देवि
मानमेतद्युगे युगे ।

एवमुक्तदिव्यलौकिकाब्दमानानुसारेण

चतुर्युगैकसप्तत्या

भवेन्मन्वन्तरं पुनः ॥ २१९ ॥

एतच्च अस्य

सन्ध्यामानविहीनं तु

युगैर्मलं प्रकीर्तितम् ।

एतद्विव्येन मानेन

मानं मन्वन्तरे स्मृतम् ॥२२०॥

चतुर्युगशतानि द्वादशाब्दसहस्राण्येकस-
प्तत्या गणयेत् ॥ २२० ॥

एतदेव च मानं

वर्षमानैः पुनश्चैव

लौकिकैः कथयामि ते ।

सप्तषष्टिस्तु लक्षाणि

त्रिंशत्कोट्यो वरानने ॥२२१॥

सहस्रविंशतिर्ज्ञेयं

मानं मन्वन्तरे प्रिये ।

सप्तषष्टिशतत्रयकलनया मन्वन्तरकाल एव
च ऐन्द्रस्थितिकालः ॥

एवमेवंविधैः

चतुर्दशभिर्देवेशि

कल्पो मन्वन्तरे भवेत् ॥२२२॥

मन्वन्तरसन्ध्यामानमाह

मन्वन्तरे व्यतिक्रान्ते

चान्यस्मिन्पुनरागते ।

पञ्च वर्षसहस्राणि

मध्ये सन्ध्या भवेत्सदा ॥२२३॥

दिव्यानीत्यर्थात् ॥ २२३ ॥

अयं तु विशेषः, यत्

आदौ सहस्रं सर्वेषा-

मन्ते चापि पुनस्तथा ।

ब्रह्मदिनगतमन्वन्तरापेक्षया आदावन्ते
चेति प्रथममन्वन्तरस्यादौ चरममन्वन्तरस्यान्ते
सहस्रमेकमधिकमिति ॥

तदित्थं ससन्ध्याकालचतुर्दशमन्वन्तरकालः

कल्पो ब्रह्मदिनं प्रोक्तं

चतुर्युगसहस्रकम् ॥ २२४ ॥

कल्पते विश्वमन्मित्रिति कल्पः एकसप्तत्या
चतुर्युगैश्च मन्वन्तरगुणितैः पङ्क्तिनं चतुर्युग-
सहस्रं भवति । मन्वन्तरेषु सन्ध्याकालोऽप्यु-
क्तनीत्या द्वासप्ततिसहस्र इति तदीयचतुर्युग-
पट्टेन सहस्रमानमेतदुक्तम् ॥ २२४ ॥

एतच्च

वर्षमानेन दिव्येन

पुनश्च कथयामि ते ।

संख्यातमिति शेषः ॥

तदाह

कोटिरेका तु वर्षाणां

लक्षाणां चैव विंशतिः ॥२२५॥

दिव्येनैव तु मानेन

ब्रह्मणस्तु दिनं भवेत् ।

द्वादश सहस्राणि सहस्रगुणितानि एवमेव
भवन्ति ॥

ईदृशस्य अस्य ब्राह्मदिनस्य

षण्णवत्या सहस्रैस्तु

सन्ध्याकालः प्रकीर्तितः ॥२२६॥

अष्टौ चतुर्युगानि षण्णवत्या वर्षसहस्रैर्भ-
वन्ति । तत्र प्रातःसन्ध्यायां दिनशतानि च-
त्वारि चतुर्युगानि, सायंसन्ध्यायां चत्वारीति

२२९ श्लो०] श्रीशैमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । १२५

विभागः । निशाद्यन्तगतानि अप्येवमेवेत्यष्ट-
युगः प्रातः सायं च सन्ध्याकालः ॥ २२६ ॥

एतच्च

लौकिकेन तु मानेन
अधुना कथयामि ते ।

सङ्ख्यातमिति शेषः ॥

तदाह

वर्षवृन्दानि चत्वारि
त्वर्बुदत्रयमेव च ॥ २२७ ॥

कोटिद्वयं च देवेशि
दिनं पैतामहं स्मृतम् ।

सन्ध्या कोटित्रयं चैव
पञ्च लक्ष्णाणि कीर्तिता ॥२२८॥

चत्वारिंशत्तथा षष्टिः
सहस्राणि तथैव च ।

पणवतिसहस्राणि सषष्टिशतत्रयकलितानि
एवमेव भवन्ति । अतश्च यत् श्रीभुल्लकः

‘सन्ध्याकोटित्रयं लक्ष्णाणि चतुःशतत्रयं च ।’

इत्यादि पठितवान्, तदुपेक्ष्यम् ॥

यथाच अयं

पश्चिमः सन्धिरेवं हि

सन्धिः सन्ध्याकालः ॥

तथा

पूर्वसन्ध्यापि तत्समा ॥२२९॥

तदित्थं ब्रह्मदिनावधिका

नरकैः सह सप्तानां

पातालानां तथा प्रिये ।

लोकानां चैव सप्तानां

स्थितिरेषा प्रकीर्तिता ॥२३०॥

लोकानां तन्निवासस्थानानां भूरादीनाम् ॥

तथा एषामेव

संहारं च पुनर्देवि

शृणुष्व कथयामि ते ।

ब्रह्मणः स्वदिनान्ते वै

कल्पः संहार उच्यते ॥२३१॥

स्वदिनान्त इति तन्निशायाम् । कल्प इति

२३३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । १२७

कल्प्यते चिच्छद्यते अस्मिन् विश्वमिति कृत्वा ।
संहार इति संहारकालः ॥ २३१ ॥

तत्र

दिनेनैकेन ब्राह्मेण

इन्द्राश्चैव चतुर्दश ।

राज्यं कृत्वा क्रमाद्यान्ति

मन्वन्तरव्यवस्थया ॥ २३२ ॥

प्रतिमन्वन्तरं राज्यं कृत्वा एकैक इन्द्रः
स्वकर्मोचित्येन गच्छति ॥ २३२ ॥

ततः संहरते विश्वं

सप्तलोकान्तगोचरम् ।

सुप्ते पितामहे देवि

ऊर्ध्वं कालाग्निरीक्षते ॥ २३३ ॥

तत इति चतुर्दशेन्द्रान्ते । पशुवन्निद्रायमा-
णेन ब्रह्मणा जनितविन्मयो यावत्कालाग्निरू-
र्ध्वमीक्षते, तावत्सप्तलोकान्तगोचरं विषय-
जातं संहरति ॥ २३३ ॥

अथ निरीक्षणसमये

तस्य वै दक्षिणं वक्त्रं

महाज्वालां विनिक्षिपेत् ।

अतश्च

तस्माद्दक्कान्महाज्वाला

लक्षयोजनविस्तृता ॥ २३४ ॥

ऊर्ध्वं प्रयाति सा दीप्ता

तीव्रवेगा सुदुःसहा ।

अत्र च अवसरे सप्तसु

लोकेषु ये स्थिता लोका

ये च पातालवासिनः ॥ २३५ ॥

सुखदुःखोभये क्षीणे

मोहं भूयिष्ठमागते ।

सत्तामात्रास्तु ते सर्वे

भवन्ति ब्रह्मविष्टपे ॥ २३६ ॥

ये चेति चशब्दान्नरकादिक्षेत्रगताः । ब्रह्मवि-
ष्टपे सत्यलोकोर्ध्ववर्तिनि ब्रह्मभुवने ॥ २३६ ॥

२३९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । १२९

कियद्वधिका एषां मूढतेत्याह

यावन्नोदयनं भूयः

सुखदुःखादिकर्मणाम् ।

तावत्तिष्ठन्ति ते मूढा

यावद्ब्रह्मा न बुध्यते ॥ २३७ ॥

सुखदुःखयोरादिशब्दात् जन्मायुषोर्हेतुभू-
तानि कर्माणि, तेषाम् । उदयो विपाकः ॥२३७॥

ये तु

रुद्रलोकाधिपतयः

पातालपतयश्च ये ।

कूष्माण्डहाटकाद्यास्तु

ते तिष्ठन्त्यतिनिर्मलाः ॥२३८॥

नतु मनागपि म्लायन्ति ॥ २३८ ॥

किन्तु

निर्व्यापारास्तु ते ताव-

द्यावत्सृष्टिः पुनर्भवेत् ।

निवृत्तानुग्रहादिव्यापाराः ॥

अथ

शून्यभूतेषु लोकेषु

ज्वाला दहति दुर्धरा ॥२३९॥

सा दहेन्नरकान्देवि

पातालानि समन्ततः ।

त्रींल्लोकांश्चैव दहति

भूर्भुवःस्वःपदान्तिकान् ॥२४०॥

शून्यभूतेषु लोकेष्विति तन्निमित्तं, नरकेभ्यः
प्रभृति खर्लोकान्तं दहति ॥ २४० ॥

ये तु अन्ये, ते

धूमेन च त्रयो लोका

विनश्यन्ति वरानने ।

महोजनस्तपःसंज्ञाः

सप्तमस्तु

सत्यलोकोऽपि सुव्रते ॥२४१॥

पूर्वे च सर्वे

तिष्ठन्ति मोहितात्मानो

निद्रया ते मृतोपमाः ।

अथ

एवं दग्ध्वा जगत्सर्वं

ज्वाला वक्रं विशेत्पुनः ॥ २४२ ॥

कालाग्नेर्दक्षिणमेव ॥ २४२ ॥

ततो वान्ति महावाता

ब्रह्मनिःश्वाससम्भवाः ।

ते च

नाशयन्ति च तद्भस्म

जगद्वाहोद्भवं प्रिये ॥ २४३ ॥

अथ

ब्रह्मप्रस्वेदजं वारि

तज्जगत्प्लावयेत्पुनः ।

तेनैव वारिणा देवि

जगदेकार्णवं भवेत् ॥ २४४ ॥

कालवह्यूप्मजोऽस्य प्रस्वेदः ॥ २४४ ॥

अथ

निशाक्षये पुनः स्थित्वा

मुखदुःखफलोदये ।

कर्मतः सर्वलोकस्य

ब्रह्मा लोकपितामहः ॥२४५॥

शून्यभूतां समालोक्य

भगवान्प्रभुरिच्छया ।

षड्विधां कुरुते सृष्टिं

यथापूर्वव्यवस्थया ॥ २४६ ॥

कर्मपरिपाकक्रमेण कर्मिणां सुखदुःखफलस्य उदयो यत्र तादृशे रात्र्यन्ते । स्थित्वा अनुपशान्तनिःशेषनिद्रासंस्कारो भूत्वा । कर्मतः परिपक्वादिच्छामात्रात् । षड्विधामिति नारकिस्थावरसरीसृपादिपश्वन्तां त्रिविधां क्रमात्क्रममपचितां तामसीं, तमोरजःसमाविष्टां मानवीं, रजःसत्त्वसमाविष्टां मौनीं, सात्त्विकीं तु दैवीम् । व्यवस्थयेति भुवनादिमर्यादया ॥ २४६ ॥

तत्र

प्रथमां तामसीं सृष्टिं

करोति तमसोत्कटान् ।

नरकान्विविधाकारान्

ततः अंशेन अंशेन तमसोऽनुत्कटत्वे

पशून्वै स्यावरान्तगान् ॥२४७॥

पशून्निति सरीसृपपक्षिमृगपशून्नित्यर्थः ॥

ततोऽपि

तमोरजःसमावेशा-

न्मानवान्संसृजेत्पुनः ।

रजःसत्त्वसमाविष्टः

सृजेन्मुनिवरेश्वरान् ॥२४८॥

एवमियत्पर्यन्तं ब्रह्मणः क्रमात्क्रमं निद्रा-
संस्कारस्य अधिकाधिकतरत्वम् ॥ २४८ ॥

अथ

गतनिद्रः प्रबुद्धस्तु

सत्त्वनिष्ठो जगत्पतिः ।

सृजेद्देवान्सलोकांश्च

पूर्वमेव व्यवस्थया ॥ २४९ ॥

सह लोकैस्तन्निवासस्थानैर्वर्तन्ते ये तान् ।
एतच्च विशेषणं सिंहावलोकितन्यायेन पूर्व-

त्रापि सम्बध्यते । पूर्वव्यवस्था पैशाचादि-
ब्रह्मान्ता ॥ २४९ ॥

इत्थं षड्विधायां सृष्टौ निष्पन्नायां

ततो रुद्रेन्द्रसूर्येन्दु-

नक्षत्राणि ग्रहेश्वराः ।

अधिकारं प्रकुर्वन्ति

स्वे स्वे विषयगोचरे ॥ २५० ॥

पारमेशान्नियोगात्

दिने दिने सृजत्येवं

ब्रह्मा ॥

कालान्निस्तु

संहरेन्न दिनक्षये ।

अस्य च ब्रह्मणः

दिनमानं च यत्प्रोक्तं

रात्रिसंख्या च तावती ॥२५१॥

तदित्थम्

अहोरात्रेण चानेन

अब्दं वै पूर्ववत्स्मृतम् ।

शतत्रयेण पष्ट्यधिकेन ॥

अब्दानां तु शते पूर्णे

महाकल्पः स उच्यते ॥२५२॥

ब्राह्मे वर्षशते देवि

दिव्यान्यब्दानि मे शृणु ।

एकनवतिकोटिस्तु

तथा लक्षाणि विंशतिः ॥२५३॥

तथा सप्तैव खर्वाणि

निखर्वाष्टकमेव च ।

ब्राह्मं वर्षशतं चैत-

ज्जातव्यं कालवेदिना ॥२५४॥

दिव्यवर्षमानेन ब्राह्ममहः सन्व्याकालं
विना सविंशतिलक्षा कोटिरेकेत्युक्तं, रात्रिश्च
तावतीति कोटिद्वयं सचत्वारिंशलक्षम् । एतद्दि-
नानां शतत्रयेण सपष्टिना गुणितमष्टौ वृन्दानि,
पड्व्युदानि, चतस्रश्च कोटयो भवन्ति । सन्व्या-
कालोऽपि पण्णवत्या सहस्रैर्य उक्तः, सोऽपि
शतत्रयेण सपष्टिना कलितः संस्तिस्रः कोटयः,
पञ्चचत्वारिंशलक्षाणि, पष्टिः सहस्राणि भवन्ति ।

सोऽपि सायंप्रातर्भेदाद्विगुणः सन्कोट्यः षट्
 लक्षाण्येकनवतिर्विंशतिः सहस्राणि भवन्ति ।
 उभयं वृन्दान्यष्टौ, अर्बुदानि सप्ततिरेकनव-
 तिर्लक्षाणि, विंशतिः सहस्राणि भवन्ति
 ८७०९१२०००० । एतदपि वत्सरसङ्ख्या शतेन
 कलितं निखर्वाण्यष्टौ खर्वाणि सप्त वृन्दस्थाने
 शून्यमेकनवतिः कोट्यो लक्षाणि विंशतिरिति
 ८७०९१२०००००० । इत्थमेषा यथोक्तैव सङ्ख्या
 भवति । एकात्रनवतिः कोट्य इति अपपाठः ॥

तदित्थं

दैविकेन तु मानेन

मानमित्थं प्रकीर्तितम् ।

अथ एतदेव

लौकिकेन तु मानेन

पुनश्चैव निबोध मे ॥ २५५ ॥

तद्यथा

द्वात्रिंशद्वदकोट्यस्तु

तथा खर्वाष्टकं प्रिये ।

खर्वद्वयं च देवेशि

निखर्वाः पञ्च एव तु ॥२५६॥

शङ्कुत्रयं पद्ममेकं

सागरत्रयमेव च ।

पूर्वोक्तैकनवतिकोट्या दैविकमानकलितस्य
ब्राह्मवर्षशतस्य लौकिकवत्सरमानेन पष्टि-
शतत्रयकलनया उक्तैव सह्यया आयाति । यत्तु
श्रीभुष्टकः

‘.....थाब्दकोट्यस्तु एकं चैवार्चुदं प्रिये ।

खर्वाशीतिस्तथा चैव निखर्वाणां च पञ्चकम् ॥

चतुष्टयं च शङ्कुनां त्रिंशत्सागर एव च ।’

इति अपठत्, तदसङ्गतत्वाद्दुपेक्ष्यमेव ॥

इत्थं लौकिकाब्दमानेन

एतद्देवि समारख्यातं

ज्ञातव्यं च सुसुक्ष्मभिः ॥२५७॥

महाकल्पान्तावस्थितिदाय्यपि ब्राह्मं पदं सं-
ह्रियमाणत्वात्पर्यन्तविरसम्, एवं वक्ष्यमाण-
नीत्या अनाश्रितान्तमपीति सर्वथा स्वस्ति स्वप्नो-
पमेभ्यो भोगेभ्य इति मत्वा दिक्कालाकाराक-

लितचिद्धनपरभैरवस्वरूपसमापत्तिरेव मुमुक्षु-
भिराश्रयणीयेति तात्पर्यम् ॥ २५७ ॥

उपसंहरति

एतल्लौकिकमानेन

ब्राह्ममव्दशतं स्मृतम् ।

उक्तवक्ष्यमाणपरिमाणोपयोगिन्या एकादि-
परार्थान्तायाः सहस्रायाः क्रमेण रूपं लक्षयति

एकं दशगुणं पूर्वं

शतं दशगुणं तु तत्र ॥२५८॥

शतं दशगुणं कृत्वा

सहस्रं परिकीर्तितम् ।

सहस्रं दशगुणित-

मयुतं तद्धि कीर्तितम् ॥२५९॥

दशायुतानि लक्षं तु

नियुतं दश तानि च ।

दश तानि चकोटिः स्यात्

दश कोटिस्तथार्बुदम् ॥ २६० ॥

अर्बुदैर्दशभिर्वृन्दं

खर्वं दशभिरेव तैः ।

दशभिस्तैर्निखर्वं तु

शङ्कुः स्याद्दश तानि तु ॥२६१॥

शङ्कुभिर्दशभिः पद्मं

दश पद्मानि सागरः ।

सागरैर्दशभिर्मध्य-

मन्त्यं तैर्दशभिः स्मृतम् २६२

अन्त्यं दशाहतं कृत्वा

परार्धं परिकीर्तितम् ।

उपसंहरति

एवमष्टादशैतानि

स्थानानि गणितस्य तु ॥२६३॥

भवन्तीति शेषः ॥ २६३ ॥

एवं प्रसङ्गात्सहायस्वरूपमुपदर्श्य प्रकृतमाह

महाकल्पस्य पर्यन्ते

ब्रह्मा याति परे लयम् ।

अवृत्तपरशक्तिपातः परे इति सापेक्षतया
प्रकृष्टे समनन्तरे कारणे लीयते, वृत्तपरशक्ति-
पातस्तु परमशिवे

‘.....परस्मिन् ब्रह्मणि ब्रजेत् ।’

इति पूर्वग्रन्थेऽयमेव आशयः । एवमुत्तरत्रापि
अनुसर्तव्यम् ॥

यश्च अयमेवमुक्तो महाकल्पः

विष्णोश्च तद्दिनं प्रोक्तं

रात्रिर्वै तत्समा भवेत् ॥२६४॥

ब्रह्माण्डानुविषयलोकस्यस्य ॥ २६४ ॥

किञ्च

अनेन परिमाणेन

तस्याब्दं तु विधीयते ।

अहां चैव शतत्रयेण सपष्टिना ॥

वर्षाणां च शते पूर्णे

सोऽपि याति परे लयम् २६५

इत्थं

विष्णोरायुर्यदेवोक्तं

रुद्रस्यैतद्दिनं भवेत् ।

रुद्रलोकस्यस्य ॥

स च

दिने दिने सृजत्यन्यौ

ब्रह्मविष्णु प्रजापती ॥ २६६ ॥

प्राक्सृष्टयोः परब्रह्मणि लयादन्यं विष्णुं सृ-
ष्ट्वा, तन्मूर्त्याविष्टो ब्रह्माणमप्यन्यं सृजतीत्यर्थः ॥

युक्तं च एतत् यस्मात्

ब्राह्मी च वैष्णवी शक्ति-

रधिकारपदं गता ।

यं चाधितिष्ठत्यात्मानं

तत्संज्ञां स प्रपद्यते ॥ २६७ ॥

चो भिन्नक्रमः । पारमेश्वरी ब्राह्मी वैष्णवी
च शक्तिर्यमात्मानं पुद्गलमधितिष्ठत्यधिकुरुते,
स आत्मा तत्संज्ञामिति ब्रह्मत्वं विष्णुत्वं च
प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ २६७ ॥

प्राप्य च तद्रूपत्वमसौ

तदाधिकारं कुरुते

इच्छया परमात्मनः ।

परमात्मनो निर्णीतस्वरूपस्य परमशिवस्य
नतु परेच्छाधिष्ठितोत्तरोत्तरकारणस्य इच्छया ॥

यथाच ब्रह्मविष्णु पारमेश्वरी ब्राह्मी वैष्णवी
शक्तिः परमार्थतः, तथा विश्वमिदं पारमेश्वर-
शक्तिमयमेवेत्याह

ब्रह्मविष्ण्वन्द्ररुद्राश्च

विद्येशा ईश्वरस्तथा ॥ २६८ ॥

लोकाधिपाश्च देवेशि

तथाच भुवनाधिपाः ।

ग्रहादिमातरो रुद्रा

योगनक्षत्रराशयः ॥ २६९ ॥

शक्तियुक्तास्तु ते सर्वे

भवन्ति तदधिष्ठिताः ।

तत्पराक्रमवीर्यास्तु

स्वकीये तु पदे स्थिताः ॥ २७० ॥

लोकाधिपा इन्द्राद्या लोकपालाः । ग्रहाद-
यश्च मातरश्चेति द्वन्द्वः, मातरो ब्राह्म्याद्याः ।
योगाः सुनफाद्या ज्योतिःशास्त्रप्रसिद्धाः । ते

२७२ श्लो०] श्रीशेमराजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । १४३

सर्वे इति उक्तास्तया परमेश्वरेच्छया अधि-
ष्टिताः सन्तः शक्तियुक्ता निजनिजसामर्थ्य-
भाजो भवन्ति ॥ २७० ॥

पूर्वं ब्राह्म्या वैष्णव्या च अधिष्टितत्वं ब्रह्मवि-
ष्णवोरुक्तम्, इदानीं तु ब्रह्मादिभिरपि सह स-
र्वेषां परशक्त्यधिष्टितत्वमतश्च सर्वमिदं जगत्

शिवस्यैका महाशक्तिः

शिवश्चैको ह्यनादिमान् ।

सा शक्तिर्भिद्यते देवि

भेदैरानन्त्यसम्भवैः ॥ २७१ ॥

महती स्वातंत्र्याख्या शक्तिः । शिवः प्रका-
शानन्दधनः श्रेयोरूपः । चकारात् शक्तिरपि
एका अद्वितीया अनादिमती च भेदैर्नानावैचि-
त्र्यैर्भिद्यते ग्राह्यग्राहकाद्याभासतया स्फुरति ॥

शिवशक्त्यद्वयमयतां प्राप्तद्विकीमुक्त्वा प्र-
कृतमाह

एवं वै कुरुते सृष्टिं

रुद्रश्चैव दिने दिने ।

संहारं च दिनान्ते वै

सा च संसाररूपस्य

रात्रिर्वै तत्समा भवेत् ॥२७२॥

दिनरात्रिसाम्यमेव ईश्वरेच्छातः सूर्यसोम-
सञ्चारादिति टीकाकारमतमसमञ्जसं तत्तद्भुव-
नतदीश्वरप्रभाभास्वरेषु ब्रह्मादिलोकेषु सूर्या-
दीनां प्रकाशकत्वेन कापि अश्रुतत्वात् ॥२७२॥

इत्थं

दिनरात्रिप्रमाणेना-

नेन स्याद्वत्सरोऽस्य च ।

अस्येति रुद्रस्य ॥

वत्सराणां शते पूर्णे

शतरुद्रदिनक्षयात् ॥ २७३ ॥

सोऽपि याति परं स्थानं

यद्गत्वा निष्कलो भवेत् ।

रौद्रं वर्षशतं शतरुद्राणां दिनं, तस्य क्षयः
पर्यन्तः ॥

तदन्ते च

तास्मिन्स्थाने पुनश्चान्य-

स्तत्समश्च प्रभुर्भवेत् ॥ २७४ ॥

रौद्रशक्तिसमायोगा-

ब्रह्मविष्ण्वन्द्रनायकः ।

तद्विथमहोरात्रादिकलनया

शतरुद्रास्तु देवेशि

स्वाब्दानां तु शतक्षये ॥ २७५ ॥

ते प्रयान्ति परं तत्त्वं

ततोऽण्डं तु विनश्यति ।

शतरुद्रजीवितावधिर्ब्रह्माण्डस्थितिकाल

इत्यर्थः ॥

कीदृगण्डमित्याह

सर्वभूतगुणाधारं

सर्वतत्त्वालयालयम् ॥ २७६ ॥

सर्वतत्त्वानुधान-

दीपसागरमण्डितम् ।

विमानमालाकुलितं

ग्रहनक्षत्रमण्डितम् ॥ २७७ ॥

देवदानवगन्धर्व-

सिद्धविद्याधरोरगैः ।

ऋषिभिर्मानुषाद्यैश्च

सप्तलोकनिवासिभिः ॥२७८॥

नरकैश्चैव पातालै-

र्युक्तं भुवनमण्डितम् ।

सर्वेषां भूतानां पृथ्व्यादीनां, गुणानां च श-
ब्दादीनां, भूतगुणानां च पाण्डित्यशौर्यादीनामा-
श्रयः, तथा सर्वतत्त्वालयानां षट्त्रिंशत्तत्त्वम-
यानां नानाशरीरणामालयो निवासरूपः ॥

ईदृशं च

अशेषभुवनाधार-

मण्डमप्सु प्रलीयते ॥ २७९ ॥

एवं च यथोत्पादं तत्त्वानि स्वकारणेषु
लीयन्ते । यद्वक्ष्यति

‘आपस्तेजसि लीयन्ते.....’ । (११।२८४)

इत्यादि ॥ २७९ ॥

२८१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । १४७

इत्थं शतरुद्रान्तायां स्थितौ संहृतायां ब्र-
ह्माण्डोर्ध्वाधरकर्परिकोपरिवर्ती संहर्तृरूपः

ततः कालाग्निरुद्रश्च
कालतत्त्वे लयं व्रजेत् ।

अशेषविश्वकलनाकारित्वात्कालश्च असौ
तत्त्वं च तदिति कालतत्त्वमकालकलितः पर-
मेश्वरः ॥

यद्येवम्, अवादितत्त्वसंहारं कः करोती-
त्याशङ्क्य आह

अप्तत्वात्तु समारभ्य
यावन्मायान्तगोचरम् ॥२८०॥
तत्सर्वं संहरेत्कालः
स्वयमेव चराचरम् ।

काल इति अशेषविश्वकलनः परमेश्वर एव
ऊर्ध्वोर्ध्वभुवनेऽमूर्तिमाविश्य अधोऽधोवर्तित-
त्वसंहारं क्रमेण करोतीत्यर्थः । एतच्च अग्रे
व्यक्तीभविष्यति ॥

शुद्धेऽध्वनि कः संहर्तेत्याह

तदूर्ध्वे शुद्धमध्वानं

यावच्छक्तयन्तगोचरम् ॥२८१॥

तत्सर्वे संहरेद्घोर-

मघोरो घोरनाशनः ।

शक्तयन्तस्य अध्वनो घोरमिति विशेष-
णात् मायादिक्षित्यन्तस्य घोरतरत्वमिति अर्था-
द्वगतम् । न विद्यते घोरं भेदसंसृष्टं रूपं
यस्य सोऽघोर इत्ययमर्थो घोरनाशन इत्यनेन
व्याख्यातः । अत्रापि च यथोत्तरमीश्वरसदाशि-
वादितत्त्वेश्वरमूर्त्याविष्ट एव अघोरभट्टारकः अ-
धराधरतत्त्वं संहरतीत्यर्थो वक्ष्यमाणग्रन्थसङ्गत्या
बोद्धव्यः ॥

प्रसङ्गागतं संहर्तृविचारमुपसंहरति

त्रिष्वेवं संस्थितो रुद्रः

कालरूपी महेश्वरः ॥ २८२ ॥

त्रिषु पृथ्वीमायाशक्तयन्तेषु पदेषु । एव-

२८३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोप्योताख्यटीकोपेतम् । १४९

मिति संहर्तृतया । रुद्र इति कालाग्निरुद्रो
भुवि, कालरूपी मायान्तं पदं कलयन्ननन्तभ-
ट्टारकः, शक्त्यन्तेषु महेश्वरः । अथवा एको
महेश्वरो रोदनद्रावणकारित्वाद्गुद्रस्त्रिषु पदेषु
कालरूपी संहर्ता कालाग्निरुद्रादिवैचित्र्येण
स्थित इत्यर्थः ॥ २८२ ॥

एवं प्रासङ्गिकमर्थमुपसंहृत्य प्रकृतमनुसरति

ततः संहरते तोय-

ममरेशशतात्यये ।

तेजस्तत्त्वाधिष्ठितो रुद्रः अमरेशसम्बन्धि-
वर्षशतसहस्रात्स्वदिनान्ते तोयं जलतत्त्वं सं-
हरतीत्यर्थः । अमरेशस्य च शतरुद्रायुष्काल-
परीमाणं दिनमिति तदनुसारेण प्राग्वद्वर्ष,
तच्छतमायुस्तदपि तेजस्तत्त्वाधिपतेर्दिनमि-
त्यादि उत्तरोत्तरं क्रमेण अनुसरणीयम् । 'अम-
रेशः शतात्यये' इति अपपाठः स्वशतात्यये तस्य
संहर्तृत्वायोगात्तदधरवर्तिशतरुद्रात्ययेऽपि तोय-
तत्त्वसंहाराभावात् ॥

तदेव आदिशति

एवं भूताद्यावरण-

पतयश्च शतात्यये ॥ २८३ ॥

संहरन्ति च देवेशि

सृजन्ति च परस्परम् ।

भूततन्मात्राद्यावरणेश्वरा यथोत्तरमैश्वराणि
अधराधरतत्त्वानि तदीश्वरसंबन्धिवर्षशतान्त-
रूपे स्वदिनान्ते संहरन्ति, पुनस्तावत्कालखरा-
त्र्यन्ते अन्यानि सृजन्ति । क्वचित्तु

‘एवं भूतपतीनां तु प्राप्ते वर्षशतात्यये ।

यातैस्तैर्निष्कलस्थानं ततो भूतानि शाङ्करि ॥

संहरन्ति च देवेशि सृजन्ति च परस्परम् ।’

इति पाठः । अत्रापि यथोत्तरमधराधरगतानि
तत्त्वानीति व्याख्येयम् ॥

तत्त्वानां परस्परलयात्मकं संहारं स्फुटयति

आपस्तेजसि लीयन्ते

तत्तेजश्चानिले पुनः ॥ २८४ ॥

तथानिलोऽम्बरं प्राप्य

सह तेनैव लीयते ।

तन्मात्रेषु प्रलीयन्ते
 यथोत्पन्नानि च क्रमात् ॥२८५॥
 तन्मात्राप्यप्यहङ्कारे
 सेन्द्रियाणि यथाक्रमम् ।
 स बुद्धौ सा च गहने
 गुणसाम्ये प्रलीयते ॥ २८६ ॥
 गुणसाम्यमनिर्देश्य-
 मप्रतर्क्यमनौपमम् ।
 तस्मिञ्जगदशेषं तु
 प्रसुप्तमिव तिष्ठति ॥ २८७ ॥

सह तेनैव लीयते इति तेन अन्तःकृतपृथिव्य-
 तेजोरूपतत्त्वत्रयेण वायुना सह व्योम लीयते ।
 क लीयते इत्यत आह तन्मात्रेषु इति । प्रलीयन्ते
 इति बहुवचनस्य प्रशब्दस्य च अयमाशयः—यत्
 व्योम तल्लीनानि पृथिव्यतेजोवायुतत्त्वानि स्व-
 कारणेषु तन्मात्रेषु प्रकरणेण लीयन्ते तन्मयानि
 भवन्ति । यथोत्पन्नानीति एकत्वादिक्रमेण यथा
 जातानि, तथैव । तेन पृथ्वी तन्मात्रपञ्चके,

आपश्चतुष्टये, तेजस्तत्रये, वायुस्तद्वये, व्योम
शब्दतन्मात्रे । गन्धो रसतन्मात्रे, तथा उपस्थः
पायौ, पायुः पाणावित्यादिक्रमोऽनुसर्तव्यः ।
गहने इति प्रधानतत्त्वे । उपमैव औपमम् । इत्थं
क्षमादिवुद्ध्यन्ते प्रकृतिविश्रान्ते सति तावदन्त-
मशेषं जगद्गाढनिद्रामूढमास्ते ॥ २८७ ॥

इत्थं प्रकृत्यन्ते संहृते सति

परमाणुप्रमाणेन

लीनं संतिष्ठते जगत् ।

परमाणुना अत्यन्तमणीयसा परमपेलवेन
च इन्द्रियाद्यगोचरेण रूपेण जगत् चराचरं
प्रलीनमास्ते ॥

यच्च प्रकृतितत्त्वनिविष्टानां रुद्राणां पूर्वोक्त-
कलनया आयुः, तत्

षड्विंशकस्य रुद्रस्य

चैतद्दिनमिह स्मृतम् ॥२८८॥

गुणतत्त्वेन सह प्रधानान्तं तत्त्वपञ्चविंशति-
गतानां पञ्चविंशत्या प्रघट्टकैरवस्थितानां स-

२९० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । १५३

वेषां रुद्राणां स्वामी श्रीकण्ठनाथ इह षड्विंश-
कोऽभिप्रेतः ॥ २८८ ॥

अस्य

प्रजाः प्रजानां पतयः

पितरो मानवैः सह ।

साङ्ख्यज्ञानेन ये सिद्धाः

वेदेन ब्रह्मवादिनः ॥ २८९ ॥

छन्दः सामानि चोङ्कारो

बुद्धिस्तद्देवताः प्रिये ।

अङ्गि तिष्ठन्ति ते सर्वे

परमेशस्य धीमतः ॥ २९० ॥

प्रजाः प्रजायमानानि चतुर्दशविधभूतानि ।
पतयो भुवनेशाः । पितरो मन्वाद्याः । प्रजाग्र-
हणसङ्गृहीतानामपि मानवानां पुनरुपादानं वै-
चित्र्योत्थापककर्मकारित्वेन संसारे प्रधान-
त्वात् । साङ्ख्यज्ञानं प्रकृतिपुरुषविवेकप्रत्ययः ।
वेदेन ब्रह्मवादिन इति

‘पुण्य एवेदं सर्वम् ।’ (ऋ० १०।९०।२)

इति ब्रह्म ये वदन्ति वेदान्तविदः । तद्देवता
इति बुद्धितत्त्वगता ब्रह्माद्या देवयोनयः । पर-
मेशस्येति भुवनाध्वनि वर्णितमाहात्म्यस्य
अहि तिष्ठन्ति दिनारम्भेऽभिव्यज्यन्ते ॥२९०॥

किञ्च अस्य

दिनान्ते ते प्रलीयन्ते

पुनरपिच

रात्र्यन्ते विश्वसंभवः ।

अथ अव्यक्ततत्त्वस्वरुद्रसम्बन्धिदिनावधे-
र्मानुष्येण दिव्येन च अब्दमानेन कलयितु-
मशक्यत्वात् बुद्धितत्त्वगतब्रह्मसम्बन्धिभिः प्र-
लयोद्भवैः सङ्कलनां कर्तुमाह

षट्त्रिंशत्तु सहस्राणि

ब्रह्मणां प्रलयोद्भवाः ॥ २९१ ॥

अव्यक्ते च दिनं प्रोक्तं

रुद्राणां तन्निवासिनाम् ।

पूर्वोक्तनीत्या बुद्धितत्त्ववर्ती ब्रह्मा गुणतत्त्व-
गतरुद्रदिनान्ते संह्रियते, तद्दिनारम्भे च

२९३ श्लोक०] श्रीधेमराजाचार्यकृतोक्षोताम्यटीकोपेतम् । १५५

अन्यः सृज्यते इति तदीयेऽब्दे सपष्टिशतत्रयं
धीगतब्रह्मणां प्रलयोह्यासा भवन्ति । तावांश्च
गुणतत्त्ववासिरुद्राणां जीवितावधिः । सच
अव्यक्तनिष्ठरुद्राणां दिनकालः । तदिदं यदी-
दृगव्यक्तस्वरुद्राणां दिनमुक्तं, तस्य च अवान्तर
उच्यते ब्रह्माण्डप्रलयप्रधानप्रलयमध्यवर्ती ज-
लादिगुणान्ततत्त्वविषयो विचित्रो यः संहार
उक्तः, सोऽवान्तरप्रलयो मन्तव्यः ॥

कस्तस्य प्रलयस्य तदन्ते च सृष्टेः कर्तव्याह

तस्मिन्संहरते सर्वं

प्रधानस्य दिनक्षये ॥ २९२ ॥

राज्यन्ते च सृजेद्भूयः

श्रीकण्ठो विश्वनायकः ।

यथाच अस्य गुणमस्तकवर्तिनोऽपि विश्व-
नायकत्वं, तथा दशमपटले वित्तस्य दर्शितम् ॥

अथ

तस्याप्यनेन न्यायेन

परिमाणस्थितिर्भवेत् ॥ २९३ ॥

यस्मात्प्रलयकोट्यश्च

व्यतीताश्च सहस्रशः ।

अनेन न्यायेन स्थितिरिति सषष्टिशतत्रय-
दिनसङ्ख्याब्दशतावधिः । प्रलयकोट्य इति
अधोवर्तितत्त्वतत्त्वेशगताः ॥

एतद्वध्यन्ते च

ततो नियतिकालौ च

रागो विद्या कला तथा ॥२९४॥

परस्परं लयं यान्ति

क्रमात्सर्वे स्वमानतः ।

तत इति श्रीश्रीकण्ठीयाधिकारसमाप्तौ ।
क्रमादिति कलाद्यानुलोम्यक्रमेण यत् कञ्चुक-
पञ्चकं देशवैचित्र्येण अवस्थितं, तत् नियत्यादि-
प्रातिलोम्यक्रमेण चूर्णपाषाणजलवत् परस्परं
लीयते । स्वमानत इति कञ्चुकवासिसर्वरुद्रस-
म्बन्धिशतवर्षान्ते । अनेन च एतद्दर्शितं—य-
त्सर्वेषां कञ्चुकवासिनां सपुंस्तत्त्वरुद्राणां युगप-
देव च प्रलय इति । तथाच पूर्वं तेषां

‘तस्मात्कला समुत्पन्ना विद्यारागौ तथैव च ।

कालो नियतितत्त्वं च पुरुषः प्रकृतिस्तथा ॥’ (११।६४)

२९७ श्लो०] श्रीशैमराजाचार्यकृतोद्घोषोताख्यटीकोपेतम् । १५७

इति सृष्टिरपि युगपदेव उक्ता । भुवनादिदेश-
व्यवस्था तु पृथगिति तदाशयेन क्रमात्सर्वे
इति इह उक्तम् ॥

तदित्थं

कलाद्यवनिपर्यन्तं

गहनेशादिनक्षये ॥ २९५ ॥

नानाभुवनविन्यास-

रचनादिविभूषितम् ।

सगुणाधारपर्यन्त-

रुद्रक्षेत्रज्ञसङ्कुलम् ॥ २९६ ॥

गहनेशे लयं याति

मूलप्रकृतिकारणे ।

गहनेशो मायातत्त्वगः आद्यो रुद्रः । रच-
नादीति आदिशब्दाद्विभवः ।

‘अधस्तादन्नमूर्ध्वं च रक्तं शुक्रं विचिन्तयेत् ।

मध्ये तमो विजानीयाद्गुणान्त्वेन व्यवस्थिताः ॥’ (२।६६)

इति पूर्वोक्तनीत्या आधारी माया, स पर्यन्ते
यस्य तद्गुणाधारपर्यन्तं कलातत्त्वं सहगुणाधा-

रपर्यन्ता ये रुद्रक्षेत्रज्ञास्तैः सङ्कुलम् । गहनेशे
इति गहन ईशः प्रभुर्यस्य, तस्मिन् गहनेशे
मायातत्त्वे मूलप्रकृतेः प्रधानस्यापि कारणे ॥

तच्च तथालीनं सत्

रात्र्यन्ते जायते भूयो

गहनेशप्रचोदनात् ॥ २९७ ॥

तदित्थमस्य

अहोरात्रस्त्वयं प्रोक्तः

प्राकृतः परमेश्वरि ।

प्रकृतिरिह विशेषाचोदनात् कलादिक्षित्य-
न्तस्य विश्वस्य कारणं माया उच्यते, तस्या
अयं प्राकृतो मायीयः ॥

तद्गतश्च यो रात्रिकालः

प्रलयश्च स एवोक्तो

भूतानां परमेश्वरि ॥ २९८ ॥

कलातत्त्वान्तानां सर्वेषां प्रकृष्टचिरतरका-
लानामधस्तनकालापेक्षया कलयितुमशक्यत्वात्
प्राधानिककालमवधिं कृत्वा कलयितुमाह

प्राधानिकपरार्धेन

दशधागुणितेन तु ।

माया संहरते सर्वं

पुनश्चैव सृजेज्जगत् ॥ २९९ ॥

प्रधानस्य अयं प्राधानिकः कालः, तस्य यत् परार्धं पूर्वोक्तः सङ्ख्याविशेषस्तेन । दशधा-
गुणितेनेति दशपरार्धगुणितेन प्राधानिककालेन
मायाया दिनं, रात्रिश्च तावती भवतीत्यर्थः ।
एतदुक्तं भवति—प्रधानाधिष्ठातृरुद्रायुष्कालो यः
कञ्चुकनिवासिनां दिनं, तत् सपष्टिशतत्रयक-
लितमवदस्तच्छतेन तदायुरिति अत्र न ईदृशी
कलना क्रियते, अपितु स कञ्चुकवासिदिनात्मा
प्राधानिकः कालः परार्धदशकेन गुणितः कञ्चुक-
वासिनामायुः, तच्च गाहनिकं दिनमित्ययमत्र
पूर्वतो विशेषो दर्शितः । इत्थं च परार्धदशक-
गुणितो यः प्राधानिककालस्तस्य शततमो
भागः कञ्चुकवासिनां वर्षं, तस्यापि पष्ट्यधिक-
त्रिशततमो भागोऽत्र दिनमिति इत्थमत्र वर्ष-
दिनादिव्यवस्था कार्या ॥ २९९ ॥

एवमुक्तपरार्धदशकगुणितं तत् गहनेशदिनं,
 तत्कलनया वर्षं, तच्छतरूपो यो गहनेशाव-
 स्थितिकालः; स एव तदाश्रयस्य मायातत्त्वस्य
 कालः । तमवधिं कृत्वा ईश्वरतत्त्वाधिष्ठातुरीश्व-
 रस्य दिनपरिमाणं दर्शयितुमाह

मायाकालपरार्धस्य

शतधागुणितस्य च ।

ईश्वरः कुरुते सृष्टिं

पुनश्च संहरेज्जगत् ॥ ३०० ॥

अत्रापि मायाया योऽवस्थितिकालस्तस्य यत्
 परार्धं तस्य शतधागुणितस्येति परार्धशतस-
 ह्यातस्य । तावत्कालमीश्वरः सृष्टिं स्वदिने,
 संहारं स्वरात्रौ शुद्धविद्यातत्त्वान्तस्य विश्वस्य
 करोतीत्यर्थः । शतधागुणितस्येत्युक्तेरयमाशयः—
 यत्किल मायावधिः कालः परार्धैर्दशभिर्गुणितो
 विद्यातत्त्वाधिपतेरनन्तनाथस्य अधिकारकालः,
 तत्रापि पूर्ववद्भागकलनया वर्षदिनप्रविभागो
 ज्ञेय इत्येवंविधो योऽनन्तनाथाधिकारकालः,

३०२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । १६१

सोऽपि परार्धदशकगुणित ईश्वरस्य दिनमिति ।
अत्रापि उक्तक्रमानुसारिवत्सरतच्छतात्मा ई-
श्वराधिकारकालः ॥ ३०० ॥

सोऽपि प्रक्रान्तरीत्या परार्धशतगुणितः
सदाशिवनाथस्य दिनमिति तदन्तेऽसावधोवर्ति
विश्वं संहरतीत्याह

ततः सदाशिवो देवः

स्वमानेन च संहरेत् ।

सृजते च पुनर्भूय

आत्मीये देव्यहर्मुखे ॥३०१॥

स्वमानेनेति अवतरणिकायामेव व्याख्या-
तम् । पुनर्भूयः भूयो भूय इत्यर्थः ॥ ३०१ ॥

तदित्यं

महाप्रलय एवोक्तः

सादाख्ये तु दिनद्वये ।

पूर्वोक्तमायीयप्रलयापेक्षया अयं महान्
शुद्धाध्वनोऽपि संहरणात् ॥

अनेन च परिमाणेन अयमपि स्ववर्षशतान्ते

विन्दुतत्त्वे लयं याति

पञ्चमन्त्रमहातनुः ॥ ३०२ ॥

विन्दुतत्त्वे इत्यभिधानात्तदधोगतो भुव-
नाध्वा प्रतिपादितः, स्थूलः सदाशिवोऽत्र वि-
वक्षितः । विन्दुतत्त्वे लयं याति विन्दीश्वररू-
पतामाविशति ॥ ३०२ ॥

तथाविधश्च असौ

विन्दुं चैवार्धचन्द्रं तु

भित्त्वा चैव निरोधिकाम् ।

नादतत्त्वे लयं याति

गृहीत्वा सचराचरम् ॥ ३०३ ॥

विन्द्वर्धचन्द्रनिरोधिकाभूमीः क्रमात्क्रमं प-
रार्धशतगुणितपरिमाणदिनादिव्यवस्थाकलिता-
वस्थितीराविश्य स्थूलः सदाशिवभट्टारको ना-
दात्मनि सूक्ष्मे सदाशिवपदे लीयते तदात्मा
जायते इत्यर्थः ॥ ३०३ ॥

सोऽपि च

नादः सौषुम्नमार्गेण

भित्त्वा ब्रह्मविलं प्रिये ।

शक्तितत्त्वे लयं याति

शक्तितत्त्वदिनक्षये ॥ ३०४ ॥

नादात्मा सूक्ष्मः सदाशिवनाथः पूर्वोक्तक-
लनागणितसुपुञ्जेशदिनान्ते तद्रूपतां श्रित्वा
तथैव तदवधिकालगणनागणितब्रह्मेशदिनान्ते
ब्रह्मरन्ध्रस्थब्रह्मरूपतां श्रित्वा तदीयावस्थिति-
काले तथैव गणिते यच्छक्तितत्त्वस्थदेवता-
दिनं, तदन्ते तन्मयीभवतीत्यर्थः ॥ ३०४ ॥

अथ शक्तितत्त्वदिनावधिः कियान्कालः
स्यादित्याह

परार्धः सतु विज्ञेयः

कालस्तु वरवर्णिनि ।

पूर्व

‘प्राधानिकपरार्धेन दशधागुणितेन च ।’ (११।२९९)
इति, तथा

‘मायाकालपरार्धस्य शतधागुणितस्य च ।’ (११।३००)
इति उक्तत्वात् शक्तितत्त्वदिनान्तात्मा कालः
परार्धपरार्धात्मा अतिविततसङ्घो विज्ञेयः,
नतु एकपरार्धमात्ररूपः पूर्वोक्तव्याघातापत्तेः ।
तथाहि भुवनाध्वनि तत्त्वानामुत्तरोत्तरं देशप्र-
माणे प्रकर्ष उक्तस्तथेह स्थित्यादिकालोऽप्युत्त-
रोत्तरं प्रकृष्यत एवेत्यस्य ग्रन्थस्य तात्पर्यम् ।
इत्थं परार्धपरार्धमानं शक्तिदिनं, तावत्येव च

तदीया रात्रिरनया कलनया यद्वर्षशतं, त-
दन्ते शक्तितत्त्वाधिष्ठातृसूक्ष्मदेवताधिकारपरि-
समाप्तिः ॥

तच्च शिवतत्त्वस्थस्य

व्यापीशस्याप्यहर्मुखम् ॥३०५॥

तत्र असौ

ततश्च संसृजेद्भूयो

व्यापी व्योमस्वरूपिणि ।

लीयते सोऽप्यनन्तेशे

सोऽनाथे सोऽप्यनाश्रिते ३०६

स्वाधिकारपरिसमाप्तौ लीयते ॥ ३०६ ॥

अथ अस्य अनाथान्तविश्वाश्रयस्य अना-
श्रितनाथस्य कियद्दिनं स्यादित्याह

शक्तिकालपरार्धस्य

कोटिधागुणितस्य च ।

अनाश्रितस्य देवस्य

दिनमेतत्प्रकीर्तितम् ॥३०७॥

यः परार्धपरार्धात्मा शक्तिकाल उक्तस्तस्य
प्रकरणात् परार्धकोटिगुणितस्य यः कालः,
तदनाश्रितस्य दिनम् ॥ ३०७ ॥

अथ

अनेन परिमाणेन

परार्धगुणितेन तु ।

सोऽपि याति परं स्थानं

कारणं स्वमनाश्रयम् ॥ ३०८ ॥

परार्धपरार्धरूपो यः शक्तिकालः परार्धकोट्या
गुणितोऽनाश्रितदिनात्मा, सोऽपि परार्धेनेति
परार्धपरार्धेन गुणितोऽनाश्रितस्य अधिकारकाल
इति तच्छतभागतत्सपष्टित्रिंशत्तभागाकर्षणा-
दस्य वर्षदिनव्यवस्था प्राग्वदनुसरणीया । तदि-
त्यमतिविततकालाध्वगतस्वाधिकारकालपरिस-
माप्तावनाश्रितनाथः स्वमनाश्रयं, कारणमिति

'अत्राह्वस्तु कुरुते शिवः परमकारणम् ।

सृष्टिं..... ॥' (१०।१२५८)

इत्याद्युक्तनीत्या परमशिवमेव, तिष्ठति अस्मि-
न्विश्वमिति व्युत्पत्त्या स्थानं, याति तदेकात्मा
भवति ॥ ३०८ ॥

यश्च अयमियतीमतिविततविततामध्वधा-
रामधिरुहः

स कालः साम्यसंज्ञश्च

यथा गुणानां साम्यं प्रधानं, तथा सर्वेषां सृष्टिस्थितिसंहारक्रियाकलनाभासानां यत् साम्यं प्रकर्षापकर्षशून्यं वपुः, तत् साम्यं ज्ञेयम् । समताश्रयः साम्येन, कल्यमानत्वादेव च कालशब्देन उक्तः ॥

वैषम्यनिवृत्त्यात्मकसाम्यात्मकत्वादेव च अयं
जन्ममृत्युभयापहः ।

समापन्नस्येत्यर्थः ॥

अथ

ततोऽप्यूर्ध्वममेयस्तु

कालः स्यात्परमावधिः ॥३०९॥

नित्यो नित्योदितो देवि

अकल्यश्च न कल्यते ।

साम्यसंज्ञः कालः प्रज्ञान्तनिःशेषवैषम्यात्मतया कल्यमानत्वात् प्रमेयस्तथा नायम्, अत एव परमोऽवधिः सर्वप्रमेयप्रमात्रादिप्रतिष्ठापदमुन्मनापरतत्त्वसामरस्यात्मपरप्रमातृरूप इत्यर्थः । चो ह्यर्थे । यतो न कल्यते, अत एव अकल्यः ॥

कथं तर्हि कालशब्दोऽत्र प्रवृत्त इत्याह

स चाधः कलयेत्सर्वं

व्यापिन्यादिं धरावधिम् ॥३१०॥

तुल्यादिभिः कलाभिश्च

देव्यध्वानं चराचरम् ।

साम्यसंज्ञं कालं भित्तिभूतमवधिमाश्रित्य
तदुद्भूतं व्यापिन्यादिं सर्वमिति धरान्तमध्वानं
यतः कलयत्यन्तः प्रकाशैकात्म्येन स्थितं वहिर्वि-
चित्र्यशतेः प्रक्षिपति, वहिराभासितं च अन्तः
क्षिपति नानात्वेन च परिगणयति, यत एव
सर्वं कलयति ततोऽयं काल उच्यते इत्यर्थः ॥

एतदेव अधिकावापेन अनुवदन्नुपसंहरति
ऊर्ध्वमुन्मनसो यच्च

तत्र कालो न विद्यते ॥३११॥

न कल्यः कलयते कश्चि-

न्निष्कलः कालवर्जितः ।

यः शाङ्कर्युन्मनातीतः

स नित्यो व्यापकोऽव्ययः ३१२

उन्मनसः सम्बन्धि ऊर्ध्वं परतत्त्वात्मकं च-

त्पदं तत्र कलनाहेतुः कालो नास्ति यस्मान्न
 तत्र कल्यः कलनार्हः कोऽपि कल्यते सर्वस्य
 तत्र परमशिवैकात्म्येनैवावस्थितेः । यतश्चायम-
 प्रमेयत्वात्तुद्व्यादिकलाभ्यः कालावयवरूपेभ्यो
 निष्क्रान्तस्तेन क्रमाद्यवभासात्मककालवर्जितः,
 तद्रूपो न भवति केवलं प्रोक्तव्याख्यासतत्त्ववि-
 श्वकलनाकारित्वात्कालः इत्युक्तः । अव्यय इति
 अपरिक्षीयमाणमूर्तिः । उक्तं च योजनिकायां
 'सर्वकालं तु कालस्य व्यापकः परमोऽव्ययः ।
 उन्मनान्ते परे योज्यो न कालस्तत्र वर्तते ॥' (४।२८७)
 इति ॥ ३१२ ॥

यस्मात्

तस्यादौ यादृशं रूपं

कल्पान्ते चैव तादृशम् ।

आदौ सृष्टिकाले ॥

किञ्च

अरूपो रूपनिर्मुक्तः

सोऽनादिर्भववर्जितः ॥ ३१३ ॥

सर्वज्ञः सर्वकर्ता च

दानादिगुणवर्जितः ।

३१५ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । १६९

रूप्यन्ते इति रूपाणि देशकालाकारनि-
यमा न विद्यन्ते यस्य, अत एव रूपेभ्य इद-
मीदृगित्यादिरूपव्यापारेभ्यो निर्मुक्तः, यतो-
ऽनादिस्तत एव भवेनोत्पादेन वर्जितोऽसं-
स्पृष्टः । सर्वज्ञ इति प्राग्वत् । सर्वेण रूपेण कर्ता
सर्वात्मना स्वतन्त्रः । चकारो ज्ञत्वकर्तृत्वयोः
सामरस्यमाह । यश्च व्यतिरिक्ते ज्ञेये कार्ये ज्ञाता
कर्ता च, असावनादिभिः प्रवाहनित्यतया वर्त-
मानैर्गुणैर्मायाधर्मैर्युक्तो भवति । अयं तु अभे-
दः सर्वज्ञसर्वकर्तृत्वात्मकत्वात्तैरसंस्पृष्टः ॥

एवमपि ततो नान्यत्किञ्चिदस्ति, अपितु

स एवापररूपेण

स्वप्नातद्यात्स्फुरन्नपि

उन्मन्या मूर्ध्नि संस्थितः ॥३१४॥

अतश्च अयं

देवदेवो जगन्नाथः

परमात्मा शिवोऽव्ययः ।

पूर्वानुक्रमयोगेन

सोऽकामात्सृजते जगत् ॥३१५॥

जगता कालाश्यादिशिवान्तेन नाध्यते इति

जगन्नाथः । पूर्वानुक्रमयोगेनेति समनापद्मारुह्य तत्तत्कारणमूर्त्याश्रयणेनेत्यर्थः । अकामादित्थमिदमेवमहं करोमीति सङ्कल्पं विना । शिष्टं प्रागेव व्याख्यातप्रायम् ॥ ३१५ ॥

अकामादित्याक्षिपन्ती श्रीदेवी उवाच

अकामस्य क्रिया नास्ति

निष्क्रियश्च सृजेत्कथम् ।

एतं प्रश्नवरं गुह्यं

कथय स्व प्रसादतः ॥ ३१६ ॥

सर्वा गमनपचनादिक्रिया सङ्कल्पपूर्वा, सङ्कल्पश्च चिदानन्दघने भगवति नेष्टः, तत्कथमक्रियस्य स्वपृत्वम्; अथच चित्प्रकाशात्मकपरमेश्वरस्वरूपव्यतिरिक्तस्य अन्यस्य सत्त्वमेव न घटते किमङ्ग कर्तृत्वम् । अत एतं प्रश्नानां मध्ये वरमुत्कृष्टं प्रश्नमेतन्निर्णयाच्च सर्वसंशयोच्छित्तिर्भवति प्रसादतस्तत्त्वार्थोन्मीलनेन कथयेति एतन्निर्णयमादिश ॥ ३१६ ॥

इत्थं पृष्टः श्रीभैरव उवाच

आदित्यस्य मणेर्यद्व-

त्तापिताद्रविरश्मिभिः ।

वह्निः संजायते तस्मा-

द्रवेस्तत्र न कामिता ॥ ३१७ ॥

मणेरपि न कामित्वं

तद्वद्देवस्य चेष्टितम् ।

यः किल कुम्भकारादिः स्वव्यतिरिक्तं कार्यं किमपि प्रयोजनमुद्दिश्य जनयति, तस्य सङ्कल्पं विना तत्पूर्वकक्रियानुदयान्मा भूत् कर्तृत्वं; परमेश्वरस्य स्वतन्त्रभट्टारकस्य इदमेव परमेश्वर-त्वं यदयं

‘सृष्टिसंहारकर्तारं..... ।’ (१।३)

इत्याद्युक्तनीत्या स्वचिह्नितौ स्वातन्त्र्यशक्त्या दर्पणनगरवत् स्वानतिरिक्तमपि अतिरिक्तमिव शिवादिक्षित्यन्तमनन्तावान्तरवैचित्र्यचित्रितमाभासयंस्तावदशेषचमत्कारात्मकपूर्णानन्दघनस्वभाव एवेति वस्तुस्वभावमात्रताम्येन सूर्यसंस्पृष्टसूर्यकान्तोत्थवह्निरत्र दृष्टान्तः ॥

तदाह

आदित्यवच्छिवो ज्ञेयः

शक्तिर्मणिरिव स्थिता ॥३१८॥

नतु जाड्यं भिन्नत्वं च दार्ष्टान्तिके शङ्कनीयं दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः सर्वसाधर्म्यायोगात् ॥

किञ्च

ऋतुकालमितादृक्षा-

त्कालोऽङ्कुरनियोजकः ।

यद्वच्छिवसमायोगा-

तद्वच्छक्तेर्जगत्स्थितिः ॥३१९॥

ऋतुकालभाजस्तरोर्यथा अयं स्वभाव एव-
यदङ्कुरादिवैचित्र्यवत्त्वं, तथा नित्यावियुक्तचि-
दानन्दात्मनोः शिवशक्तयोः स्वरूपमेव एतत्
यत् कृत्यपञ्चकप्रपञ्चात्मना स्फुरणम् । तदुक्तं
शिवसूत्रेषु

‘स्वशक्तिप्रचयोऽस्य विश्वम् ।’ (३।३०)

इति । इत्थं च एवंविधांशेषविश्वचमत्कारसार-
परमशिवात्मकस्वचिद्भूमिविमर्शनं सर्वशास्त्रेषु
परमोपादेयं जीवन्मुक्तिप्रदमुच्यते इत्याशयेन
प्रश्नवाक्ये गुह्यमभिहितमिति शिवम् ॥३१९॥

शम्भोः पूर्णानन्दचिद्रतराशेः

शक्तिर्वाह्याभासनात्मोच्छलन्ती ।

देवीत्रैतैकात्मरूपामिमां तां

स्वां सम्पूर्णां देवतामामृशामि ॥

इति श्रीस्वच्छन्दोद्घोते एकादशः पटलः सम्पूर्णः ॥११॥

अथ

श्रीस्वच्छन्दतन्त्रम् ।

श्रीमन्महामाहेश्वराचार्यश्रीक्षेमराजकृतोद्योताख्य-
विचरणोपेतम् ।

(द्वादशः पटलः)

स्वात्मनि स्वेच्छया कृप्ततत्तत्त्वस्फुटद्युतौ ।

स्वाभिन्ना भासयन्तिद्वीः स्वच्छन्दो जयति प्रभुः ॥

पटलसङ्गत्यर्थमुक्तमनुवदन्ती तत्त्वसिद्धि-
बुभुत्सया श्रीदेव्युवाच

सृष्टिः स्थितिश्च संहार-

स्तत्त्वानां कथितस्त्वया ।

जगत्संभवहेतुश्च

जगतस्तत्त्वभूतभावभुवनादिरूपस्य हेतुः पर-
मकारणं परमशिवः ॥

एतच्च

त्वत्प्रसादाच्च्युतं मया ॥ १ ॥

प्रसादादि प्राग्वत् ॥ १ ॥

इदानीं तु
 तत्त्वविज्ञानमाख्याहि
 सिद्धिस्तेषु यथा भवेत् ।

विज्ञानं धारणादिक्रमेण साक्षात्कारः । ते-
 ष्विति तद्विषया सिद्धिर्यथा स्यात् ॥

एतद्वादितुं श्रीभैरव उवाच
 पृथिव्यादि शिवान्तं च
 कथयामि समासतः ॥ २ ॥

यथा देहे यथाच वहिः स्थितम् । समा-
 सतः सङ्क्षेपेण, विस्तरतस्तु अग्रे धारणावसरे
 भविष्यति ॥ २ ॥

तत्र

पृथ्वी कठिनरूपेण
 शृणु देहे यथा स्थिता ।

यथा इति येन मांसादिना प्रकारेण ॥

तदाह

मांसेऽस्थिषु तथा चैव

स्नायुलोमनखेषु च ॥ ३ ॥

मज्जान्त्रेषु च विज्ञेया
 पृथ्वी पञ्चगुणोत्कटा ।
 एतच्च अग्रे स्फुटीभविष्यति ॥
 कफासृगाममूत्रेषु
 रसस्वेदवसासु च ॥ ४ ॥
 शुक्रे च संग्रहे चैव
 स्थिता आपश्चतुर्गुणाः ।

देहे इत्येव । रस आहारपानपरिणामोत्थ
 आद्यो देहधारको धातुः । संग्रहः पार्थिवादीनां
 मांसादिभावेन परिणतानां संश्लेषः ॥

पचने दहने चैव
 तेजस्यूपमणि संस्थितम् ॥५॥

आहारादेः पाकनिमित्तं महाक्षारजननात्म-
 कदाहाय परासृष्टदीप्तये उपलभ्योष्मसम्पत्तये
 च देहे तेजः स्थितम् ॥ ५ ॥

तेजस्त्वेवं स्थितं देवि
 प्रकाशे च त्रिलक्षणम् ।

प्रकाशे इति नेत्ररदिमहारेण वस्तुप्रथमाय ।

त्रयो रूपस्पर्शशब्दा लक्षणं यस्य । एतच्च
अदृष्टवशात् देहे अनुद्रिक्तरूपस्पर्शं स्पष्टम् ॥

वायुरुच्छ्वासनिःश्वास-

स्पर्शनव्यूहलक्षणः ॥ ६ ॥

मूत्रोच्चारविसर्गेषु

अन्नपानप्रवेशने ।

स्पर्शनं बाह्याभ्यन्तरस्पर्शग्रहणम् । व्यूहो
रचना । उच्चारो मलपरिणामः । विसर्गो
वहिष्कृतिः ॥

तदित्थं

वायुरेभिः स्थितो देहे

विज्ञेयस्तु द्विलक्षणः ॥ ७ ॥

एभिर्व्यापारैरुपलक्षितः । द्वौ शब्दस्पर्शौ
लक्षणं ज्ञप्तिहेतुर्यस्य स द्विलक्षणो द्विगुणः ॥७॥

एकलक्षणमाकाशं

कथयामि यथा स्थितम् ।

एकः शब्दो लक्षणं यस्य । तत्र पृथिव्याः
खटखटारूपः, जलस्य च्छलच्छलता, तेजसो
धगधगाकृतिः, वायोः शुकशुकास्वभावः, आका-

शस्य प्रतिश्रुत्कारुयः शब्दः; स्पशोंऽपि पृथ्व्याः
 पाकजोऽनुष्णाशीतः, जलस्य शीतः, तेजस
 उष्णः, वायोरपाकजोऽनुष्णाशीतः; पृथ्व्याः सि-
 तादि नाना रूपं, जलस्य सितं, तेजसो भास्वरम्;
 पृथ्व्याः पद्धिधो मधुरादिरसः, जलस्य मधुरः,
 पृथ्व्या एव तु सुरभिरूपो गन्ध इति । विशिष्टे-
 रेव तेर्गुणैर्देहे पृथिव्यादिभूतानि लक्षणीयानि ॥

यथास्थितमित्युक्तं स्पष्टयति

सुपिरात्मकं तु विज्ञेयं

नवधाच्छिद्रलक्षणम् ॥ ८ ॥

नव च्छिद्राणि द्वाराणि ब्रह्मरन्ध्रचक्षुः-
 श्रोत्रघ्राणास्यचूचुकनाभिलिङ्गगुदगतानि लक्षणं
 यस्य ॥ ८ ॥

इत्थं नवद्वारलक्षितं

शब्दात्मकं गुणं ह्येत-

त्कथितं तव सुव्रते ।

एवं देहे भूतपञ्चकं प्रदर्श्य, नदुपस्थापक-
 तत्प्रकाशकानि कर्मेन्द्रियवृद्धिमनानि प्रका-
 श्येन्द्रियकारणभौतिकरूपादिप्रतीतिवशानुमं-

यानि रूपाद्यविशेषरूपाणि तन्मात्राणि उपपा-
दयिष्यति । तत्र तावत्

वाग्निन्द्रियं वदेद्वाणीं

सा च वाणी चतुर्विधा ॥ ९ ॥

संस्कृता प्राकृती चैव

अपभ्रष्टानुनासिका ।

‘संस्कृता नाम दैवी वागन्वाख्याता महर्षिभिः ।’

इति तत्रभवद्भर्तृहरिणा उक्ततात्पर्यां संस्कृता ।
प्रकृतिभूताया वर्णलोपान्यथाभावादिक्रमेण
आयाता प्राकृती । यदाहुः

‘तद्भवस्तत्समो देशी त्रिविधः प्राकृतक्रमः ।’

इति । अपभ्रष्टा देशभाषा विचित्राः । अनुना-
सिका नासिकामनुगता गीयमानाक्षररूपा व-
र्णाङ्गमितिप्रसिद्धा ॥

छेदनं भेदनं दानं

व्यधनं शिल्पयोजनम् ॥१०॥

ग्रहणं विजयश्चैव

सर्वं हस्तेन्द्रिये स्थितम् ।

छेदनं रज्ज्वादिषु । भेदः शरादिकृतो लक्ष्या-
धिष्ठः । विजयो युद्धं । विजयी इति वा पाठः ॥

समनिम्नोन्नताश्चैव

लोष्टकण्टकवालुकाः ॥ ११ ॥

कर्दमो जलदुर्गाणि

रथ्याट्टालकपर्वताः ।

पादेन्द्रियेण गम्यन्ते

देशान्तरगमागमे ॥ १२ ॥

देशान्तरगमनागमननिमित्तं समनिम्नादि-
स्थानानि पादेन्द्रियेण गम्यन्ते ॥ १२ ॥

उत्सर्गे पदिते चैव

पायुर्वे चैष्टते मदा ।

उत्सर्गो मलमोक्षः । पदितं गुदरन्ध्रेण कु-
त्सितशब्दः ॥

आनन्दकृदुपस्थश्च

गम्यागम्यप्रवर्तकः ॥ १३ ॥

आनन्दकृत्त्वादेव विहितनिपिञ्जादौ सर्वत्र
प्रवर्तनमस्य स्वभावः, अत एव तद्वियमः ज्ञाने
क्रियते ॥ १३ ॥

तदित्थं

कर्मस्वेतानि वर्तन्ते

तेन कर्मेन्द्रियाणि तु ।

यथा च एतानि ईदंशि, तथा

बुद्धीन्द्रियाणि देवेशि

वर्तन्ते बुद्धियोगतः ॥ १४ ॥

बुद्धेर्ज्ञानस्य योगः सम्बन्धस्तत्र तन्निमित्तं
प्रवर्तन्ते ॥ १४ ॥

तत्र वितत्य शब्दाख्यविषयप्रभेदनिरूपण-
पूर्वं श्रोत्रेन्द्रियस्य तदुपलब्धिसाधनत्वमाचष्टे

षड्जाख्यर्षभगान्धार-

मध्यमाः पञ्चमः प्रिये ।

धैवतो निषधश्चैव

स्वराः सप्त प्रकीर्तिताः ॥ १५ ॥

गान्धारो मध्यमः षड्ज-

स्त्रयो ग्रामाश्च पार्वति ।

इत्थं

सप्त स्वरास्त्रयो ग्रामा

मूर्च्छनाश्चैकविंशतिः ॥ १६ ॥

तान एकोनपञ्चाश-
दित्येतत्सुरमण्डलम् ।

सदित्थं

सूक्ष्मशब्दाः स्मृता ह्येते
चराचररवस्थिताः ॥ १७ ॥

सूक्ष्मध्वनिमात्ररूपाः, अत एव चराचरे
सर्वत्र स्वरूपतया ध्वनिमात्रावस्थिताः ॥ १७ ॥

अथ

स्थूलांश्चैव प्रवक्ष्यामि
यथावत्तान्निबोध मे ।

मेरीपटहशङ्कात्था
मृदङ्गपणवोत्थितः ॥ १८ ॥

वेणुगोमुखशब्दश्च
मन्दलो दर्दुरो ध्वनिः ।
तर्त्रीवाद्यानि चित्राणि
करवाद्यानि यानि च ॥ १९ ॥

संयोगजत्रियोगोत्थाः
काष्ठपाषाणवारिजाः ।

अपभ्रंशोऽनुनासिक्यः

संस्कृतः प्राकृतो रवः ॥ २० ॥

संयोगजा हुडुक्कादिहस्तसंगोत्थाः, विभा-
गजास्तु दलादिविश्लेषोदिताः ॥ २० ॥

तदित्थं

सप्तस्वरप्रतिष्ठानि

व्यक्ताव्यक्तानि चैव हि ।

उक्तानुक्तानि गृह्णाति

श्रवणेन्द्रिययोगतः ॥ २१ ॥

वाद्यसंस्कृताद्यात्मकानि सर्वाणि शब्दरू-
पाणि सप्तस्वरात्मकध्वनिविशिष्टनिष्ठानि श्रो-
त्रेण पुरुषो गृह्णाति ॥ २१ ॥

ततश्च

शब्दोऽस्य विषयो ह्येष

येन बुद्ध्येत पुद्गलः ।

एष प्रोक्तरूपः सर्वः शब्दोऽस्य श्रवणेन्द्रि-
यस्य विषयः । कस्य अस्येति । आह येन पुद्गलः
पुमान् बुद्ध्येत जानीयात् । एवमुत्तरत्रापि सं-
गतिः कार्या ॥

मृदुं च कठिनं चैव
कर्कशं शीतलं तथा ॥ २२ ॥

उष्णं च पिच्छिलं लोष्टं
कर्दमं बालुकास्तथा ।

शरकुन्तासिघातादि
ताडनं छेदनं तथा ॥ २३ ॥

एतानि वै विजानाति
स्पर्शनं च त्वगिन्द्रियम् ।

स्पर्शनं सत् जानाति स्पर्शनक्रमेण वेत्ती-
त्यर्थः ॥

तदित्थं

स्पर्शोऽस्य विषयो ह्येष
येन बुध्येत पुद्गलः ॥ २४ ॥

अथ

चक्षुरिन्द्रियकर्माणि
कथ्यमानानि मे शृणु ।

सितं रक्तं च पीतं च
कृष्णं हरितधृन्चकम् ॥ २५ ॥

कपिलं पिङ्गलं बभ्रु
अन्यान्यपि विशेषतः ।

रूपाणि ॥

तथा

नरनारीपशुमृगा-

ज्योतिःस्थावरजंगमम् ॥ २६ ॥

तदित्थं

रूपाकृतिविविक्तानि

चक्षुः पश्यति सर्वदा ।

रूपं सितादि, आकृतिः संस्थानं; ताभ्यां
विविक्तानि विलक्षणानि वस्तूनि चक्षुः पश्य-
तीत्यस्य कर्तृत्वमुपचरितम् ॥

तदेवं

रूपाख्यो विषयो ह्यस्य

येनात्मा प्रतिबुध्यते ॥ २७ ॥

मधुराम्लरसं चैव

लवणं कटु तिक्तकम् ।

कषायमिश्रं स्वादुं च

जिह्वा वेदयते रसम् ॥ २८ ॥

इत्थं

रसोऽस्य विषयो ह्येष
येन बुद्ध्येत पुद्गलः ।

सुरभिर्दिव्यगन्धश्च
दुर्गन्धश्चाप्यनेकधा ॥ २९ ॥

उभौ जिघ्रति नासाग्रे
नासा कर्त्री अग्रे स्थितावुभौ जिघ्रति ॥

अतश्च अस्य अयं

विषयो गन्धसंज्ञितः ।
येनासौ बुद्ध्यते क्षेत्री
अहङ्कारेण मोहितः ॥ ३० ॥

शरीरादौ बद्धाभिमानत्वादेव व्यतिरेकेण
विषयान्वेत्ति । एतच्च पूर्वत्रापि संबन्धनीयम् ॥

संकल्पे च विकल्पे च
दृश्याक्षेषु धावति ।
अनिवारितसन्देह-
मज्ज्यं सर्वदेहिनाम् ॥ ३१ ॥

मनश्च कथितं ह्येत-

द्धर्माधर्मनिबन्धकम् ।

बुद्धिकर्मेन्द्रियविषये यः इदं श्रितमिदमादधे
इति संकल्पः, यश्च इदमीदृशमिति निश्चयात्मा
विकल्पः; अत्र धावति यथा तथा प्रवर्तते; अत
एव एतत् अनिवारितसन्देहं सर्वत्र ससंशयं,
ज्ञानयोगं विना यत् न केनचिज्जेलुं पार्यते; धर्मा-
धर्माभ्यां निवधातीति तन्निबन्धकं तत्सङ्ग-
मकृत् ॥

अथ इन्द्रियकार्यरूपाद्युपलब्ध्यनुसारेण देहे
तन्मात्रावस्थितिं दर्शयितुमाह

स्वरूपधर्मं वक्ष्यामि

तन्मात्राणां यथार्थतः ॥ ३२ ॥

अर्थः प्रयोजनं तदनुसारेण तन्मात्राणां
स्वरूपमुपागतनियताश्रयावस्थितिरूपं धर्मं स्व
भावं वच्मि ॥ ३२ ॥

तत्र

गन्धं तु गन्धतन्मात्रं

नासिकाग्रेण जिघ्रति ।

जिह्वया रसतन्मात्रं

रसं गृह्णाति संस्थितम् ॥३३॥

चक्षुषा रूपतन्मात्रं

रूपं गृह्णात्युपागतम् ।

गृह्णाति स्पर्शतन्मात्रं

त्वचा स्पर्शमुपागतम् ॥ ३४ ॥

शब्दं च शब्दतन्मात्रं

गृह्णाति श्रवणेन तु ।

गन्धादिप्रतीतिसाधनघ्राणादीन्द्रियाश्रय-
नासिकादिक्षेत्रगतमदृष्टवशाद्बुद्धतन्मात्र-
त्रादिकं कर्तृतेनैव घ्राणादिना गन्धादिगुणं गृ-
ह्णातीति संगतिः। अत्र च अयमाशयः—यदाहङ्गा-
रिकत्वात् व्यापकत्वेऽपि इन्द्रियाणां गन्धतन्मा-
त्राद्यवस्थितिनियमितं नासिकादिक्षेत्रमभिव्य-
क्तिस्थानमिति, तत एव समुद्भूतवृत्तिगन्धतन्मा-
त्रनियमिता गन्धस्योपलब्धिर्भवतीति नियमि-
ततन्मात्रोपरफाहङ्गारिकत्वमिन्द्रियाणाम्, अ-
न्यथा सात्त्विकत्वेवले आहङ्गारिकत्वे नियत-

विषयसंबन्धो न घटते नैयायिकवद्वा केवल-
भौतिकत्वे तु अहंप्रतीत्यनुगमो न स्यात् ॥

एतदुपसंहरति

सूक्ष्मस्तन्मात्रधर्मोऽयं

भूतानां प्रकृतिक्रमात् ॥ ३५ ॥

यतो भूतानां प्रकृतयस्तन्मात्राणि तत एव
तत्तत्तन्मात्राधिष्ठिततत्तदिन्द्रियकारणकपृथि-
व्यादिभूतगतगन्धादिगुणोपलब्धिर्भवतीत्यय-
मिन्द्रियगतानां तन्मात्राणां सूक्ष्मः सर्वजना-
सञ्चैतितो धर्मोऽस्ति ॥ ३५ ॥

देहे अहङ्कारस्थितिं दर्शयति

वैकारिकस्ततश्चोर्ध्वं

बुद्ध्यते येन पुद्गलः ।

अहं विद्वानहं भोगी

त्वहं जातो महाकुले ॥ ३६ ॥

अहं दाता च भोक्ता च

तेजस्वी बलवानहम् ।

अहं योद्धा च संग्रामे
शत्रवश्च मया जिताः ॥ ३७ ॥

धर्मशीलश्च गुणवान्
श्रेयस्कर्ता ह्यहं परम् ।

अहं पापी दुराचारो
मूर्खश्चाहं दुराकृतिः ॥ ३८ ॥

न दत्तं न मया भुक्तं
मत्समो नास्ति दुःखितः ।

इत्यहङ्कारचित्तानां
ममत्ववशवर्तिनाम् ॥ ३९ ॥

अहङ्कारो निवध्नाति
संसारं दृढबन्धनैः ।

विद्वान् योद्धा पापी,—इत्यादिस्मात्त्विक्रयादि-
प्रतीतिरूपः संसारहेतुभिर्दृढबन्धनैरहङ्कारो नि-
वध्नाति जनान् । ऊर्ध्वमिति एतावदन्ततत्त्व-
व्यापकत्वेन ॥

तदित्थं

त्रिविधस्याप्ययं धर्मो-

ऽहङ्कारस्य प्रकीर्तितः ॥ ४० ॥

यत्तु 'वैकारिकस्ततश्चोर्ध्वम्' इत्युक्तं, तदह-
ङ्कारस्य राजसताप्राधान्यदर्शनाय ॥ ४० ॥

अथ धर्ममुखेन धर्मिरूपाया बुद्धेर्देहे स-
त्तामाह

बुद्धिधर्मास्ततो वक्ष्ये

धर्मादींस्तव सुव्रते ।

धर्मो ज्ञानं च वैराग्य-

मैश्वर्यं च चतुष्टयम् ॥ ४१ ॥

अधर्मश्च तथाज्ञान-

मवैराग्यमनैश्वरम् ।

एषां मध्यात्

वध्नाति सप्तधा सा तु

ज्ञानभावेन मोहयेत् ॥ ४२ ॥

साङ्ख्यसिद्धानिति अर्थात् ॥ ४२ ॥

एषा च इत्थं मुख्यतया लक्ष्यते इत्याह

बुद्धिश्चाध्यवसायं च
करोति विविधेष्वपि ।

वस्तुषु ॥

धर्मादीनामथाष्टानां
लक्षणानि शृणु प्रिये ॥ ४३ ॥

तत्र

उपवासो जपो मौन-
मक्रोधोऽस्तेयमार्जवम् ।
सत्यं शौचं च दानं च
दया क्षान्तिश्च सर्वदा ॥ ४४ ॥

विद्याभ्यासश्च लज्जा च
इन्द्रियाणां च निग्रहः ।
इष्टापूर्तं तीर्थसेवा
पितृणां चैव तर्पणम् ॥ ४५ ॥

अभयं सर्वसत्त्वेभ्यो
जीवितस्य च रक्षणम् ।

धीगुणः प्रथमो ह्येष

धर्म इत्यभिधीयते ॥ ४६ ॥

इह यः पूर्वं

‘अक्रोधो गुरुशुश्रूषा शौचं सन्तोष आर्जवम् ।

अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्यमकल्कता ॥’ (११।१४५)

इत्येवं दशविधो धर्म उक्तः, तस्यैव सप्रपञ्चभ-
ङ्ग्यन्तरप्रतिपादनमेतत् । तथाच इन्द्रियाणां
नियहो ब्रह्मचर्यस्य प्रपञ्चोक्तिः । लज्जा उप-
वासो जपो मौनं दानं दया क्षान्तिरिष्टापूर्ता-
दित्रयं च अकल्कतायाः प्रपञ्चः । विद्याभ्यासो
जीवितरक्षा च गुरुशुश्रूषायाः फलम् । सर्व-
सत्त्वाभयमहिंसारूपम् । स्तेयवर्जनक्षान्ती स-
न्तोषार्जवरूपे ॥ ४६ ॥

तद्वित्थं

धर्मकर्मनिबद्धानां

संसारमनुवर्तिनाम् ।

पुनर्मात्यं पुनः स्वर्ग्यं

तिर्यक्त्वं च पुनः पुनः ॥४७॥

भवतीति शेषः ॥ ४७ ॥

एवं

धर्मभावः समाख्यातः

इदानीं

ज्ञानभावं च मे शृणु ।

भावं बुद्धिधर्मम् ॥

तमेव स्फुटयति

चतुर्विंशतिकः पिण्डः

करणेन्द्रियसंयुतः ॥ ४८ ॥

प्राकृतः स तु विज्ञेयो

धर्माधर्मप्रवर्तकः ।

मनोवाक्कायव्यापारेधर्माद्यर्जकः ॥

अकर्ता निर्गुणश्चाहं

तेन प्रकृतिभिन्नस्य

न मे बन्धोऽस्ति प्राकृतः ॥४९॥

केवलमिदं सर्वं

प्रकृत्या कारितं मन्ये

बुद्ध्यादिद्वारेण प्रवर्तितमिति निश्चिनोमि ॥

तदीदृशविवेकज्ञानोत्थात्

वासनादेव मुच्यते ।

वासनं संस्कारः । मुच्यते इति साङ्ख्य-
भिक्षुः ॥

तदेतत्

साङ्ख्यज्ञानं मया प्रोक्तं

प्रकृतेर्येन मुच्यते ॥ ५० ॥

कतिपयं कालं पृथग्भवति ॥ ५० ॥

अथ

मुक्तं प्रकृतिबन्धात्

पुनर्बध्नाति चेश्वरः ।

स च

बद्धः संसरते भूयो

यावद्देवं न विन्दति ॥ ५१ ॥

ईश्वरं सृष्टिकर्तारं

सर्वजन्तुनिबन्धकम् ।

प्रकृतेर्जडायाः कर्तृत्वाघटनात् पुंसस्तदनभ्यु-
गमात् संसर्गेऽपि जगद्दुदयो न स्यादिति तयो-
र्वन्धमोक्षनिर्मातारं यावदीश्वरं न लभते ता-
वत्साङ्ख्यमुक्तोऽपि पुनः प्रत्यावर्तते तत्त्वज्ञाना-
नुदयात् ॥

वैराग्यं लक्षयितुमाह
वैराग्यात्सन्त्यजेत्पुत्रा-
न्दारानिष्टान्सुसंमतान् ॥ ५२ ॥
हस्त्यश्वरथयानानि
सुहृद्भोगधनानि च ।

सुष्टु संमताननुकूलान् ॥

किञ्च

उपवासं जपं तीर्थं
पञ्चाग्निं जलशायिताम् ॥ ५३ ॥
उपास्यैतानि घोराणि
देहं सन्त्यजति क्षणात् ।

दक्षिणाश्याहवनीयगार्हपत्योपसदिकंसावि-
त्राख्याग्निपञ्चमध्यावस्थानं त्रीण्ये पश्चाश्याख्यं
तपः । एतानीति तपांसि ॥

कथं त्यजतीत्याह

गिरिवृक्षजलाग्निभ्यः

प्रहारोद्वन्धनाशनैः ॥ ५४ ॥

गिर्यादीनाग्निव्येत्यर्थः । वृक्षः प्रयागादिस्वितो
वटः । आशनमशनमात्पूर्वन्य अक्षानैः प्रयोगः ॥

तदेवंप्रायाणि अन्यानि अपि

वैराग्यं तु समाश्रित्य

कुरुते साहसान्यपि ।

ऐश्वर्यभावमापन्नो

द्रव्यैस्तृप्तिं न गच्छति ॥ ५५ ॥

न दारैर्न धनैर्भोगैः

परिवारैर्न वाहनैः ।

तपो व्रतानि मन्त्रांश्च

ऐश्वर्यार्थे तु साधयेत् ॥ ५६ ॥

किञ्च

युद्धं घूतं तथा मायां

चौर्यं चानृतहिंसनम् ।

अन्यान्यपि त्वयुक्तानि

विस्रम्भच्छलघातिताम् ॥ ५७ ॥

ऐश्वर्यभावमापन्नः

करोति च बहून्यपि ।

६० श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्योताख्यटीकोपेतम् । २५

तपोव्रतादीनि सार्विकस्य, शुद्धादीनि तु
राजसस्य, आश्वासहननादीनि तामसस्य अर्था-
हरणकारणानि ॥

धर्मादिचतुष्टयं प्रदर्श्य, अधर्मादीनपि दे-
हिनो दर्शयति क्रमेण

प्राणिहिंसारतो नित्यं

चौरिकानृतदम्भवान् ॥ ५८ ॥

याचको दुःखदाता च

भवेच्चाधर्मचेष्टितम् ।

चौरिका चौर्यम् । प्राणिहिंसारतत्वादि एत-
दधर्मस्य चेष्टितं भवतीत्यर्थः ॥

नास्ति धर्मो न चाधर्मः

स्वर्गं मोक्षं च को गतः ॥ ५९ ॥

अज्ञानभावमापन्नः

सर्वं मिथ्येति भाषते ।

नित्यं दुःखी परप्रेष्यो

भारं यानं वहन्नपि ॥ ६० ॥

कृच्छ्रजीवी च सतत-
मवैराग्ये न खिद्यते ।

सतीत्यर्थः ॥

राज्यं कृत्वा तु सामन्तः
सामन्त्याद्भ्रामभुग्भवेत् ॥ ६१ ॥

ग्रामाद्भ्रष्टस्तदर्धेन
वर्ततेऽसावनीश्वरः ।
न शोचति न चोद्विग्नः
क्रीडते पूर्वराज्यवत् ॥ ६२ ॥

अनैश्वर्यस्य भावोऽय-
मेवं ते समुदाहृतः ।

अथ देहस्थम्

अव्यक्तं त्रिगुणं वक्ष्ये
संसारस्य प्रवर्तकम् ॥ ६३ ॥

ईश्वरेच्छात इति अर्थात् ॥ ६३ ॥

एतस्मादेव

यस्माच्च जगदुत्पत्तिः
प्रकृतिस्तेन चोच्यते ।

एतदेव प्रकर्षेण क्रियते प्रपञ्चयते बुद्ध्यादि-
क्षमान्तं सर्वमस्यामीश्वरेणेति प्रकृतिः ॥

किञ्च देहावस्थितिप्रतीनिहेतुम्

अस्य धर्मं प्रवक्ष्यामि

रजःसत्त्वतमोऽभिधम् ॥ ६४ ॥

तत्र

प्रकाशभावः सत्त्वं च

धर्मः सत्त्वसमाश्रितः ।

प्रकाशभावोऽर्थाकृतिसंवेदनं, सत्त्वं शुद्ध-
चित्तता यया पूर्वोक्तो धर्मः ॥

सत्त्वसंबन्धादेव यश्च परेषां धनान्नादेः

संविभागी च सतनं

नित्यं सत्त्वोपकारकः ॥ ६५ ॥

क्षमादयासमायुक्तो

ज्ञानविज्ञानपारगः ।

स सात्त्विक इत्यर्थः । सत्त्वोपकारको दानं
विनापि वागादिना प्राण्युपकारी ॥

किञ्च

प्रीतिर्दानं धृतिर्मेधा

तपः शौचं दमस्तथा ॥ ६६ ॥

ऋतवाक्समदृष्टिश्च

दिव्यबुद्धिप्रबोधनम् ।

यस्मिन्नेते सदा धर्मा

भवन्ति पुरुषोत्तमे ॥ ६७ ॥

स सात्त्विकस्तु विज्ञेयः

समदृष्टिः स्वात्मनि इव परत्र प्रतिपत्तिः ।

दिव्यबुद्धिः प्रतिभा ॥

अथ

रजोधर्माश्च मे शृणु ।

निस्त्रिंशश्चातिलोभी च

विद्वेषी क्रोधनस्तथा ॥ ६८ ॥

कामी हर्षसमाविष्टो

दुःखार्तः पर्यटेत्सदा ।

मानी दम्भसमायुक्तो-

ऽप्यहङ्कारे व्यवस्थितः ॥ ६९ ॥

नित्यं युद्धरतः शूरः

कामी सन् हर्षयुक्तः, नतु सन्तोषसुखवा-
निति ॥

एवंविधो यः, तस्य एतत् निस्त्रिंशत्वादिकं
राजसं गुणलक्षणम् ।

अथ

कामक्रोधाभिभूतत्वं

लोभेन च समन्वयः ॥ ७० ॥

ईर्ष्या दम्भो विषादश्च

मद उन्माद एव च ।

निद्रालस्यमकर्मित्वं

दौर्मेध्याज्ञानिते तथा ॥ ७१ ॥

अधर्मतावृद्धिमत्त्वं

नास्तिक्यं छलचित्तता ।

एतत्सर्वं

तमः

तमोगुणरूपम् ॥

अतश्च

चिह्नानि चैतानि

दृश्यन्ते यत्र मानवे ॥ ७२ ॥

तामसः स तु विज्ञेयः

पुरुषः कलुषाशयः ।

तदित्थं

एतन्निगुणमव्यक्तं

त्रिगुणं समुदाहृतम् ॥ ७३ ॥

एतत् त्रिभिर्गुणैर्युक्तत्वात् त्रिगुणम् ॥ ७३ ॥

एतत्सम्यग्विदित्वा तु

मुच्यते प्राकृतैर्गुणैः ।

विदित्वा प्रमेयतया परिच्छिद्य, प्राकृतैर्ध-
र्मैर्मुच्यते प्रकृतिवैव्यक्त्यमेति ॥

वस्तुतस्तु न स मुच्यते यत एतावती
अस्य प्रतीतिर्यदुत

गुणधर्मा न चैवाहं

बुद्ध्यहङ्कृद्गुणो न हि ॥ ७४ ॥

करणेन्द्रियहीनश्च

भूततन्मात्रवर्जितः ।

अकर्ता निर्गुणश्चाहं

चिन्मात्रः पुरुषः स्मृतः ॥ ७५ ॥

७८ श्लो०] श्रीद्वैगिराजाचार्यकृतोऽशोताख्यटीकोपेतम् । ३१

करणवाद्येन्द्रियाधिष्ठातृसमः । स्मृत इति
पुराणादिप्रणेतृभिः । अतश्च अहमकर्ता ॥७५॥

अत एव

मानसं वाचिकं चैव

शारीरं कर्म यत्कृतम् ।

तत्सर्वं

प्रकृत्या कारितं मन्ये

प्रकृतिप्रयुक्तैर्मनःप्रभृतिभिः कृतमिति अ-
वेमि ॥

एवं च न प्रयोजकत्वं, नापि मुख्यं कर्तृत्वं
पुंसोऽस्तीति कृत्वा

अकर्ता पुरुषः स्मृतः ॥ ७६ ॥

एवं संन्यस्य कर्माणि

वर्तते नच नित्यशः ।

नाहं कर्ता न मे बन्ध

एवं बुध्येत यो नरः ॥ ७७ ॥

प्रकृतेः स विमुच्येत

यावन्न सृजतीश्वरः ।

एवमितिवचनेन कर्माणि संन्यस्येति स-
ङ्गतिः ॥

प्रकृतिमात्रविवेकमात्मनो मन्यमानः अ-
कर्त्र्या जडायाः प्रकृतेः कर्तृत्वमधिष्ठालुरीश्व-
रस्य बन्धादिकर्तुंश्च अकर्तृत्वं मोहात् मन्यमान-
स्तत्त्वाप्रज्ञानात् कंचित् कालं निवृत्तप्रकृतिसं-
न्धोऽपि न तत्त्वतः प्रकृतिबन्धात् प्रमुच्यते ।
तदाह

साङ्ख्यज्ञानेन समूढो
मुक्तिरित्यभिमन्यते ॥ ७८ ॥
न हि मुक्तिर्भवेत्तस्य
कंचित्कालं विदेहता ।

कंचित्कालं या विदेहता सा न मुक्तिर्यत-
स्तस्मात्साङ्ख्यज्ञानेन मोहितो मुक्तिरिति मि-
थ्यैव जानाति ॥

केवलमेतावज्ज्ञानादसौ

तिष्ठेत्प्रकृतिनिर्मुक्तः

सृष्टिसंहारवर्जितः ॥ ७९ ॥

यावत्करोत्यसौ सृष्टि-

मीश्वरः परमेश्वरः ।

इदमेव अस्य प्रकृतिनिर्मुक्तत्वं यत् प्रकृति-
कार्यशरीरादिसर्गसंहारवर्जितत्वम् । एवं च या-
वदीश्वरः पुंसां भोगाय पुनः सृष्टिं न आरभते,
तावदसौ प्रकृतिलीनप्राय एव आस्ते इत्युक्तं भ-
वति । नच एतावन्मात्रस्त्वपृत्वमस्य ऐश्वर्यम्,
अपितु शुद्धाशुद्धसर्वाध्वविषयमित्याशयेन पर-
मेश्वरः अनाश्रितान्तस्य विश्वस्य प्रभुरित्युक्तम् ॥

तत ईश्वरे पुंसां कर्मपरिपाकानुसारिभोग-
दानाय सृष्ट्याभिमुख्यमाश्रयति साङ्ख्ययोगी

तावत्प्रकृतिबन्धेन

संसारे क्षिप्यते पुनः ॥ ८० ॥

क्षिप्तः संसरते भूयः

संसारे घोरसागरे ।

धर्माधर्मनिबद्धस्तु

साङ्ख्यज्ञानेन मोहितः ॥ ८१ ॥

तावत् प्रकृतादविशिष्टो यः प्रकृतिबन्धस्तेन ।

घोरो विभीषिकाशतप्रदो दुरन्तत्वाच्च सागर
 इव सागरः । यद्यपिच नाहं कर्ता प्रकृतिरेव
 कर्त्रीत्यनेनावसितं तथापि तत्तस्या जडत्वात्
 नोपपन्नं, बुद्धेश्चिच्छायायोगे चेतनत्वमुपचरितं
 कथं मुख्यं कर्तृत्वं स्यात्, प्रकृतेश्च सत्त्वोद्रेका-
 भावात् चिच्छायाग्रहणायोग्यतया उपचरितमपि
 चेतनायमानत्वं नास्तीति कथं कर्मसंबन्धः,
 कथं वा ज्ञानान्नैष्कर्म्यप्राप्तिः, अतोऽवश्यमी-
 श्वरेच्छावशोत्थापितकलादिसंबन्धहेतुकं पुंसो
 मितविषयं कर्तृत्वमस्तीति अनादिभवोपार्जि-
 तधर्माधर्मनिवद्धत्वमस्य साङ्ख्यज्ञानमोहितस्य
 अस्तीति युक्तमुत्पश्यामः ॥ ८१ ॥

इत्थमीश्वरेच्छातः संसारसङ्गरतोऽयम्

अहं कर्ता च भोक्ता च

ईश्वरो बलवानहम् ।

इति मन्यमानः

ममत्वेनैव संमूढो

आम्यते घटयन्त्रवत् ॥ ८२ ॥

अहङ्कारपूर्वकत्वात् ममकारस्य । भ्राम्यते
इति ईश्वरेण । यदुक्तं गीतासु

‘ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्येष वसतेऽर्जुन ।

भ्रामयन्सर्वभूतानि यन्नास्तेऽनानि मायया ॥’ (१८।६९)

इति ॥ ८२ ॥

एतदुपसंहरति

साक्ष्यज्ञानं मया प्रोक्तं

इह पूर्वं यत् प्रक्षितं

‘तत्त्वविज्ञानमाख्याहि सिद्धिर्नेषु यथा भवेत् ।’ (१२।२)

इति, तन्निर्णयाय देहाश्रयाणि धरादिप्रकृत्य-
न्तानि तत्त्वानि प्रनिपादितानि, अधुना उ-
च्चारणादिक्रमेण तत्तत्सिद्ध्यर्थं साक्षात्कार्यमेत-
त्कार्यतत्त्वस्वरूपं स्थूलदृशा प्रदर्श्य, सूक्ष्मदृशा
परदृशा च आत्माश्रयाणि नियत्यादिगमस्तानि
शुद्धविद्यादिशिवान्तानि च सिद्ध्यर्थमेव तत्त्वा-
न्तरध्यानानि दर्शयन्नुपक्रमते

शृणु ध्यानाधिदेवतम् ।

पृथिव्यादितत्त्वानां ध्यानं तत्त्वंवाच्यतत्त्वा-
धिष्ठातृदेवतान्तरूपं च वक्ष्यमाणतत्तत्सिद्धिप्रदं

शृण्वति संबन्धः । अत्र च आदौ

‘समयाचारयुक्तस्य साधकस्य वरानने ।

जायते विविधा सिद्धिर्गिरिगह्वरमाश्रिते ॥

सुशुद्धे भूप्रदेशे तु.....’ (६।२)

इत्यादिक्रमेण पूर्वोक्तभैरवपूजापूर्वकं पृथ्व्यादि-
तत्त्वध्यानमारब्धव्यम् ॥

तत्र तावत्

पृथ्वीं कठिनरूपेण

चतुःसागरमेखलाम् ॥ ८३ ॥

सपर्वतवनाकीर्णां

मृगपक्षिसमाकुलाम् ।

सुस्थिरां पीतवर्णाभा-

मूवीजेन समन्विताम् ॥ ८४ ॥

ध्यात्वा तत्सिद्धिमभ्येति

चतुःसागरमेखलादिरूपा या पूर्वं पृथ्वी
उक्ता, तां सुस्थिरकठिनपीतवर्णाभां भुवना-
ध्वप्रतिपादिततत्तद्देवतात्मिकां सर्वदेहे गतां
ध्यात्वा तत्सिद्धिमेति तन्मयः साधको भवति ।

अस्याश्च पूर्वोक्तरसात्मप्रक्रियया

‘धरित्र्यादिप्रधानान्तमूकारो वाचकः स्मृतः ।’ (५।५)
इति कृत्वा उकारवीजवाच्यत्वमुक्तम् । ध्यात्वे-
त्युक्त्या ध्यानात्पूर्वं धारणा आक्षिप्ता । सा च

‘खदेहं हेमसद्भायं तुर्यांश्च वज्रलाञ्छितम् ।’ (१२।२२)
इतीदृग्धारणापूर्वं पृथ्वीध्यानमभ्यस्येत् ॥

विषसत्त्वान्निवारयेत् ।

विषं स्यावरजङ्गमादिरूपं, सत्त्वान् पिशाचा-
पन्सारादीन् शक्तिस्तम्भनादिक्रमेण हेलयैव
नाशयति ॥

समापन्नपृथ्वीध्यानस्तु असौ

अचाल्यः सर्वभूतानां

यथैव वसुधा भवेत् ॥ ८५ ॥

एतत्

‘.....तन्निद्रिमभ्येति..... ।’ (८४)

इति पूर्वोक्तेः स्फुटीकरणम् । यथैव वसुधेति पृ-
थ्वीजयेन तदधिष्ठानृवत् तत्र ऐश्वर्यमाप्नोति ।
एवमुक्तगत्रापि योज्यम् ॥ ८५ ॥

जलध्यानमाह

जलापूरितसर्वाङ्गो

जलध्यानेन पूरयेत् ।

एवमभ्यस्यमानस्तु

विषसत्त्वान्विनाशयेत् ॥ ८६ ॥

तृष्णादाहविनिर्मुक्त

ईतिभिश्च विवर्जितः ।

जगदापूरयेत्सिद्धः

पूर्वबीजसमन्वितः ॥ ८७ ॥

जलध्यानेन पूरयेदिति अङ्गोपाङ्गप्रसरण-
क्रमेण विश्वमापूरितं भावयेत् । एवमभ्यस्य-
न्विषादि नाशयेदिति आप्यायनयुक्त्या साध्य-
माप्याययति प्रशान्तविषभूतदोषं करोति, स्वयं
च तत्तत्सन्तापाद्यवसरेषु तृष्णादिभिरीतिभिश्च
सर्वोपद्रवैर्विवर्जितः क्रमाच्च सिद्ध इति निष्प-
न्नासत्त्वध्यानो जगदपि अम्भोवदेव आप्या-
ययति । पूर्वबीजमूकार एव प्रधानान्तं तस्यैव

वाचकत्वेन उक्तत्वात् । अत्रापि

‘जलात्मकं नरेदं सितं शीतं सुवर्तुलम् ।’ (१३।२)

इति श्रीपूर्वाक्तनीत्या कमललाञ्छितसितार्ध-
चन्द्रमण्डलात्मिकां जलधारणां वद्धा उकारप-
रामर्शपूर्वं प्राङ्निर्दिष्टदेवताधिष्ठितं जलमयं स्व-
देहं ध्यायेत् ॥ १७ ॥

‘म्यग्गीरोत्थितो वह्निर्ज्वलन्वै नर्वदाहकः ।

त्रिकोणं चिन्तयेदं रक्तज्वालावलीधरम् ॥’ (१३।२१)

इति श्रीपूर्वनिरूपितवह्निधारणया स्वदेहं ध्यात्वा
कुर्यात्कर्मसहस्राणि
स्वर्वाजेन तु वीजितः ।

वीजितः पगमर्शयुक्त्या योजितः । स्वर्वाजं
रेफ इति अक्षदिह तथा प्रकमाभावात् । प्रधा-
नान्तं देहाश्रयाणि तन्वानि उक्त्वा तत्त्वध्या-
नप्रतिपादनस्य अयमेव आशयः—यत् नवा-
त्मप्रक्रियया उकारादिवाचकपगमर्शपूर्वमेत-
त्सिद्धिः न्यादिति ॥

कृष्णरेष्वात्मको वायु-

र्ध्येयो बीजेन संयुतः ॥ ८८ ॥

पूरयेद्वै जगद्देहान्

अत्रापि

‘स्वदेहं चिन्तयेत्कृष्णं वृत्तं पद्मिन्दुलाञ्छितम्

चलं सधूधूशब्दं च..... ॥’ (१३३४)

इति श्रीपूर्वोक्तवायवीयधारणापूर्वकात् ध्या-
नात् जगद्गतान्देहानुच्छ्वासमात्रेण पूरयेदा-
प्याययेत् ॥ ८८ ॥

ध्यानप्रकर्षात्तु

सिद्धश्वाश्वर्यकारकः ।

वायुतत्त्वाधिष्ठातृदेवताप्रभावार्त्तिकं किं न
करोतीत्यर्थः ॥

सुषिरात्मकं स्वदेहं तु

जगच्च सुषिरात्मकम् ॥ ८९ ॥

ध्यायेत्प्रकृतिबीजेन

एकारेण ॥

एवं च

चित्रकर्माणि कारयेत् ।

यदुक्तं श्रीपूर्वे

‘पण्णामाद्गनाकारः सूक्ष्मरन्ध्रैरपि व्रजेत्
वत्सरत्रितयात्सार्धाग्नौम एव भविष्यति
इच्छयैव महाक्तायः सूक्ष्मदेहस्तपेच्छया
अच्छेयभाष्यभेद्यथ ॥’ (१३।५७)

इत्यादि ॥

प्राक्स्थित्यैव कर्मेन्द्रिययुद्धीन्द्रियतन्मात्र-
ध्यानानि क्रमेण आह । तत्र

वाग्निन्द्रिये तथा वह्नि-

ध्यातो वाक्सिद्धिदायकः ॥९०॥

तथेति

‘.....ज्वलन्वै नर्वदेहकः ।’

इति यथा पूर्वमुक्तः । स तु नर्वदेहगतः, अयं
तु जिह्वानुसारिहृदयादिमूर्धान्तवाग्निन्द्रियदे-
हाश्रय इति विशेषः ॥ ९० ॥

इन्द्रः पाणावभिध्यातः

पीत इति अर्थात् ॥

येन असौ

बाहुशाली त्वजेयकः ।

सार्धं कन् ॥

पादयोर्दूरसंचारं

ध्यातो विष्णुः प्रयच्छति ॥९१॥

पायौ मित्रः सितो ध्यातः

पायुव्याधिविनाशकः ।

शिश्वे प्रजापतिं श्यामं

ध्यायेद्युक्तेन चेतसा ॥ ९२ ॥

जितेन्द्रियश्च भवति

त्विच्छया रमते शतम् ।

पूर्वबीजमनुक्तमत्र योज्यम् । विष्णुः कृष्ण-
वर्ण इति अर्थात् ॥

श्रोत्रेन्द्रिये दिशश्चित्रा

ध्यायेद्बीजेन संयुताः ॥ ९३ ॥

दिशोऽधिष्ठातृदेवताः । चित्रा नानारूपाः ।
बीजं प्राग्वत् ॥ ९३ ॥

यश्च ईदृगसौ

सकृदुक्तं च गृह्णाति

महान्तमपि शब्दसन्दर्भमिति अर्थात् ॥

अस्य च अभिसन्धिमात्रात्
दिग्ग्यात्रा चैव सिद्ध्यति ।

दूरतरदिक्प्राप्तिरपि भवति ॥

मारुतं कृष्णरूपेण
ध्यायेत्तु त्वचि संस्थितम् ॥९४॥

यः स दंप्रूद्यभेद्यः स्यात्

अस्य च

न क्वचिज्जायते व्यथा ।

वज्रदेहो जायत इति यावत् ॥

आदित्यं चक्षुषि ध्याये-
ज्जिह्वायां वरुणं तथा ॥ ९५ ॥

नासायां पृथिवीं पीतां
मनसोऽन्दुं तथैव च ।

पीतकं गन्धतन्मात्रं
रसतन्मात्रकं स्मितम् ॥ ९६ ॥

रक्तं तु रूपतन्मात्रं
कृष्णं तु स्पर्शमङ्गितम् ।

अरूपं शब्दतन्मात्रं

ध्यातव्यं विन्दुरूपि च ॥९७॥

विषयेष्वीप्सितां सिद्धिं

जानाति च विचिन्तितम् ।

तन्मात्राणां घ्राणाग्रादीनि स्थानानि चतुर-
स्त्रादिरूपं च श्रीपूर्वतो ज्ञातव्यं यथा

‘पीतकं गन्धतन्मात्रं तुर्यांशं पञ्चसंमितम्
नासारन्ध्राग्रं ध्यायेद्वज्रलाञ्छनलाञ्छितम् ।’

इत्यादि, तथा

‘जलबुद्बुदसङ्काशं जिह्वायां चाग्रतः स्थितम् ।
चिन्तयेद्रसतन्मात्रं जिह्वाग्राधारमात्मनः ॥
सुशीतं पद्मसं स्निग्धं तद्गतेनान्तरात्मना ।’

इति,

‘एकान्तस्थो यदा योगी विनिमीलितलोचनः ।
शरत्सन्ध्याभ्रसङ्काशं यत्तत्किञ्चित्प्रपश्यति ॥
तत्र चेतः समाधाय यावदास्ते दशाहकम् ।
तावत्प्रपश्यते तत्र विन्दुन्सूक्ष्मतमानपि ॥
केचित्तत्र सिता रक्ता नीलाः पीतास्तथापरे ।
तान्दृष्ट्वा तत्र सन्दध्याचेतोऽत्यन्तमनन्यधीः ॥
पण्मासात्प्रपश्यते तेषु रूपाणि सुबहून्यपि ।’

तथा

‘पद्मोपमण्डलान्तःस्यमात्मानं परिभावयेत् ।
 लक्ष्मञ्जनमद्वायं प्रत्यंगं स्फुरिताङ्गुलम् ॥
 ततोऽस्य दशभिर्देवि दिवमैन्वचि नवतः ।
 भवेत्पिपीलिकास्यशेनतन्तदनुचिन्तयन् ॥
 वज्रदेहन्वमानाद्य पूर्वोक्तं पूर्ववद्वमेत् ।’

इत्यादि, तथा

‘कर्णां पिधाय यवेन निमीलितविलोचनः ।
 यं शृणोति मन्त्राद्योपं चेतत्तत्रानुमन्वयेत् ।
 दीप्यते जाठगे वहिन्ततोऽस्य दशभिर्देवैः ।
 दृगन्कथनविज्ञानं पप्मानादुपजायते ॥’ (१४३५)

इति । विन्दुरूपि चेति तन्मात्रविषयं यथा-
 योगं योज्यम् । विषयेष्वीप्सितां निश्चिमिति
 चक्षुरादिविषयेषु तथा प्रोक्तदृशा तन्मात्राधि-
 श्रितत्वादिन्द्रियाणां तन्मात्रविषयेषु रूपादिषु
 देशकालस्वभावविप्रकृष्टेषु उपलब्ध्यादिकाम् ।
 जानाति च विचिन्तनमिति यत्त कस्यचित्सं-
 वन्धि विचिन्तनं सङ्कल्पनिर्दिष्टं जानातीति ए-
 पां मनोप्यातनिश्चिः ॥

अहङ्कारधारणामाह

वैकारिके तथा रुद्रो

ध्यातव्यः सिद्धिमिच्छता ॥ ९८ ॥

अतश्च

ध्यानात्सिद्धिमवाप्नोति

मुक्ताहङ्कारबन्धनाम् ।

मुक्तमहङ्कारबन्धनं यस्य तादृशीं परप्रमा-
त्रैकात्म्यप्राप्तिपर्यवसानामित्यर्थः । अत्रापि

‘षोडशारं स्मरेच्चक्रमात्मन्यहमनन्यधीः ।

एषोऽहमिति सञ्चिन्त्य स्वकार्यपरिवारितम् ॥

अप्रधृष्यो भवेद्योगी..... ।’ (१६।८)

इत्यादि श्रीपूर्वोक्तमनुसन्धेयम् ॥

अथ

ब्रह्माणं बुद्धिसंस्थं तु

ध्यायेद्युक्तेन चेतसा ॥ ९९ ॥

स्मरन्वै पूर्वबीजेन

पूर्वबीजेनेति ऊकारेण । एतच्च पूर्वत्रापि अ-

१०१ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । ४७

नुसन्धेयम् । स्मरणं ध्याने हेतुः । अत्रापि

‘उदितादित्यविम्बामं हृदि पद्ममनुग्गरेत्
धर्मादिभावसंयुक्तमष्टपत्रं सकर्णिकम् ।’ (१६।८)

इत्यादि अनुसर्तव्यम् ॥

एवंध्यानवतः

ज्ञानौघः संप्रवर्तते ।

दिव्या च जायते बुद्धिः

संशयोच्छित्तिकारिका ॥१००॥

भूतं भव्यं भविष्यच्च

प्रत्यक्षं संप्रजायते ।

ज्ञानौघादिकमत्र ध्येयब्रह्माख्यदेवतारूप-
मिति ज्ञातव्यम् ॥

अथ

प्रकृतिः कृष्णवर्णा तु

रक्तशुक्ला विराजते ॥ १०१ ॥

गुणत्रयमन्याः प्रकृतेरधिष्ठान् देवता एषा
अनेकवर्णा उक्ता ॥ १०१ ॥

इत्थं च त्रिवर्णायाः

रक्तं च हृदयं तस्याः

शिष्टमूर्ध्वमधश्च गात्रमस्याः सितं कृष्णं
चेति अर्थात् ॥

एषा च

बहुपादभुजानना ।

ध्यातव्या तत्त्वबीजेन

यदीच्छेत्सिद्धिमात्मनः ॥१०२॥

सर्वपुरुषान्प्रति विचित्रप्रकाशप्रवृत्तिस्थितिप्र-
दत्त्वात्स्या बहुवक्रादित्वे तत्त्वस्य प्रकृत्याख्यस्यैव
यद्बीजं प्रक्रान्तप्रक्रियया ऊकारस्तेनैव तत्त्वाधि-
ष्ठात्री एषा ध्येया । एवं च वदतोऽयमाशयः—
यत्पारमेश्वरे सर्वतत्त्वानि तत्तद्देवताधिष्ठितान्ये-
व, न तु एषां जडत्वमेवमिति अत्र देवताप्रधान-
मेव तत्त्वध्यानमुक्तम् । आत्मनः सिद्धिः प्रकृति-
विविक्तस्य उपलब्धिः ॥ १०२ ॥

एवं हि आत्मा मुक्तप्रकृतिवन्धनः

सिद्धश्चैव स्वतन्त्रश्च

दिव्यदृष्टिश्च जायते ।

सिद्ध इति प्रकृतिविवेकेन उपलब्धोऽत एव स्वतन्त्रः, नतु प्रकृतिवशस्तथा च दिव्या लोकोत्तरा स्वपरविषया दृष्टिः सम्यक्प्रतीतिर्यस्य तादृग्भवति ॥

यावता कालेन एषा अस्य सिद्धिस्तदादेशाय आह

पणमासाभ्यासयोगेन

दिव्या दृष्टिः प्रवर्तते ॥१०३॥

एष च अभ्यासकालः सर्वतत्त्वविषयो मन्तव्यः ॥ १०३ ॥

तदित्थं दिव्यदृष्ट्युत्पत्तौ

त्रैलोक्ये यत्प्रवर्तते

प्रत्यक्षं तस्य जायते ।

तदेव देवमनुष्यतिर्यगृषे लोकत्रये यत् सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टादिकं किञ्चित्प्रवर्तते प्रकृतितो जायते, तदस्य सर्वं प्रत्यक्षीभवति ॥

उपसंहरति

एष ते प्राकृतो योग

उक्तः

एवं प्रकृत्यन्ते शरीरे नत्त्वानां स्थितिं

धारणादिक्रमेण च तत्तत्सिद्धिहेतुत्वमुक्त्वा,
तत्त्वान्तरध्यानानि उपक्षेप्तुं प्रकृतिसाक्षात्कारा-
न्मायासाक्षात्कारस्य लोकोत्तरतामादिशति देवः

मोक्षकरः परः ॥ १०४ ॥

पर इति मायाख्यः प्रकृतेः साक्षात्कार-
योगादपि पर उक्तः । स च मोक्षकरः मायो-
त्तरणात् प्रभृत्येव हि मोक्षमार्गसोपानपदप्रवृत्तिः
पुंस्प्रकृतिविवेकज्ञानिनां पुनर्वन्धाविर्भावस्य उ-
क्तत्वादेव ॥ १०४ ॥

देहावस्थितिप्रकृत्यन्ततत्त्वेपु ध्यानपूर्वाः सि-
द्धीः प्रतिपाद्य, एतदधिष्ठातृपुंस्तत्त्वध्यानोत्थसि-
द्धिप्रतिपादनाय आह

अतः परं तु पुरुषः

ध्येय इति शेषः ॥

स च

पद्ममध्ये व्यवस्थितः ।

‘साक्षात्कृत्स्नमिमं देहं यद्यपि व्याप्य तिष्ठति ।

तथाप्यस्य परं स्थानं हृत्पङ्कजसमुद्भक्तम् ॥’

इति हृदञ्जकर्णिकास्यः ॥

किमस्य स्वरूपमित्याह

चित्स्वरूपश्च

चिन्मात्र एव । यथोक्तं शिवसूत्रेषु

‘चैतन्यमात्मा ।’

इति ॥

अत एव अस्य भेदवाद्युपगतो न कश्चिद्वा-
स्तवो भेद इत्याह

सर्वेषु

देहमापूर्य संस्थितः ॥ १०५ ॥

परमेश्वरमायाशक्तिवशादवभासितभेदेषु स-
र्वप्राणिषु संस्थितः, अतश्च तदुपाधिभेदादयं
भिन्न इव न वस्तुत इति सर्वेष्विति संस्थित
इति बहुवचनेकवचनयोराशयः ॥ १०५ ॥

इत्थं पुर्यष्टकसङ्गोचनाभासनादेव च

स जीव इति विख्यातो

येन जीवति तत्पुरम् ।

पुरं शरीरम् ॥

एतदेव व्यतिरेकेण दर्शयति

निर्गतेन मृता येन

अचेताः शीर्यते तनुः ॥१०६॥

इत्थं च मायाशक्त्या पुर्यष्टकादौ गृहीता-
भिमानोऽयं

वध्यते

विश्वभित्तिभूतपरिपूर्णबोधरूपतया स्फुर-
न्नपि असौ सङ्कोचावभासात्मना तावता अंशेन
स्वयमेव वध्यते । यथोक्तं प्राक्

‘आत्मना वध्यते ह्यात्मा.....’ (१०।३६०)
इति ॥

यदा तु तेन भित्तिभूतेन शुद्धविद्याशक्त्या
सङ्कोचावभासोऽस्य विलाय्यते, तदा

मुच्यतेऽसौ वै

न च देहपाते अस्य मुक्तिरपितु जीवतोऽपि
अस्येत्याह

सुखदुःखानि वेत्ति च ।

उक्तं च प्राक्

‘जीवन्नेव विमुक्तोऽसौ यस्येयं भावना स्थिता ।’ (७।२५९)
इति । देहपाते तु परमशिव एव असाविति
कस्य कुतो मुक्तिरित्यभिहितमेव ॥

तदीदृशचितिमात्ररूपस्य

न तस्य रूपं वर्णो वा

प्रमाणं दृश्यते क्वचित् ॥१०७॥

वर्णो ब्राह्मणादिः, रूपं सितादि, प्रमाणं आरोहमहदादि इदन्तानिर्दृश्यत्वाभावात् । इदं च भेदस्य अवास्तवतैवेत्यादिशक्ति । अथच चित्स्वरूपत्वात् सततं प्रथमानमूर्तेरस्य प्रत्यक्षानुमानाद्याख्यं नवार्थाभासरूपं प्रमाणं न क्वचित् दृश्यते नैव उपपद्यते । यथोक्तं श्रीप्रत्यभिज्ञायां

‘प्रमानरि प्रमाणे तु सर्वदा भानविग्रहे ।

किं प्रमाणं नवाभामः सर्वप्रमितिभागिनि ॥’ (२।३।१६)

इति । श्रुत्यन्तेषु अपि

‘विमानारमरे केन विजानीयात् ।’

इति । क्वचिच्छब्देन असम्भाव्य एव अयमर्थ इत्यादिष्टं भगवता ॥ १०७ ॥

यतश्च अयं न कथञ्चिद्विपर्याक्रियते, अत एव

न शक्यः कथितुं वापि

अपिशब्दान् सङ्कल्पयितुं वा ॥

अतश्च अयं

सूक्ष्मश्चानन्तविग्रहः ।

अत एव व्यनक्ति

वालाग्रशतभागस्य

शतधा कल्पितस्य तु ॥१०८॥

तस्य सूक्ष्मतरो जीवः

सचानन्त्याय कल्पते ।

वालस्य यद्ग्रं तस्य यः शतभागस्तस्य शतधा कल्पितस्येति तमपि सूक्ष्मतया तथा कल्प्यमानत्वादेव वेद्यपदपतितमनाहत्य प्रकृष्टः सूक्ष्मो जीवो येन केनापि प्रकारेण वेद्यः, तत एव चित्स्वरूपवेदकैकात्मकत्वादानन्त्याय देश-कालाकारापरिच्छिन्नत्वादशेषैकात्म्याय कल्पते तद्रूपतया स्वस्वातघ्यात् स्फुरति; नतु केनचित् तथा कल्प्यते इति । कल्पितत्वं कल्पनोत्थापितत्वं, कृतिस्तु स्वयमेव तथावस्थितिः ॥

एवमकल्पितत्वादध्येयस्यापि अस्य वक्ष्यमाणकञ्चुकाविष्टस्य अदूरविप्रकर्षेण उत्प्रेक्ष्यसि-

अङ्गध्यानमाह

आदित्यवर्णं रुक्माभ-

मव्विन्दुमिव पुष्करे ॥१०९॥

पश्यन्ति तारकमिव

योगिनो दिव्यचक्षुषा ।

आदित्यवर्णमिति तथा रुक्मस्य हेम इव आभा प्रकाशो यस्येत्यनेन दीप्तत्वमात्रमस्य उक्तं, नतु आकृतिमत्त्वम्; पुष्करे पद्मेऽव्विन्दुमिवेत्यनेन शरीरादिभूम्यस्पर्शित्वं; तारकमिवेत्यनेन तु स्फुरत्तासारत्वम् । दिव्यचक्षुषेति स्वसंवेदनेन । अत्र च प्रातिलोभ्येन नवात्मसंबन्धी द्वितीयो वर्णो वाचकत्वेन प्रकरणानुसारं योजनीयः । तारकमित्यनेन च प्रकृतिबन्धात्तारकत्वमेव तद्व्याप्त्योक्तमिति सिद्धिरपि निर्दिष्टा । दिव्यचक्षुषेत्यनेनापि तद्व्याप्त्याद्योगिनोऽशेषप्रकाशकं चक्षुर्दिव्यमाविर्भवतीति सिद्धिनिर्देशः कृतः । तदेवं पुर्यष्टकवशिनोऽस्य एतद्व्याप्तं, वास्तवेन तु घनिमात्रात्मना रूपेण ध्यातेव अयं; नतु

ध्येयः । चिदात्मैव च सर्वाधिष्ठातृदेवतेत्याश-
येन आत्मनोऽत्र देवतान्तराधिष्ठितत्वं नोक्तम् ॥

यश्च अयं चितिस्वभावत्वात् वर्णरूपादिर-
हितः पुरुष उक्तः, असौ

रागविद्याकलोपेतः

कालवद्धो हि रूपवान् ॥११०॥

प्राङ्निर्णीतरूपकलादितत्त्वपञ्चकात्मककञ्चु-
कावृत आत्मा रूपवानिति आदित्यवर्णत्वादि-
ध्येयरूप उक्तः ॥ ११० ॥

अथ

‘प्रकृतिः पुरुषश्चैव.....’ (५।११)

इत्यादिप्रोक्तनवात्मप्रक्रियया नियतिध्यानमाह

श्यामवर्णेन विज्ञेया

स्थिता जीवस्य देवता ।

दक्षिणेन सिताङ्गी तु

वामेनासितरूपिणी ॥ १११ ॥

जीवस्य जीवता नियतिनियन्त्रणाप्राणैवे-
त्याशयेन देवतेत्युक्तम् । नियामकत्वादेव च

११३ श्लो०] श्रीशैमराजाचार्यकृतोद्घोनाख्यटीकोपेतम् । ९७

श्यामा । श्यामच्छायत्वेऽपि च अस्या दक्षवा-
मभागयोः सितासितत्वेन धर्माधर्मोत्थापकत्व-
मुक्तम् ॥ १११ ॥

अस्याश्च

तद्वर्णानि च वक्राणि

मण्डलानि विशेषतः ।

दक्षिणे सितानि वामे च असितानीति वक्र-
चतुष्टयमपि दक्षिणतः सितं वामतोऽसितम् ।
मण्डलानीति वक्राद्भोत्थितानि प्रभामण्डल-
कानि ॥

एषा च सितासितरूपत्वादेव पुरुषं

कर्मबन्धेन बध्नाति

अस्य च

मुखदुःखं प्रयच्छति ॥११२॥

तदीदृशीमेनां

नियतिं च विजानीया-

दनिवार्यां सुरासुरैः ।

नवां हि तन्नियन्तिनः ॥

इत्थमेषा

पूर्वबीजसहध्याना

द्विरूपेण समन्विता ॥ ११३ ॥

पूर्वबीजेन प्रक्रान्तनवात्मसंबन्धिना वकारेण सह ध्यानं तत्परामर्शसहितं चिन्तनं यस्याः, सा तथा प्रोक्तसितासितात्मकद्विरूपयुक्ता ॥ ११३ ॥

तस्याश्च

ध्यानात्सिद्धिमवाप्नोति

कासौ सिद्धिरित्याह

नियतेश्च विमुच्यते ।

न भूयो नियत्या नियम्यते इत्यर्थः ॥

अथ कालतत्त्वध्यानमाह

त्रिनेत्रं च चतुर्वक्रं

कृष्णवर्णं चतुर्भुजम् ॥ ११४ ॥

संहरन्तं दुराधर्ष-

मनन्तं कालमीश्वरम् ।

११६ श्लो०] श्रीधर्मराजाचार्यकृतोद्घोषानाम्बुटीकोपेनम् । ५९

दुरार्थं परमयोगिव्यतिरेकेण न अन्येन
अभिभवनीयम् । अनन्तमन्येन अपरिच्छेद्यम् ।
ईश्वरं विश्वसर्गसंहारप्रभविष्णुम् । ईदृशं कालं
ध्यायेत् ॥

अतश्च अस्य

स्ववीजध्यानरूपज्ञः

कालेन नहि कल्यते ॥ ११५ ॥

स्ववीजं नवात्मसंबन्धी लकारः ॥ ११५ ॥

ये तु कालवधनाय न यतन्ते, ते

चक्रवत्परिवर्तन्ते

कालध्यानविवर्जिताः ।

तदुक्तं तत्रभवता हरिणा

‘जल्पप्रभ्रमावेगगतधीभिः प्रवृत्तिभिः ।

स कालः कल्पन्मर्दान्कालान्यां लभते प्रभुः ॥’

इति ॥

यत एवं, तन्मादृक्तदेवतारूपं

एवं कालं मदा ध्यायेत्

एवं हि ध्यातुः प्रोक्तकालवञ्चनरूपा

ध्येयसिद्धिश्च जायते ॥ ११६ ॥

न केवलं कालाधिकारोक्तमृत्युञ्जयप्रकारात्
कालजयो भवति, यावत्प्रोक्तकालध्यानादपी-
त्यर्थः ॥ ११६ ॥

एवंप्रकारावमृष्टप्रकृत्यन्ततत्त्वध्यानादनन्तरं
श-व-लकारवाच्यं पुनियतिकालानां सिद्ध्यङ्गं
ध्यानमुक्त्वा, नवात्मप्रक्रियया पुमादितत्त्वत्र-
येण सह यथाक्रमं युगलकस्थित्या निरूपिताना-
मत एव तद्वर्णविमृश्यानां रागविद्याकलानामपि
ध्यानमाह

रागं तु रक्तवर्णं वै

विद्यां श्यामां सुलोचनाम् ।

सितवर्णां कलां ध्याये-

चैतन्योन्मीलिनीं तु ताम् ॥ ११७ ॥

सुलोचनामिति काकाशिवत् । अत्रापि चतु-
र्वक्त्रचतुर्भुजत्वे प्राग्वदनुसरणीये । कलाया वि-

११८ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोऽस्योताख्यटीकोपेतम् । ६१

शेषणं चैतन्योन्मीलिनीमिति । यथोक्तं प्राक्

‘कलोन्मीलितचैतन्यो..... ।’

इति । एतच्च

‘.....विद्यादर्शितगोचरः ।’ (१११९८)

इत्यादिकोपलक्षणपरम् । तानि च तत्त्वानि आ-
त्माश्रये हृदि ध्यानक्रमसाक्षात्कारतो वेद्यीक-
रणीयानि ॥ ११७ ॥

व्यामोहकत्वप्रशमनाय माघाया ध्यानमाह

कृष्णवर्णा च रक्ताक्षी

दीर्घदन्ता सुलोचना ।

कचोर्ध्वपिङ्गुकेशी च

स्थूलकाया महोदरी ॥ ११८ ॥

सर्वजन्तुव्यामोहकत्वादस्या ईदृश्रूपं ध्यान-
मुक्तम् । कचेपूर्वमिति उस्थिताः पिङ्गाः केशा
यस्याः । इह यद्यपि केषांचित् तत्त्वानां स्वरूप-
मात्रं ध्यानमुक्तमन्येषामाकृतिमद्देवतारूपत्वं
तद्देवताधिष्ठितत्वं, तथापि सर्वत्र तत्तदाभासरू-
पाणां तत्त्वानां तत्तद्देवताधिष्ठितत्वमेव सा-

ध्विति तत्तद्देवताधिष्ठितमूर्तीन्धेव सर्वतत्त्वानि
ध्यातव्यानि ॥ ११८ ॥

सर्वजन्तुव्यामोहकत्वमेव अस्याः स्फुटयति

या पातयति भूतानि

ब्रह्माद्यानि पुनः पुनः ।

पातयति स्वरूपाच्छादनप्रमुखं संसारीणि
कुरुते ॥

ततश्च तैः

निर्वैरपरिपन्थित्वा-

न्माया ग्रन्थिर्दुरुत्तरा ॥११९॥

निर्वैरं निष्कारणमेव परमेश्वरस्वातव्यशक्ति-
रूपा माया परिपन्थिनी पूर्णस्वरूपगोपनेन
सङ्कुचितक्षेत्रज्ञस्वरूपोत्थापिका, तद्रूपत्वादेव च
पुंवन्धिका माया ग्रन्थिरित्युच्यते ॥ ११९ ॥

अतश्च परमेश्वरानुग्रहं विना न केनचिदु-
त्तीर्यते इत्याह

साङ्ख्यवेदपुराणज्ञा

अन्यशास्त्रविदश्च ये ।

१२२ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । ६३

न तां लङ्घयितुं शक्ता

ये चान्ये मोक्षवादिनः ॥१२०॥

अन्यशास्त्रममाहेश्वरम् ॥ १२० ॥

यतः सर्व एव ते

क्लिश्यन्ति मायया भ्रान्ता

अमोक्षे मोक्षलिप्सया ।

स्वच्छस्वच्छन्दचिद्धनपरभैरवैक्यापत्यात्मना
मुक्तेरन्यो यः कश्चिन्मोक्ष उच्यते, स तावद्-
ध्वोत्तीर्णतायामपि इतराध्वानुत्तरणादमोक्षे मो-
क्षावभासः ॥

स्वर्वाजध्यानयोगेन

पूर्वध्यानस्वरूपतः ॥ १२१ ॥

दीक्षासिना च तां छित्त्वा

विशन्ति शिवमव्ययम् ।

स्वर्वाजं नवात्मसंवन्धी मकारस्तस्य ध्यानं
परामर्शस्तत्प्रधानेन सहितं यत् पूर्वोक्तं

'कृष्णवर्णा च रक्ताक्षी..... ।' (१२१११८)

इत्यादि ध्यानं तत्स्वरूपतो हेतोर्या पूर्वोक्ता नि-
रूपिता दीक्षा सैव असिः खड्गस्तेन तां मायां
छित्त्वा शिवं विशन्ति तदैकात्म्यमायान्ति ॥

शुद्धविद्याध्यानमाह

चतुर्वर्णा भवेद्विद्या

सा वर्णव्यापिनी स्मृता ॥ १२२ ॥

सितरक्तपीतकृष्णा

ध्यातव्या सुषिरात्मिका ।

आकाशवायुमारूढा

रूपयौवनशालिनी ॥ १२३ ॥

इह

‘सामानाधिकरण्यं च सद्विद्याहमिदन्तयोः ।’ (३।१।३)

इति प्रत्यभिज्ञायां निर्दिष्टरीत्या अशेषवाच्यवा-
चकाविभागप्रकाशमय्याः शुद्धविद्यायाः सर्व-
वाचकतद्वाच्यव्यापि रूपमित्थमादिशति परमे-
श्वरः । तथाहि चतुर्भिरम्बाज्येष्टारौद्रीवामा-
ख्यैर्विन्दुसृष्टरेखाशृङ्गाटकार्धचन्द्रसन्निवेशैराग-
मोक्तरूपैर्वर्णनं स्वरूपव्यक्तीकरणं यस्याः,

तदीदृशी एषा

स्वबीजेन तु सा ध्येया

नवात्मसंघन्धिना क्षकारेण ककारसकारा-
कारपिण्डीकरणयुक्तया स्वीकृतविश्वात्मना कूट-
बीजेन पराम्प्रष्टव्या ॥

एवं च साधकस्य अशेषविश्वप्रकाशात्मिका
तत्सिद्धिश्चैव जायते ।

चकारेण दण्डापूर्पिकान्यायेन अणिमादिस-
म्पत् समुच्चिता ॥

तदेषा अशेषविश्वात्मताप्रथनयुक्तया अनु-
त्तरधामविकासात्मकपरफलपर्यवसायिनी

दिव्या सिद्धिरमोघा तु

अतश्च अयं साधकः

सिद्धविद्यश्च जायते ॥ १२४ ॥

सिद्धा वशवर्तिन्यः सप्तकोटिसहस्रा विद्या
यस्य ॥ १२४ ॥

किञ्च

वेद लोकांस्ततः सर्वान्

लोकयन्तीति लोका नदक्षेत्रज्ञाः, लोकयन्ते
इति लोकाः शुद्धविद्यादिक्षित्यन्तानन्ततत्त्वा-
दिमायापदार्थाः, तान्वेति स्वाधारवर्तिनः सर्वान्
स्वसामानाधिकरण्येन पश्यति ॥

न केवलमयं सर्वज्ञो भवति, यावत्
कामरूपी स गच्छति ।

शिववत् स्वेच्छामात्रेण तत्तदाकारनिर्माता
भवतीति यावत् ॥

अथ ईश्वरतत्त्वप्रभोर्गीश्वरस्य प्रागादिवक्र-
ध्यानमाह

कुङ्कुमाभं च नारेशं
त्रिनेत्रं तु जटाधरम् ॥ १२५ ॥
पूर्वान्तमभिध्यायेत्

नगणामीश्वरस्य अनुग्रहादिकर्तुन्तत्पुण्यम-
द्वारकस्य उदं नारेशम् । अर्धनारीशमिति अय-
पाठः । भुवनाध्वनि

‘तस्योत्पत्त्यादिना विद्या...’ इति ॥ १२५ ॥
इत्युक्तत्वादर्धनारीश्वरतायाः या नहतिः ॥

तदीदृशं यत् पूर्वमाननं, तद्ध्यानात् प्रकृष्ट-
तपोनिष्ठस्य

वायुभक्षस्य यत्फलम् ।

तत्पुण्यफलमाप्नोति

वायुव्याध्या अस्य वक्रस्य आगमे उक्त-
त्वात् तद्ध्यानप्रारम्भे एतद्ध्यातुः फलमिहैव
आविर्भवति ॥

क्रमात्तु

अश्वमेधायुतस्य च ॥ १२६ ॥

फलमाप्नोति ॥ १२६ ॥

ध्यानप्रकर्षाच्च अस्य

जगच्च वशमायाति

यतः सर्वत्र जगत्रये

क्रमते सिद्धिमेति च ।

तत्तद्भुवनेशवत् प्रभवति, अणिमादिमांश्च
भवति ॥

एतच्च अस्य

षड्भिर्मासैरसन्देहः

१२९ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । ६९

मासपट्टध्यानात् निश्चितं भवतीत्यर्थः ॥

दक्षिणस्य ध्यानं वक्तुमुपक्रमते

दक्षिणं च तथैव हि ॥ १२७ ॥

ईश्वरस्य । त्रिनेत्रं ध्यायेदिति तथैवेत्यस्य
अर्थः ॥ १२७ ॥

विशेषं तु आह

नीलाम्बुदप्रतीकाशं

पिङ्गभ्रूश्मश्रुलोचनम् ।

भ्रुकुटीकरालवक्त्रं च

कपालाहिविभूषितम् ॥ १२८ ॥

बहुरूपजटाधारं

दक्षिणं तस्य चिन्तयेत् ।

वक्त्रं चेति चस्त्वर्थो विशेषद्योतकः । द्वितीयो
दक्षिणशब्दः साधकानुकूल्यवाची ॥

इत्थं च एतत्

सुखदुःखविनाशाय

इतिज्वरविनाशनम् ॥ १२९ ॥

विशेषस्तु

विषग्रहादि सर्वं तु

ध्यानान्नाशयते क्षणात् ।

किञ्च

अग्निवद्धवलते योगी

जरामृत्युविवर्जितः ॥ १३० ॥

क्रमते सर्वलोकान्वै

सिद्धश्च समतां व्रजेत् ।

सिद्धः प्राग्बत् मासषट्कध्यानात् । क्रमते
स्वामित्वेन अधितिष्ठति । समतां व्रजेत् परमे-
शसाम्यमेति ॥

पश्चिमवक्रध्यानमाह

सितं त्रिनयनं देवि

साक्षसूत्रकमण्डलु ॥ १३१ ॥

पश्चिमं वदनं ध्याये-

दिव्यसिद्धिप्रदायकम् ।

दिव्यसिद्धिरणिमादिका ॥

इयांश्च एतद्ध्यानस्य महिमा, यत्

हत्वा प्राणिसहस्राणि

परदारशतानि च ॥ १३२ ॥

अलेपको विशुद्धात्मा

सिद्धिं प्राप्य शिवो भवेत् ।

हन्तिरिह हिंसायें गत्यर्थश्च क्रमेण । न
केवलं प्राप्तसाधकदीक्षः सद्योवक्त्रध्यानादणि-
नादिसिद्धिं प्राप्य शिवो भवति, यावत् महापा-
तकयुक्तोऽपीत्यर्थः । अतश्च प्रायश्चित्तविषयमपि
एतद्ध्यानं निरूप्यमित्यादिष्टम् ॥

उत्तराख्यध्यानमाह

त्रिनेत्रमुत्तरं वक्त्रं

रक्तोत्पलसमच्युति ॥ १३३ ॥

यत्

ध्यानात्तस्य जगत्सर्वं

वशमेति न संशयः ।

मानपदं ध्यातुं गिति अर्थात् ॥

किञ्च

तपते वर्षते चैव

सृजते संहरत्यपि ॥ १३४ ॥

ईप्सितां लभते सिद्धिं

योऽब्दमेकं तु चिन्तयेत् ।

आत्मनेपदानि व्यत्ययात् ॥

ऊर्ध्वास्यध्यानमाह

सितमूर्ध्वं सदा ध्याये-

च्छूलहस्तं जटाधरम् ॥ १३५ ॥

व्याघ्रचर्मपरीधानं

साक्षसूत्रकमण्डलु ।

वीणाडमरुहस्तं च

नागयज्ञोपवीतकम् ॥ १३६ ॥

चन्द्रमूर्धोर्ध्वलिङ्गं च

ध्यायेन्नित्यं महेश्वरम् ।

ऊर्ध्वलिङ्गमिति मौलिस्थाने लिङ्गाकारम् ।
महेश्वर इति पदेन एकवक्रं महेश्वरं ध्यायेत्

१३८ श्लो०] श्रीशेमराजाचार्यकृतोद्धोताख्यटीकोपेतम् । ७३

नतु वक्रमात्रमस्य इत्यर्थः । नित्यमिति मासषट्कं
यावत् ॥

अतश्च

अनेनैव तु देहेन

सर्वज्ञः कामरूपवान् ॥१३७॥

भवतीति शेषः ॥ १३७ ॥

एवमीश्वरतत्त्वाधिष्ठातुरीश्वरस्य आकृति-
मतो ध्यानमुक्तम् । अथ अस्यैव

‘.....विन्दुश्चैश्वरः स्वयम्’ । (४।२६४)

इतियोजनिकाग्रन्थदृशा सर्वमिदमहमित्यशे-
पविश्वामेद्वेदनात्मकविन्दुरूपस्य अन्तर्गतवि-
श्ववाचकविभागमयनादध्यानमाह

घण्टानादस्य वा ध्याना-

त्सिद्धिः पाण्मासिकी भवेत् ।

ईप्सिता मर्त्यलोके तु

सिद्धिस्तस्य प्रजायते ॥ १३८ ॥

घण्टारवाकारस्य विन्द्वन्तर्गतनादामर्शस्य
ध्यानात् पाण्मासिकी सिद्धिर्भवेदिति पङ्क्तिर्मा-

सैर्नादामर्शं साक्षात्काररूपा सिद्धिस्तस्य भवति ।
तत्सिद्धौ च यथेष्टसिद्धवस्तुप्राप्तिर्देहस्थस्यैव
अस्य घटते ॥ १३८ ॥

अथ अस्यैव अन्तर्भूतनादमशेषविश्वाभेदवे-
दनात्मकं विन्दुप्रकाशमयं पूर्वमीशानवक्रध्यान-
मूर्ध्वलिङ्गमिति यत् लिङ्गमुक्तं, तस्य ध्यानमाह

लिङ्गध्यानं तु यः कुर्या-

त्पूर्वबीजेन संयुतम् ।

मासेनैकेन पश्येत्स

सूक्ष्मं लिङ्गं तनूपरि ॥ १३९ ॥

शुद्धस्फटिकसङ्काशं

तदृष्ट्वा तु विमुच्यते ।

लीनमनभिव्यक्ततया अन्तःस्थितं विश्वम-
स्येति लिङ्गमशेषविश्वाभेदवेदनात्मकविन्दुप्र-
काशमयम् । पूर्वमीशानवक्रमूर्ध्वमात्रम् । पूर्व-
बीजं नवात्मकसंवन्धी रेफः, सच पूर्वदिग्बक्र-
ध्यानेऽपि परामर्शकत्वेन अनुसन्धेयः । सूक्ष्मं
सर्वेन्द्रियविषयं पश्येत् तत्प्रकाशमयः स्फुरेत् ।
विमुच्यते जीवन्मुक्तिमासादयते ॥

यदि तु एतद्ध्यानवतः सिद्धयभिलाषो भ-
वति, तदा

सिद्धिस्तु मानुषे लोके

षण्मासेन प्रजायते ॥ १४० ॥

तां दर्शयति

त्रैलोक्यदर्शने वृद्धिः

प्रत्यक्षा तस्य जायते ।

त्रैलोक्यदर्शनविषये साक्षात्काररूपा धीरस्य
उदेति साक्षात्कृताशेषविश्वोऽयं भवतीत्यर्थः ॥

तथा

आक्रामेत्सर्वलोकांश्च

स्वशान्कुर्यात् ॥

किञ्च

ईश्वरेण ममो भवेत् ॥ १४१ ॥

देहस्योऽपि ईश्वरभट्टारकतुल्यो भवति १४१

उदं च अस्येश्वरतुल्यत्वं, यत्

सोमाकां चक्षुषी स्यातां

चक्रे वै धी रथस्य तु ।

तन्मात्राणि हयास्तस्य

मनःसारथिचोदितः ॥ १४२ ॥

अहङ्कारो भवेद्योद्धा

गुणश्चास्य महाधनुः ।

इन्द्रियाणि शरास्तस्य

मृगो धर्मः प्रकीर्तितः ॥१४३॥

इह अनुन्मिषितविवेकप्रज्ञः सत्त्वादिगु-
णवद्धः पुर्यष्टकाविष्टोऽहङ्काराधिष्ठितमनःप्रवर्ति-
तैरिन्द्रियैर्विषयानाहरन्धर्माधर्माभ्यां बध्यते ।
यस्तु ईश्वराराधनात्प्राप्ततत्साम्यो योगीन्द्रः,
स देहावस्थितोऽपि पुर्यष्टकं रथमिव वासना-
त्मकतन्मात्रकेण बहिः प्रवर्तमानं विवेचिकया
धिया चक्ररूपया सम्यक्सञ्चार्यमाणमारूढो
ज्ञानशक्तिक्रियाशक्तिमयसोमार्काभ्यां चक्षुर्भ्यां
विश्वमालोचयन्दीप्तेन्द्रियशक्तिग्रस्यमाने विष-
यग्रामे न कदाचित्पशुजनसुलभैर्धर्मादिवि-
कल्पैः स्पृश्यते इति निस्त्रैगुण्यः पूर्णाहंभाव-
मयोऽयम् । शिष्टं काव्यमात्रम् ॥ १४३ ॥

अतश्च

एवं स क्रीडते योगी
परमात्मनि हृत्स्थिते ।

पुण्यपापैर्वर्तमान

इच्छया परमेश्वरि ॥ १४४ ॥

एवं पूर्वोक्तनीत्या परमात्मनि हृत्स्थिते
वर्तमानः

‘सर्वज्ञः सर्वकर्ता च व्यापकः परमेश्वरः ।

स एवाहं शैवधर्मा इति दाढ्याच्छिवोदयः ॥’ (१०९)

इति विज्ञानभैरवादिप्रणीत्या नदभेदत्रिमर्शमयो
योगी स इच्छया पुण्यपापैः क्रीडनप्रायैः
क्रीडति न अस्य जातुचित् संस्पर्श इति
यावत् ॥ १४४ ॥

अथ तीव्रतमशक्तिपानाभावादेवमस्य अभे-
दप्रतिपत्तिर्न प्रगोहति, नदापि धर्माधर्मबन्ध-
प्रशमोपायमादिशति देवः कृपान्द्रुतया

नाहं कर्ता न मे बन्धः

सर्वमीश्वरकारणम् ।

मत्वा चेश्वरविज्ञानं

सर्वकर्माणि सन्त्यजेत् ॥१४५॥

इतिशब्दोऽध्याहार्यः ॥ १४५ ॥

अतश्च

धर्माधर्मस्य कर्तृत्वे

प्रेरको हृदि संस्थितः ।

सर्वस्य ॥

यः

तमहं शरणं प्राप्तो

न मे बन्धोऽस्ति कर्तृता ॥१४६॥

सदाशिवोऽष्टभेदेन

पूर्वबीजसमन्वितः ।

ध्येयः पूर्वोक्तरूपेण

तत्सिद्धिफलमिच्छता ॥१४७॥

अष्टभेदेनेति सकलादिमूर्त्यष्टकेन युक्तः ।

पूर्वबीजं नवात्मसंबन्धी हकारः । पूर्वोक्तेन भुव-
नाध्वनिरूपितेन रूपेण । तत्सिद्धिफलं तत्सम-
त्वावाप्तिः ॥ १४७ ॥

एवं स्थूलमस्य ध्यानमुक्त्वा, सूक्ष्ममाह
नादं वै व्यापकं ध्याये-
दहोरात्रायनेषु च ।

व्यापकमिति पूर्वोक्तघोषादिशब्दाष्टकव्या-
तिरूपत्वादेव कालाधिकारोक्तप्राणापानरूपस्य
अयनानां च दक्षिणोत्तरवाहरूपाणां व्यापकं
सर्वेषां ध्वनिमयत्वात् । अत एव घण्टारवतु-
ल्यात् स्थूलादेश्वरात् नादादयं विलक्षणः सर्व-
शब्दव्यापकः सूक्ष्मनादभेदः ॥

ध्यानतश्च अयं

दक्षिणोत्तरसंक्रान्त्या

विपुवज्जस्य मोक्षदः ॥ १४८ ॥

दक्षिणोत्तरसंक्रान्तिपञ्चत्रयकान्ते पुटद्वय-
समवाही यो यो विपुवत्संक्रान्तिकालस्तत्र
यो नादं जानाति उपलभते, तस्य अयं मोक्षं
ददाति ॥ १४८ ॥

अस्य स्वरूपं दर्शयति

वंशध्वनिगमप्रख्यः

शान्तनादस्तु स स्मृतः ।

सदाशिवः स विज्ञेयः

घोषादिविशेषरूपतोपशमात् शान्तः प्रोक्त-
स्थूलसदाशिवविलक्षणः ॥

अस्य च

ध्यानात्सिद्धिफलं शृणु ॥१४९॥

मासमात्रेण तेजस्वी

वागीशस्तु द्वितीयके ।

तृतीये पश्यते सिद्धा-

न्दिव्यदृष्टिश्चतुर्थके ॥ १५० ॥

या तु वलीपलितनाशादिरूपा, सा

सिद्धिस्तु मानुषे लोके

वत्सरार्धे न मंशयः ।

किञ्च

दिव्या सिद्धिस्तथावदेन

सायुज्यं तु द्वितीयके ॥१५१॥

द्वितीयेऽवदे सदाशिवैकात्म्यमित्येवं पदं

१५४ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोत्सोताख्यटीकोपेतम् । ८१

भवति ॥ १५१ ॥

सदाशिवपदे नामध्यानमुक्त्वा, सप्रयोगं
विन्दुध्यानमाह

षण्मुखीकरणं कृत्वा

ध्यायेद्देवं सदाशिवम् ।

विन्दुत्रयमित्यर्थः ॥

अङ्गुष्ठाभ्यां श्रुती नेत्रे

तर्जनीमध्यमाक्रमात् ॥१५२॥

शेषाभ्यां वृणुयाद्घ्राणे

षण्मुखे किल वद्धधीः ।

तद्धानाच्च

दशधा वर्णरूपेण

दृश्यते च सदाशिवः ॥१५३॥

विन्दुरूप इति अर्थात् ॥ १५३ ॥

सितं रक्तं च पीतं च

कृष्णं हरितपिङ्गलम् ।

नीलं चित्रकवर्णं तु

स्फटिकाभं मनोरमम् ॥१५४॥

स्फटिकाभं स्वच्छं, मनोरमं तु

‘चन्द्रमण्डलसङ्काशं..... ।’ (१५६)
इत्यादिवक्ष्यमाणरूपमुपादेयम् ॥ १५४ ॥

यदाह

दृष्ट्वा सर्वाणि रूपाणि
त्यजेत्तानि विचक्षणः ।

एकमेव तु गृह्णीया-
दन्ये तु गुणरूपकाः ॥ १५५ ॥

विचक्षणस्तत्त्वज्ञानाभिनिविष्टः । एकमिति
मनोरमम् । अन्ये इति रूपविशेषाः । गुणरूपा
अनुपादेयाः ॥ १५५ ॥

तदेकमाह

चन्द्रमण्डलसङ्काशं
विद्युत्पुञ्जनिभेक्षणम् ।

तारकाचलिताकारं
विन्दुमेवं विलक्षयेत् ॥ १५६ ॥

विद्युत्पुञ्जनिभमीक्षणं प्रकाशो यस्य । तार-
कायाश्चलितस्य चलनस्य आकारो यस्य स्फुरत्ता-
रकातुल्यमिति यावत् ॥ १५६ ॥

एवं सदाशिवस्य विन्दोरीदृश्रूपं, यस्तु ई-
श्वरतत्त्वगतः; सः

निवृत्तिश्च प्रतिष्ठा च
विद्या शान्तिस्तथैवच ।

आभिः कलाभिः संयुक्तो
ध्यातव्यो विन्दुरीश्वरः ॥१५७॥

अत एव एकादशविन्दुस्वरूपप्रतिपादनाव-
सरे

‘.....दशदेवतसंयुतः ।’ (११।१०)

इति ग्रन्थोऽस्माभिः—सद्योजातादिदेवतापञ्चकं,
घण्टानादः, निवृत्त्यादिकलाचतुष्टयं च ध्येयं
यदिह प्रतिपादितं—तदाशयेन तत्र प्रतिपा-
दितः ॥ १५७ ॥

उपसंहरति

विन्दुध्यानं समाख्यातं

ऐश्वरं सादाशिवं च द्विविधमपीति यावत्॥

शक्तिलक्षं निबोध मे ।

शक्तिर्लक्षं लक्षणं येन, तादृशं ध्यानं बुध्य
स्वैत्यर्थः ॥

तदेवं

खं वीक्ष्य मीलितान्नाश्रो य-

दुद्यद्भ्रास्करसन्निभम् ॥ १५८ ॥

ईक्षते च महत्तेजः

शक्तिः प्रभ्वीति सा स्मृता ।

खमिति ब्रह्मरन्ध्रम् । प्रभ्वी नादान्तान्ते
प्रभवनशीला ॥

सा च तत्र

पीता रक्ता तथा कृष्णा

स्फटिकाभा मनोरमा ॥१५९॥

द्रष्टव्या परमा शक्तिः

ज्ञानवशप्रकटीभूता ज्ञातव्या ॥

ततश्च

तां दृष्ट्वा शिवतां व्रजेत् ।

तत्पदोचिता परमशिवरूपा ॥

अथ

व्यापिनीं च ततश्चोर्ध्वे

पञ्चरूपां विचिन्तयेत् ॥१६०॥

कारणैः स्वैः समोपेतां

व्याप्यादिभिः ॥

तां च

ध्यात्वा स्वच्छन्दतां व्रजेत् ।

समतादिपदात्तादनयुक्त्येति अर्थात् ॥

अयं पूर्वनिर्णीतरूपां क्रमेण

समतामुन्मतां चोक्तां

ध्यायेद्युक्तेन चेतसा ॥ १६१ ॥

अत्र च शक्त्यादिशिवान्नध्याते तत्रात्मसं-
बन्धी प्रणवो वाचकत्वेन पराम्प्रष्टव्यः । ध्याये-
दिति स्वविमर्शबलेन विमृशेदिति यावत् १६१

अतश्च

ध्यानात्मिद्धिमवाप्नोति

यया अतो

व्यापकः प्रभुरख्ययः ।

समताध्यानात्

‘व्यापकं तु इति शिवः.....’ । (१०१२५०)

इति यः पूर्वमुक्तो व्यापकादिरूपः शिवः, तद्रूपा
भवतीत्यर्थः ॥

उन्मताध्यानात्

ततश्चोर्ध्वं शिवः शान्तः

समतान्तादोपविश्वप्रशान्तात् शान्तः परम-
शिव एव भवतीत्यर्थः ॥

स च

पूर्वं वै कथितो मया ॥१६२॥

‘शिवस्योर्ध्वे शिवो ज्ञेयो यत्र युक्तो न जायते ।’

इत्यादौ, तथा

‘स्थूलसूक्ष्मप्रभेदेन तदेकं संव्यवस्थितम् ।’ (४।२९५)

इत्याद्युद्देशेषु च ॥ १६२ ॥

इहापि तत्स्वरूपं दर्शयितुमाह

चक्षुषा यश्च दृश्येत

वाचो वा यश्च गोचरः ।

मनश्चिन्तयते यानि

बुद्धिर्यानि व्यवस्यति ॥१६३॥

अहङ्कृतानि यान्येव

यच्च वेद्यतया स्थितम् ।

यश्च नास्ति स तत्रैव

त्वन्वेष्टव्यः प्रयत्नतः ॥१६४॥

स इति चित्प्रकाशघनः परमशिवो भावा-
भावमये विश्वस्मिन्, त्रिजगति चित्प्रकाशैका-
त्म्येन प्रकाशमानोऽन्वेष्टव्यः प्रत्यभिज्ञेयः—यथा
अयं सच्चिदात्मा प्रकाशो महेश्वरः यत्प्रकाशा-
भेदेन विश्वमिदं प्रकाशते प्रकाशवाह्यस्य कस्यापि

प्रकाशनानुपपत्तेः, यस्त्वेव विश्वप्रकाशात्मा स्व-
प्रकाशः प्रकाशः प्रकाशते, स एव अहमिति ॥

एवंविधस्य च परतत्त्वैकतानहृदयस्य न
देशाश्रमादिनियमः कोऽपीत्याह

यत्र तत्र स्थितो देशे

यत्र तत्राश्रमे रतः ।

सुखासीनः संयतात्मा

एकचित्तः समाहितः ॥१६५॥

स्वच्छन्दं समनुस्मृत्य

अभावं भावयेत्सदा ।

सुखासीनो विदितवेद्यत्वात् प्राणायामाद्या-
यासरहितः । संयतात्मेति एकचित्तपदेन व्या-
ख्यातः । समाहित इति व्युत्थानेऽपि परतत्त्व-
परामर्शनिष्ठः । स्वच्छन्दं समनुस्मृत्येति विश्वा-
भासात्मचित्प्रकाशरूपत्वेन विमृश्य । अभावं
भावयेदिति चित्प्रकाशव्यतिरिक्तं न किञ्चिदपि
कदापि अस्तीति प्रत्यभिजानीयात् ॥

अतश्च

भावनात्तस्य तत्त्वस्य

तत्त्वमश्वेव जायते ॥ १६६ ॥

देहावस्थायामपीति यावत् ॥ १६६ ॥

युक्तं च एतत्, यस्मात्

ये धर्मास्तस्य चाख्याताः

पूर्वं ते वरवर्णिनि ।

सर्वज्ञत्वादयः ॥

तैस्तु धर्मैः समायुक्तो

योगी वै भवति प्रिये ॥१६७॥

स्वरूपरूपकध्यानं

तत्त्वानां कथितं मया ।

स्वरूपं कठिनत्वादि, रूपकं पीतत्वादि ॥

अतश्च

एवं ज्ञात्वा च ध्यात्वा च

सिद्ध्यते मुच्यतेऽपिच ॥१६८॥

सिद्धिरपि अत्रत्या मुक्तिपर्यवसायिनी एवेति

शिवम् ॥ १६८ ॥

समस्ततत्त्वविभवपूर्णस्फारप्रथात्मकः ।

चिदानन्दधनः स्वात्मा स्वच्छन्दो जयति प्रभुः ॥

इति श्रीक्षेमराजविरचिते स्वच्छन्दोद्घोते द्वादशः पटलः ॥

अथ

श्रीस्रच्छन्दतन्त्रम् ।

श्रीमन्महामाहेश्वराचार्यश्रीक्षेमराजकृतोद्योतारण-
विवरणोपेतम् ।

(त्रयोदशः पटलः)

परामृतरसस्फारसारसंबोधवृंहितः ।

सर्वसंपन्नप्रदः श्रीमान्स्रच्छन्दो जयति प्रभुः ॥

एवमियति द्वादशपटलान्तेऽस्मिन्नन्यैकदेशे
द्वाविंशतिरनुष्ठानभेदा दर्शिताः । तद्यथा मातृ-
काभैरवः, श्रीस्रच्छन्दभट्टारकः कपालीशादि-
भैरवाष्टकपरिवृतः,

‘यस्त्वंशकविशुद्धः सांद्ररवोऽत्र वगनने ।

तं मध्यममं संपूज्य तत्त्वानि मध्यमं न्यसेत् ॥’ (८।२५)

इत्यंशकविचारोक्तग्रन्थदशा कपालीशादिनाथाः
स्वाम्यावरणवैचित्र्येण अवस्थिता अप्ठो, नवा-
त्मा पृथक् पृथक् पदजनवकभेदेन नवधा, तानु-
दायिकस्थित्या एकः, द्वाविंशद्देवाभिः परिवृतः
कोटराक्षभट्टारकः, केवलो वा । अथ इदानीं

सकलदर्शनसारभूतं त्रयोविंशतितमं केवलमेव
निष्कलनाथमयं स्वच्छन्दं

‘स्वच्छन्दं समनुस्मृत्य……………।’ (१२।१६६)

इति पटलान्ते पटलसंगत्यर्थमासूत्रितं निर्णा-
ययितुं श्रीदेव्युवाच

सारं यदस्य तन्नस्य
यागं तु परमेश्वर ।

तमाख्याहि समासेन

साधकानां हिताय वै ॥ १ ॥

इज्यते इति यागः सर्वतन्त्रसारभूतो नि-
ष्कलनाथः, यजनं यागस्तदाराधनप्रकारस्तं
द्विविधं कथय ॥ १ ॥

एवंप्रश्रितः श्रीभैरव उवाच

मूलबीजाक्षरं मन्त्र-

नायकं परमीश्वरम् ।

प्रणवासनमारूढ-

मङ्गवक्त्रैः समन्वितम् ॥ २ ॥

पूर्वोक्तद्रव्यसंघातैः

पूजयेत्परमेश्वरम् ।

परं मूलवीजात्मकमक्षरं चतुष्कलभट्टारकम् ।
ईश्वरमिति स्वच्छन्दभैरवं देवतारूपम् । परमेश्वरं सर्वप्रभुम् । सन्नाणामावरणगतानां सर्वेषां
वाचकम् । प्रणवासनादि प्राग्वत् । अङ्गरिति
सर्वज्ञत्वादिपरमार्थः

‘सान्तं दीर्घचरं पद्मि ।’ (१७१)

इति पूर्वोक्तैः, वक्त्रेति

‘यादिवान्तान्यक्षराणि मन्त्राण्युतानि च ।’ (१७५)
इति पूर्वोक्तेरेव, नतु श्रीकालानरोक्तनिष्कला-
भिन्नप्रायव्यातिकप्रान्नादभट्टारकवृद्धप्रभु(?)प-
ञ्चकसंभिन्नहकारात्मकेरिति व्याख्येयं

‘क्रियादिभेदभेदेन तत्रभेदो यतः स्युतः ।

तस्माच्च यथोक्तं तत्कर्तव्यं नान्यतश्चतः ॥’

इति श्रुतेः । तेन यथोक्तेरेव अङ्गवक्रमश्रेः
नम्यगिति अभेदेनैव अन्वितं, नतु आवरण-
म्यित्येत्यर्थः । अत एव श्रीमदयोगेश्वर्यापि अ-
भेदेनैव अन्वितम् ।

‘तत्र देहायुगां गैरीगुणैः वा प्रकल्पयेत् ।’

इति यद्यपि शाक्तमन्त्रप्रधानेषु शास्त्रेषु क-
ल्पिता श्रुतिरस्ति, तथापि उक्तं अङ्गवक्रमम-
वत् प्रकल्पनमप्याभिज्ञैव अस्त्विति गर्भाङ्ग-

तशाक्तस्फार एव अयमत्रत्यः शक्तिमन्मन्त्रः ।
 पूर्वोक्तमित्यनेन मूर्तिन्यासकलान्यासादि सर्व
 संगृहीतं, केवलं सकलन्यासो निष्कलनाथेनैव
 सकलनिष्कलव्याप्तिना कार्यः । भगवत्कोटरा-
 क्षस्य पश्चादस्य उक्तत्वात् तद्वत् दशभुजोऽय-
 मिति केचित्, स्वच्छन्दनाथत्वादष्टादशभुज
 एवेति गुरवः । द्रव्यसङ्घातैरित्यनेन सिद्ध्यङ्गं
 यजनं महासम्भारेण कर्तव्यमिति ॥

नियतपूजितस्य अस्य

स एव होमविन्यासः

संस्कृते अग्नौ विन्यस्तस्य भगवतः शतं सहस्रं
 वा अष्टोत्तरमाज्यादिना पूर्णान्तो होमः कार्य
 इत्यर्थः । एतच्च शिवधर्मिसाधकदीक्षादीक्षितस्य
 कर्म आरम्भणीयं वा अन्यस्य ॥

तस्य च

दीक्षा सैव प्रकीर्तिता ॥ ३ ॥

सैव पूर्वोक्तैव ॥ ३ ॥

एवं पूर्वोक्तशिवधर्मिदीक्षादीक्षितो भग-
 वति अर्चातर्पणे विधाय

दशलक्षं जपेद्यस्तु

एकचित्तः समाहितः ।

समुद्रगसरितीरे

सहायैः परिवर्जितः ॥ ४ ॥

होमयेन्नरमांसस्य

लक्षमेकं मगुग्गुलम् ।

जितेन्द्रियैकचित्तस्तु

ब्रह्मचर्यं व्यवस्थितः ॥ ५ ॥

असाध्यं साधयेद्देवि

नात्र कार्या विचारणा ।

एकत्र निष्कलभट्टारके एव जप्यमाने चित्तं यस्य, अत एव समाहितः । समुद्रगा च अर्शो सरिदिति महानदीत्यर्थः । सहायैः परिवर्जित इति यथा आराध्या देव एकवीरस्तथा आराधकोऽपीत्यर्थः ।

‘..... यथा होमन्तथा जपः ।’

इति नीत्या होमेऽपि एकचित्तत्वादि उक्तम् ॥

किञ्च अस्य

यानि कानीह कर्माणि

चतुष्पीठस्थितानिच ॥ ६ ॥

अधमान्यथ मध्यानि

ह्युत्तमानि वरानने ।

तानि सिद्ध्यन्ति देवेशि

भैरवस्य वचो यथा ॥ ७ ॥

विद्यामन्त्राणां पीठचतुष्टयात्मनि प्रारमेशे
शास्त्रे यानि कर्माणि कार्याणि इह जगति पाता-
लाकाशतत्त्वतत्त्वेश्वरव्याप्तिहेतुभूतानि अधमा-
दिरूपाणि स्थितानि, तानि कृतपूर्वसेवस्य यो-
गिनः सिद्ध्यन्तीति योज्यम्; नतु कुहकवाद्या-
दीनि अधममध्यमादिरूपाणीति व्याख्येयं

‘कृतान्यपि हि कर्माणि सिद्ध्यन्ति जपलक्षतः ।’

इति पूर्वं परिमितपूर्वसेवासाध्यत्वेन एषां चो-
दितत्वात् । भैरवस्य वचो यथेत्यनेन नात्र मा-
याप्रमातृसुलभः संशयो ग्राह्य इति आदि-
शति ॥ ७ ॥

अथ इदानीं मुख्यसिद्धिसाधनपरस्यापि
अस्य साधकस्य क्वचित् क्वचिदवसरे उपयोगीनि

प्रकृत्यादिदृश्यानि कर्माणि द्रव्यमन्त्रयुक्तिसा-
ध्यानि आर्यादिवृत्तान्तरैरादेष्टुमाह

अथातः संप्रवक्ष्यामि

कारिकाकोशमुत्तमम् ।

यं ज्ञात्वा देवदेवेशि

विचरन्तीह साधकाः ॥ ८ ॥

'ग्वन्पाभिधानेनाथो यः समासेनोन्यते बुधः ।

सन्नतः सानुवर्तय्या कारिकायोपदधिनी ॥'

इति लक्षितानां कारिकाणां कोशं समूहम् ।

उत्तममिति वीरविषयत्वाद्द्विघ्नफलविषयमि-
त्यर्थः । अत एव विचरन्तीति करतलप्राप्तसर्व-
सिद्धिका यथारुचि विलसन्तीत्यर्थः ॥ ८ ॥

नत्र

अभिसुग्वग्नङ्गनिपातित-

शूरशिरः शोषितं समादाय ।

रक्तालक्तकलिवितं

साध्यतर्ना मन्त्रयुक्तमभिधानम् ॥९॥

प्रेतानले सुतप्तं

विधाय निशि यत्कृते शनं जपति ।

असुरेन्द्रचक्रवर्तिन-

मसुरेन्द्रगुरुं वा तमानयत्यनिलवेगात्

शिरः कपालं, शोषितं निर्मासीकृतं, रक्तेन
प्रेतसम्बन्धिना सहितमलक्तकं रक्तालक्तकं
तेन लिखितं, मन्त्रयुक्तमिति तद्विदर्भितमिति
पञ्चमप्रयोगे

‘मन्त्रविदर्भित..... ।’ (१६)

इत्युक्तेः, ज्ञातं तच्च ललाटे लेख्यम्, यद्वक्ष्यति
सप्तमे प्रयोगे

‘नाम च तस्य ललाटे..... ।’ (२०)

इति, अभिधानं साध्यनाम नयेत्यूहान्तं साध्य-
तनावेव तद्रव्योल्लिखिते साध्यदेहे प्रेताग्नौ
निशि सुष्टु तप्तं विधाय यस्य साध्यस्य कृते
तद्दिग्भिमुखं यथालिखितं शतं जपति, तं
साध्यं यथाविनियोगाय वायुवेगादिति अति-
शीघ्रमानयति ॥ १० ॥

प्रेतालक्तकलिखितं

नरशिरसि प्रेतवह्निषन्तप्तम् ।

यमलोकादप्यचिरा-

दानयति बलेन पूर्ववत्साध्यम् ११

पूर्ववत्साध्यं मन्त्रयुतं साध्यनाम ज्ञतं जप-
तीति अनुवर्तते । प्रेतालक्तकं प्रेतशरीरोत्थं
रक्तम् । नरशिरसीति अध्वरसम्बन्धिनि अर्पीति
पूर्वन्माद्विशेषः ॥ ११ ॥

मृतनार्या वामपदा-

दुह्रद्वायास्तु पांसुर्त्या समादाय ।

रुधिरालक्तकरोचन-

या साध्यतनुं मन्त्रसंयुक्ताम् १२

खदिरानले मुतसां

रात्र्यर्धे संमुखो जपशतेन ।

आनयति शर्चीमहल्या-

मथवा दिवसस्य ज्ञानभागान् १३

संयुक्तामित्यन्ते लिखितामिति योज्यं मुत-
सामित्यत्र कृत्वेति । रोचना उह नरसत्का ।
पांसुर्त्या पाण्डिकास्यानि अन्ये । दिवसनस्य ज्ञान-
भागेति सूक्ष्मः कालः ॥ १३ ॥

उद्वहर्त्वातनुवा-

मात्रेः पांसुर्त्या समादाय ।

प्रेतालक्तकनिजरुधि-

ररोचनाभिर्विलिख्य साध्यतनुम् १४

प्रेतानले सुतप्तां

शताभिजप्तां स्वनाममन्त्रयुताम् ।

कृत्वा यक्षसुरासुर-

पन्नगनारीः समानयत्याशु ॥ १५ ॥

पूर्वं प्रेतरक्तं, इह तु निजरक्तमिति विशेषः॥

निजवामकरेऽलक्तक-

रोचनया साध्यनाम परिलिखितम् ।

मन्त्रविदभिर्मितमेत-

ज्जपशतयुक्तं सुतापितं रात्रौ ॥ १६ ॥

खदिरानले विधूमेऽ-

सुरगुरुमप्यानयत्यनिलवेगात् ।

विदभिर्मितं नाम्नोऽन्ते । मन्त्रविन्यासः पूर्वमेव
दर्शितः ॥

साध्यमभिधानलिखितं

भूमितले गैरिकेण रक्तेन ॥ १७ ॥

गन्धोद्वर्तितवाम-

हस्तेन तु तत्त्ववीजयुक्तेन ।

आक्रम्य भूमिलिखितं

साध्याभिमुखोऽर्धरात्रकाले तु १८

क्षितिपतिमपि सामालं

चानयति निमेषशतभागात् ।

अभिधानद्वारेण प्राग्वत् मन्त्रविद्वर्भितेन लि-
खितं कृत्वा । गेरिकं हिङ्गुलकम् । रक्तेन प्रेतो-
त्थेनैव अत एव भूमिनलमेतत् इमाशानिकम् ।
अत्र च प्राकरणिकः शतजापयोगः स्थित एव ॥

नृकपालमध्यलिखितं

रोचनया रक्तमिश्रया साध्यम् ॥१९॥

नाम च तस्य ललाटे

मन्त्रेण विद्वर्भितं समालिख्य ।

गन्धोदकेन लिप्तं

नृकपालं वै द्वितीयमादाय ॥ २० ॥

कृत्वा कपालसंपुट-

मथ मृतमन्त्रेण वेष्टयेत्सम्यक् ।

खदिराङ्गारसुतप्तं

सिक्थकलितं तु तत्पुनः कृत्वा २१
यावत्सिक्थकमेत-

त्कपाललसं विलीयते तावत् ।

सुरपतिमप्याकर्षति

जपशतयोगान्निमेषमात्रेण ॥ २२ ॥

मृतसूत्रेण वक्ष्यमाणलुम्भकायुक्त्या मृत-
स्नायुना । जपोऽत्र रात्रावेवेति स्थितमेव ॥२२॥

भित्तौ गैरिकलिखितं

मन्त्रार्णविदर्भितं तदभिधानम् ।

साध्याभिमुखो रात्रौ

वामकराक्रान्तमथ जपन्क्रुद्धः ॥२३॥

क्रोङ्काराङ्कुशयोगा-

दानयति सुरासुरान्क्षिप्रम् ।

भित्ताविति श्माशानिक्रियाम् । तदभिधान-
मिति आनयनेप्सितसुरासुरनाम । क्रोङ्काराङ्कुश-
योगादिति अङ्कुशाकारलिखितक्रोङ्कारवामकरा-
क्रान्तिवशादित्यर्थः ॥

रणशस्त्रघातपतितं

नरपिशितं त्रिमधुसंयुतं जुहुयात् २४

विपरीतचक्रमुद्रां

बद्ध्वा साध्यं तु निक्षिपेन्मध्ये ।

संपीडितकरसंपुट-

विह्वलयक्रं करान्तरे ध्यात्वा ॥ २५ ॥

आनयति महापुरुषं

क्षितिपतिमपि दिवसशतभागात् ।

‘भ्रमेणाकुलिकाभ्यां स्वाचक्रं दृष्टवित्तेनम् ।’

इति प्रसारिताकुलिकोत्तानवामोपरिनिविष्ट-
दक्षहस्तस्य प्रसारिताकुलिकस्य तल्लसत्वेण,
वामकर्णायनीपार्श्वप्रातर्दक्षतर्जनीया भ्रमणात्, या
चक्रमुद्रा आगमेषु स्थिता, तां विपरीतामिति
वामकर्णायनीपार्श्वदक्षिणस्यान्तःप्रवेशेन बद्ध्वा
तन्मध्येगतं साध्यं करपीडनवितलीभृतं ध्यात्वा
सन्नविद्भिर्न साध्यनाम वनसंग्रहया जप्या
प्रोक्तद्रव्येण निशि होमं कुर्वन्नृरतिमपि विधे-
यीकरोतीत्यर्थः । रात्रौ स्नाने जपहोमादि
प्राकरणिकसत्र स्थितमेव ॥

शितशस्त्रपातरहित-

ध्वजनरशीर्षं प्रगृह्य लक्ष्मयुतम् २६

तत्र त्रिरूपगदितं

धाम लिखित्वाभिपूजयेद्यस्तु ।

तस्य हरिपवनकमलज-

धनदयमेन्द्राः ससिद्धगन्धर्वाः ॥२७॥

विविधवरसिद्धिजातं

विदधति विचित्रास्तथापराः सिद्धीः ।

आदौ शस्त्रेण अक्षतो यो ध्वजे नरस्तस्य शीर्षं
शूलारोपितपुरुषकपालम् । तत्र प्राग्वत् शोषिते
त्रिरूपगदितमिति आकृतिमन्मुखलिङ्गरूपम-
व्यक्तलिङ्गाकृति धाम मूलमत्रवाच्यं दैवतं
लिखित्वा उत्कीर्त्य यो नित्यमर्चति, असौ
लोकपालानपि वशीकुर्यात् ॥

एतदेव भङ्ग्या स्फुटयति श्लोकद्वयेन

व्यक्ताव्यक्तं तथा व्यक्त-

मव्यक्तं तु त्रिरूपकम् ॥ २८ ॥

धाम चाराधयेत्सम्यक्

तत्र यस्तु विचक्षणः ।

जायते त्रिविधा सिद्धि-

गिरिराजननृद्धये ॥ २९ ॥

मुनिश्चितमतेः सम्यक्

गिरिराजस्य तस्य वै ।

तत्रेति त्रिशुलारोपितनरकपाले । गिरिराज-
स्येति वक्ष्यमाणद्रुम्मकादृश्या साधकेन्द्रस्य ॥

अत्र द्रव्यविशेषहोमसाध्यं वशीकारमाह

रक्तचन्दनधूलिं तु

राजिकां लवणं तथा ॥ ३० ॥

पादधूलिं तु माध्यम्य

एकीकृत्य तु पेपयेत् ।

जपन्म्यच्छन्ददेवं तु

निर्मशंश्च करहयम् ॥ ३१ ॥

चितामो जुहुयाच्चूर्णं

चाण्डाल्यामावथापिवा ।

साध्यस्याभिमुखो भूत्वा
 प्रयोगमिममाचरेत् ॥ ३२ ॥
 शतमेकं जपेद्याव-
 तावदाकर्षयेन्नृपम् ।

पादधूलिः पुंसो दक्षिणात् पादात् नार्या
 वामात् गृहीतव्या । प्रणवं निष्कलनाथं नमो-
 ऽन्तमुच्चार्य अमुको मे वशीभवतु स्वाहेत्यू-
 हान्तो मन्त्रो जपे होमे च प्रयोक्तव्यः ॥

एवमाकृष्टश्च असौ साधकस्य

वशमायाति भूनाथ
 आत्मना च धनेन च ॥३३॥

न अत्र संशयः कार्यं इत्याह

सिद्ध एष प्रयोगस्तु
 नान्यथा ते वदाम्यहम् ।

एवं वशीकृतौ प्रयोगदशकमुत्तमादिसिद्ध्यर्थं
 च प्रयोगमुक्त्वा, स्तम्भने प्रयोगमाह

तामेव धूलिं संगृह्य
 लोहचूर्णविमिश्रिताम् ॥ ३४ ॥

श्मशानर्चारके बद्धा

सप्तजप्तां चतुष्पथे ।

निखन्याष्टांगुलं भूमौ

रिपुनामसमन्विताम् ॥ ३५ ॥

निक्षिपेद्यस्य नाम्ना तां

स क्षणात्स्तम्भितो भवेत् ।

श्मशानर्चारके शववस्त्रखण्डे । सप्तजप्तानिति
अमुकं स्तम्भयेत्यृहभाजा निर्दिष्टमश्रेण ॥

उन्मादे प्रयोगमाह

तामेव धूलिं संगृह्य

पञ्चकोन्मत्तसंयुताम् ॥ ३६ ॥

बद्धा तां प्रेतवस्त्रेण

रिपुनामसमन्विताम् ।

शतजप्तां तु तां कृत्वा

श्मशाने निखनं हृतम् ॥ ३७ ॥

भवत्युन्मत्तकः नाध्यः

पञ्चविधमुन्मत्तकं मृत्तकापटपत्रतुम्बकान्ना-
त्यावयवपञ्चकयुक्तं धनुष्कम् । अत्रापि अमु-
कमुन्मादयेत्यृहः कार्यः ॥

अस्य प्रत्यानयनमाह

उद्धृतायां तु मुच्यते ।

निवृत्तोन्मादो भवति ॥

कथमित्याह

उद्धृतं वस्त्रमादाय

क्षीरेण परिशोधयेत् ॥ ३८ ॥

प्रत्यानयनमेतद्धि

सिद्धमेव न संशयः ।

उद्धृतं श्मशानभवनादाकृष्टम् ॥

पुनरपि आकर्षणे प्रयोगान्तरमाह

अथ रक्ताश्वमारस्य

कुसुमानि समाहरेत् ॥ ३९ ॥

शतमष्टोत्तरं तेषां

शतजप्तं तु कारयेत् ।

सकृज्जप्तेन पुष्पेण

लिङ्गमूर्धनि ताडयेत् ॥ ४० ॥

एवं दिने दिने कुर्या-

दशाहं सुसमाहितः ।

रक्ताश्वमारस्य लोहितकरवीरस्य प्रोक्तेनि-
कर्तव्यताकानि पुष्पाणि प्रत्यहं गृहीत्वा पृथक्
पृथक् सुरक्षितानि स्यापयेत् ॥

ततस्त्वेकादशैतानि

संगृह्य कुमुमानि तु ॥ ४१ ॥

महानदीं ततो गत्वा

तत्रैकैकं प्रवाहयेत् ।

आनुपूर्व्येण सर्वाणि

सकृज्जप्त्वा तु मन्त्रवित् ॥४२॥

प्रथमदिनपुष्पाणामादौ प्रवाहणं, ततो द्वि-
तीयादिदिनपुष्पाणामिति आनुपूर्व्यार्थः ॥४२॥

यत्तेषां पश्चिमं पुष्पं

प्रतिस्नानः प्रयाति हि ।

उर्ध्वं वहतीत्यर्थः ॥

तद्गृहीत्वाम्बुसंमिश्रं

दन्तरम्पृष्टमापिबेत् ॥ ४३ ॥

पीतजले कुर्यात् ॥ ४३ ॥

ततोऽश्वमारकुमुमं

रक्तं वै शतमन्त्रितम् ।

तर्जन्यग्रे तु तत् कृत्वा

अङ्गुष्ठेनाक्रमेद्बुधः ॥ ४४ ॥

दक्षिणेन ॥ ४४ ॥

अथ

भ्रामयेत्सव्यतः पुष्पं

यस्य नाम्ना तु मन्त्रवित् ।

स्वच्छन्दं जपमानस्तु

तमाकर्षयते द्रुतम् ॥ ४५ ॥

सव्यत इति दक्षिणे पार्श्वे । अत्रापि अमुक-
माकर्षयेति प्रयोगः ॥ ४५ ॥

आकृष्टस्य विसर्जने प्रयोगमाह

अपसव्यं भ्रामयित्वा

पुनस्तस्य विसर्जनम् ।

अपसव्यं वामपार्श्वे तदश्वमारपुष्पं भ्रामय-
न्साधकस्य यथोपयोगं विनियुक्तस्य विसर्जनं
करोतीति शिवम् ॥

स्वातन्त्र्यशक्त्या परया नानाश्चर्यप्रदर्शकः ।

जयत्यनुग्रहकरः स्वच्छन्दः परभैरवः ॥

इति श्रीस्वच्छन्दोद्घोते क्षेमराजकृते त्रयोदशः पटलः ॥१३॥

अथ

श्रीस्वच्छन्दतन्त्रम् ।

श्रीमन्महाभाष्ये श्वराचार्यश्रीदिनेमराजकृतनोदयोनाख्य-
विवरणोपेतम् ।

(चतुर्दशः पटलः)

मोचयति पाशजालाद्राययति भिदं मुद्रं राति ।
मुद्रयति विघ्ननस्करलुग्नततो मन्त्रसिद्धिसङ्गानम् ॥
तत्तत्संवित्स्फाराननुकृतिरूपान्वयनक्ति या शम्भोः ।
आकृतिरूपा मुद्रा जयति विभोरर्चनादिनिर्वर्त्या ॥

त्रयोदशभिः पटलैः समव्यादिचतुष्टयनिर्व-
र्त्यनित्यनेमित्तिककाम्यकर्म सम्पूर्णमुदितम् ।
तत्र रक्षासन्निधितदनुप्रवेशादिप्रयोजनं

‘मुद्रां प्रदर्शयेन्वधापिधा त्रैकाल्यकर्मणि ।’ (२।१०२)

इति यत् पूर्वं कायवाज्जनोनिर्वर्त्यमुद्रान्वरूप-
मुक्तम्, तत् विवक्षुः श्रीभगव उवाच

मुद्राणां लक्षणं वक्ष्ये

अस्मिन्तन्त्रे यथास्थितम् ।

अस्मिन्तन्त्रे प्रोक्तप्रयोजना भगवदायुधानु-

काररूपा या मुद्राः, तासां लक्षणं तत्त्वव्यवस्था-
पकं रूपं वक्ष्यामीति प्रतिजानाति ॥

अत्र यद्यपि

‘.....खड्गखेटकधारिणम् ।’ (२१०)

इति आयुधक्रम उक्तः, तथापि

‘कपालं चैव खट्वाङ्गमनुक्तेषु प्रयोजयेत् ।’ (२१)

इति भाविनीत्या कपालखट्वाङ्गयोः सर्वावरण-
गतदेवतासाधारणत्वात् श्रीकोटराक्षभट्टारक-
विषये च तयोः प्राधान्यादादौ तन्मुद्रा-
लक्षणमाह

उत्तानमञ्जलिं कृत्वा

कपालं परिकीर्तितम् ॥ १ ॥

एषा च विश्वसमाहरणप्रवृत्तसंवित्स्वरूपानु-
कारिणी । यदुक्तं मयैव श्रीभैरवानुकरणस्तोत्रे

‘शाक्ताण्डखण्डमध्ये विश्वरसमेवमहं समाहरामि सदा ।

व्यञ्जयसि करकपालगरुधिरभिषादेतदिव मेऽन्तः ॥’

इति । यद्यपि

‘.....मुण्डखट्वाङ्गधारिणम् ।’ (२११)

इति पूर्वं पठितं, तथापि इह कपालमुद्रोक्तेर्मुण्ड-
स्थाने कदाचित्कपालं भवतीत्यादिशति । मुण्ड-

मुद्रापि खङ्गवत् मुष्टिदर्शं दर्शनीया ॥ १ ॥

तिर्यक्त्वा करं वामं

कनिष्ठाद्यङ्गुलित्रयम् ।

अङ्गुष्ठेनाक्रमेदेवि

ऋज्वीं कृत्वा प्रदेशिनीम् ॥ २ ॥

पराङ्मुखं करं कृत्वा

स्कन्धदेशे निवेशयेत् ।

खट्वाङ्गं कीर्तितं ह्येतत्

वाममितिनिर्देशात् कपालमुद्रा दक्षिणेन
निर्देशयेति ध्वनति । तथाच श्रीमालिनीविजये

‘निर्देशं पाणितलं दक्षमीपलङ्गुलिनाङ्गुलि ।

कपालमिति विज्ञेयम्..... ॥’ (१७।२३)

इति । अङ्गुलित्रयमिति मुष्टिसंनिवेशेन स्थित-
मित्यर्थात् । पराङ्मुखमिति स्कन्धापेक्षया ।

एतन्मुद्रासतत्त्वमपि तत्रैव स्तोत्रे प्रदर्शितं

‘निःशेषाद्यनाना मन्त्रैर जगन्निवृत्तिलक्ष्मणैः ।

इति खट्वाङ्गं हस्तोत्थनचक्रम् । ददात्याजाम् ।’

इति ॥

अथ

खङ्गमुद्रां निबोध मे ॥ ३ ॥

अङ्गुष्ठेनाक्रमेदेवि
सकनिष्ठामनामिकाम् ।

मध्यमां तर्जनीं चोर्ध्वं
खड्गमुद्रा प्रकीर्तिता ॥ ४ ॥

स्कन्धक्षेत्रे पराङ्मुखदक्षकरप्रदर्शनीया एषा ।
कृत्वेति शेषः । यदुक्तं तत्रैव

‘अन्तःशक्तिकृपाणीं व्यनक्षि संसृतिविभेदिनीमसिना ।
निजशक्तिमहिमस्वीकृतसमस्तविश्वा हि वीरवराः ॥’

इति ॥ ४ ॥

मुष्टिं वद्ध्वा कनिष्ठां च
प्रसार्येत वरानने ।

आत्मनः संमुखं कृत्वा
स्फरस्ते कथितो मया ॥ ५ ॥

कृत्वेति वामहस्तमित्यर्थात् । स्फर इति स्फर
इत्युच्यमानम् । उक्तं च तत्रैव

‘भवभयहर्ता सोऽहं स्फराख्योऽवस्थितोऽसि मा भैष्ट ।
इत्यास्फोटितखेटकदर्शनतो दिशसि नः स्वामिन् ॥’

इति ॥ ५ ॥

मुष्टिं वद्ध्वा तु देवेशि
तर्जन्यूर्ध्वं तु कुञ्चयेत् ।

अङ्कुशः कथितो ह्येष

दक्षिणपाणिं निर्वर्त्य । उक्तं च तत्रैव

‘भेदमयमखिलमेतन्निजशक्त्यैवाधिपामि संहर्तुम् ।

इत्यङ्कुशधारणतः स्फुटयति परभैरवोऽस्माकम् ॥’

इति ॥

अथ वामपाणिना प्रदृश्यां

पाशमुद्रां निबोध मे ॥ ६ ॥

तर्जनीं वर्तुलां कृत्वा

मूलेऽङ्गुष्ठस्य योजयेत् ।

पाशस्तु कथितो ह्येष

दुष्टजालनिबन्धकः ॥ ७ ॥

अङ्गुष्ठस्येति तत्स्थाने मुख्याकृतिवामसम्ब-

न्धिनः । दुष्टजालं विघ्नसमूहः । अस्यापि तत्रैव

तत्त्वं प्रदर्शितं

‘निजशक्तिपाशवन्निधिःशून्यता कल्पने महाहासः ।

इति पाशधारणवर्णनप्रथमानः कालकालस्वरम् ॥’

इति ॥ ७ ॥

मुष्टिं बद्ध्वा वरारोहे

संप्रसार्य प्रदंशिनीम् ।

नाराचस्तु समाख्यातः

समासात्तव भैरवि ॥ ८ ॥

संप्रसार्येति धनुरारूढनाराचवत्पार्श्वस्थित्ये-
त्यर्थः । अस्यापि समनन्तरवक्ष्यमाणपिनाकमु-
द्रासहितस्य तत्रैव स्वरूपं निर्णीतं

‘कोदण्डारूढशरप्रदर्शनाद्ब्रह्मविष्णुरुद्रेशान् ।

ससदाशिवकारणहरिणाञ्छक्त्या भिनत्सि शुभपत्त्वम् ॥’

इति ॥ ८ ॥

मुष्टिं बद्ध्वा प्रसार्येत

तर्जन्यङ्गुष्ठकं प्रिये ।

अग्रे निकुञ्चयेत्किञ्चि-

त्पिनाकं परिकीर्तितम् ॥ ९ ॥

पिनाकं धनुः । अग्रे किञ्चिदाकुञ्चनात् धनु-
राकार एव सन्निवेशो भवति । अस्यापि
सतत्त्वमुक्तमेव ॥ ९ ॥

अग्रप्रसारितो हस्तः

श्लिष्टशाखो वरानने ।

पराङ्मुखं तु तं कृत्वा

त्वभयः परिकीर्तितः ॥ १० ॥

पताकहस्तो दक्षिणः स्वशरीरपराङ्मुख
उत्थित इत्यर्थः । उक्तं च तत्रैव

‘अभयेन च भयान्युन्मूलयता प्रकाशयते सततम् ।

विश्वानुग्रहकरणस्वभावता तव करण तेन ॥’

इति ॥ १० ॥

वामं भुजं प्रसार्यैव

जानूपरि निवेशयेत् ।

प्रसृतं दर्शयेद्देवि

वरः सर्वार्थसाधकः ॥ ११ ॥

उक्तं च तत्र

‘वरदेन पाणिना न्वं विश्वविभूतिप्रदन्वमभिनयति ।

न सल्लु परतरुनिष्ठो विचर्मन्ः सृष्टयवे जातु ॥’

इति ॥ ११ ॥

घण्टाकारं करं वामं

कृत्वा चैव त्वधोमुखम् ।

दक्षहस्तस्य तर्जन्या

घृषेद्घण्टा प्रकीर्तिता ॥ १२ ॥

अस्यापि वक्ष्यमाणवीणाडमरुमुद्राभ्यां सह
तत्रैव सतत्त्वं दर्शितं

‘वीणाघण्टाडमरुनुडामरदर्शयन्निदं दिशसि ।

वृत्तित्रिभेदभिन्नं नादामर्शं निभालयन्नन्तः ॥’

इति ॥ १२ ॥

कनिष्ठिकां समाक्रमे-

दङ्गुष्ठेन समाहितः ।

प्रसार्य चाङ्गुलीस्तिस्त्र-

स्त्रिशूलं परिकीर्तितम् ॥ १३ ॥

समाहित इति । तत्तत्संविस्फारात्मकवीर्य-
सारतां सर्वमुद्राणामनुसन्दधीतेति अनेन आ-
दिशति । वीर्यं च अस्य तत्रैव दर्शितं

‘ज्वलदिच्छादिकशक्तित्रितयां तां सुन्दरां परां शक्तिम् ।

देवानुक्रोषि वहिस्त्रिशूलधारणमिषेण नित्यमपि ॥’

इति । एषा च पराङ्गुली जन्माधारात् प्रो-
हसच्छिखिशिखारूपा विन्द्वन्तमेत्य अरात्रयो-
ह्यासेन द्वादशान्ते प्राप्तस्थितिर्निवन्धनीयेति
गुरवः ॥ १३ ॥

दण्डो वै मुष्टिवन्धेन

अनुकार्य इति शेषः । उक्तं च स्तोत्रे

‘जगद्विलं मच्छक्त्या दमितं मर्वा व्यवस्थितीर्थेने ।
इति दण्डधारणवशाद्यनक्ति चिह्नैरवोष्माकम् ॥’

इति । गुरवस्तु

‘दण्डान्यासृष्टसंपुम्ननादीपथविगजिता ।’

इति ॥

वज्रमुद्रां निबोध मे ।

वामहस्तमधः कृत्वा

उत्तानं तु समाहितः ॥ १४ ॥

दक्षं चाधोमुखं कृत्वा

त्वङ्गुष्ठं च कनिष्ठिकाम् ।

उभयोरपि सङ्घुप्य

वज्रमुद्रां प्रदर्शयेत् ॥ १५ ॥

उत्तानमिति विरलं प्रचारिततर्जनीमध्याना-
मिकं दक्षं च तादृशमेव तद्गुणं पराङ्मुखं न्य-
स्तमुभयोः परस्परसङ्घुष्टकनिष्ठिकावन्धनेन पा-
र्श्वकृतकूर्परग्विन्यानेन पार्श्वस्तद्विषुष्टनामत्याः
सूचयति । वीर्यं च तत्रैव दर्शितम्

‘अन्नादि कनिष्ठकनिष्ठिकादिनाभःस्योत्तरविक्रमात् ।

सामेव परं कनिष्ठकनिष्ठिकादिनाभःस्योत्तरविक्रमात् ॥’

इति । गुरवोऽपि

‘वज्रमुद्रा बन्धकर्त्री सुस्थितिः स्वस्तिकायते ।’

इति ॥ १५ ॥

डमरुं मुष्टिवन्धेन

दक्षहस्तस्य सुव्रते ।

मुषिरेण समायुक्तं

दर्शयेत्तु वरानने ॥ १६ ॥

तत्त्वमस्याः प्रदर्शितमेव ॥ १६ ॥

मुद्गरं तु प्रवक्ष्यामि

हस्तौ द्वौ संप्रसारयेत् ।

मुद्गरः कथितो ह्येष

संप्रसारयेदिति संमुखौ प्रसारयेत् परस्परसं-
लगाविति अर्थात् । अस्या अपि परशुमुद्रया
सह तत्रैव तत्त्वं दर्शितं

‘मुद्गरपरशु विभ्रद्वैन्दवनादानुकाररूपौ त्वम् ।

भेदविभेदनशकलनपरत्वमीशान निर्दिशसि ॥’

इति । गुरवोऽपि

‘गाढग्रन्थिगणास्फोटो मुद्गरेण प्रवर्तते ।’

इति । श्रीपूर्वशास्त्रे तु मुद्गरमुद्रा त्रिशिखा
दर्शिता । तथाच

‘करावूर्ध्वमुखौ कार्यावन्योन्यान्तरिताङ्गुली ।
 अनामे मध्यपृष्ठस्ये तर्जन्यां मूलपर्वतः ॥
 मध्ये द्वे तु युते कार्ये कनिष्ठे परुषावधि ।
 तर्जन्यां मध्यपार्श्वस्ये विरले परिकल्पिते ॥
 मुद्ररस्त्रिशिखो रोष क्षणादेवोपकारकः ।’ (७।२७)

इति ॥

अथ

वल्लकीं च निबोध मे ॥ १७ ॥

वल्लकीं वीणाम् ॥ १७ ॥

हस्तौ प्रसारयेद्वि

उत्तानौ तु समाहितः ।

अनामे कुञ्जयित्वा तु

वीणामुद्रा प्रकीर्तिता ॥ १८ ॥

कुञ्जा वीणाविषया । एषा वामपार्श्वं प्रदर्शनीया । अस्याः सतत्त्वं दर्शितमेव ॥ १८ ॥

प्रसारयेदङ्गुलीन्तु

कनिष्ठानाममध्यमाः ।

अङ्गुष्ठेनाक्रमेदाद्यां

परशुः समुदाहृतः ॥ १९ ॥

स्वपराङ्मुखेन दक्षहस्तेन स्कन्धदेशे प्रदर्शनीया ।

नीयोऽयम् । तत्त्वमस्याः पूर्वमेव दर्शितम् ।
एताश्च मुद्रा गुप्ताः प्रदर्शनीयाः, अगुप्ते तु
आयतनादौ वस्त्राच्छादिताः, अथवा स्मर्तव्या
एवेति गुरवः । केचिदत्र परशुमुद्रास्थाने

‘आमयेदङ्गुले द्वे तु चक्रं दुष्टनिकृन्तनम् ।’

इति पठन्ति । अन्यैस्तु एतत्प्रसङ्गात् शङ्खपद्म-
मुद्रालक्षणमपि क्षिप्तम्, अपरैस्तु परशुलक्षणं

‘राजावर्तनिभो देवि मुद्गरः परशुस्तथा ।’

इति एतदन्तरं पठितम् । तत् सर्वमुपक्रमोप-
संहारानन्तुरूपत्वाद्दुपेक्ष्यम् । एवं च प्रायशो
ग्रन्थान्तरप्रक्षेपो ग्रन्थविपर्यासः पाठविपर्या-
सश्च अस्य ग्रन्थस्य दुर्मेधोभिः परिकल्पितः शत-
शाखो हृदयते । सोऽस्माभिः पुरातनपुस्तकान्वे-
षणतो यावद्गति अपसारित इति आस्ता-
मेतत् ॥ १९ ॥

एतद्दुपसंहरन्प्रकृते योजयति

एता मुद्रा महादेवि

भैरवस्य प्रदर्शयेत् ।

आवाहने निरोधे च

तथा चैव विसर्जने ॥ २० ॥

२२ श्लो०] श्रीधर्मगजाचार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । १२१

एता इत्युपसंहारात् कः परशुमुद्रायाः परो
ग्रन्थेऽवसरो भैरवस्य उक्तः, कश्चक्रपद्मादिमुद्रा-
णामवकाशो ध्यानग्रन्थे तेषामनुदेशादिति यथा-
पठितमेव साधु । आवाहनेत्यादिना

‘मुद्रां प्रदर्शयेत्पश्चात्त्रिधा त्रैकाल्यकर्मणि ।’ (२।१०२)

इति पूर्वोक्तमेव निर्वाहितम् ॥ २० ॥

अथ ये वक्राङ्गभैरवाद्या आवरणस्थाः, तेषां
साधारणं मुद्रावन्धं प्रदर्शयति

कपालं चैव खट्वाङ्ग-
मनुक्तेषु प्रदर्शयेत् ।

सर्वेषां ज्ञानक्रियाशक्तिस्फारनागत्वात् मुद्राणां
सन्निवेशमुक्त्वा यथोचित्यमासां मानसं रूपमाह

कपालं धवलं ज्ञेयं

खट्वाङ्गं च तथैव हि ॥ २१ ॥

त्रिशूलं चैव नाराचं

खट्वाङ्गं नील्योत्पलप्रभः ।

स्फुरं रक्तं पिताकं च

कृष्णं संपरिकीर्तितम् ॥ २२ ॥

घण्टा हेमप्रभा ज्ञेया-

ङ्कुशो मरकतप्रभः ।

पाशो भिन्नाञ्जननिभः

स्फटिकाभोऽभयः स्मृतः ॥२३॥

वरश्चित्तप्रसादेन

ध्यातव्यो वरवर्णिनि ।

डमरुं हेमसङ्काशं

वीणां चैतत्समप्रभाम् ॥ २४ ॥

दण्डं रक्तं विजानीया-

द्वज्रं पीतं विचिन्तयेत् ।

राजावर्तनिभो देवि

मुद्गरः परशुस्तथा ॥ २५ ॥

चित्तप्रसादेनेति प्रसादश्चित्ततुल्योऽनुपाधि-
संवित्प्रकाशरूप इति यावत् ॥ २५ ॥

उपसंहरति

मुद्रापीठं समाख्यातं

चतुर्वर्गफलोदयम् ।

न केवलं पूर्वनिर्दिष्टनीत्या इदं तत्रं विद्याम-

२७ श्लो०] श्रीभोगगजानार्यकृतोद्योताख्यटीकोपेतम् । १२३

अमण्डलपीठरूपं चावदिह मुद्राश्रयतया मुद्रा-
पीठरूपमपि चतुर्वर्गस्य समव्यादिचतुष्टयस्य
रक्षासन्निधितत्त्वानुप्रवेशहेतुत्वात् फलोदयो य-
तः । एतत्

‘चतुष्पीठं महातत्रं चतुर्वर्गफलोदयम् ।’ (१५)

इत्यस्य ग्रन्थस्य निगमनरूपम् ॥

एवं मुद्राणां कार्यायं मानसं च रूपमुक्त्वा,
वाचिकमपि आह

प्रणवासनमारूढा

ओंकाराद्या वरानने ॥ २६ ॥

स्वनामकृतविन्यासा

नमस्कारावगानिकाः ।

भगवच्छक्तिरूपाणां मुद्राणां स्वरूपं विमृ-
शेत् ॥

एवं सन्निवेशग्रन्थध्यानमन्त्रपगमर्शस्फुटी-
कृता एता विज्ञानाणभगवत्स्वरूपसन्निधानतदनु-
प्रवेशनादिस्थाणि

साधयन्ति महादेवि

फलानि विविधानि तु ॥ २७ ॥

देव्या सत्त्वपदेन विशेषणेन मुद्रार्थीर्यज्ञतां

प्रकाशयन्मुद्राणां वीर्यमेव सारभूतमिति शिक्ष-
यति ॥ २७ ॥

पाटलिकं प्रमेयमुपसंहरति

निर्विघ्नकरणं ख्यातं

मुद्राणां लक्षणं प्रिये ।

वेदितव्यं प्रयत्नेन

साधितव्यं महात्मना ॥ २८ ॥

यद्यपि भगवत्सन्निधानतदनुप्रवेशादौ विघ्न-
व्युदासार्थं सम्ययादिभिरपि एतत् मुद्रालक्षणं
ज्ञातव्यं, तथापि साधकेन विशेषतो ज्ञातव्यं
मुद्राबन्धरक्षितस्यैव अस्य साध्यसिद्धेः । यथोक्तं
पूर्वशास्त्रे

‘याभिस्तु रक्षितो मन्त्री मन्त्रसिद्धिमवाप्नुयात् ।’ (७।१)

इति शिवम् ॥ २८ ॥

स्वावष्टम्भवशोन्मिपन्निजमहामन्त्रावमर्शस्फुरत्-

स्वच्छन्दस्फुरणामयाः परतरस्फारामृतस्यन्दिनः ।

उद्यन्त्येव तनावकृत्रिमतया द्रागेव मुद्राक्रमा

यस्य त्रोटति पाशकुञ्जरभरः पायात्स एकः शिवः ॥

इति स्वच्छन्दोद्घोते मुद्राप्रकाशः चतुर्दशः पटलः ॥१४॥

अथ

श्रीस्वच्छन्दतन्त्रम् ।

श्रीमन्महामाहेश्वराचार्यश्रीक्षेमराजकृतोद्योतान्य-
विवरणोपेतम् ।

(पञ्चदशः पटलः)

..... ।

.....खात्मविश्रान्तेः स्वच्छन्दो जयति प्रभुः ॥

अथ समग्रिमध्ये समग्रिनां तान्त्रिकव्यव-
हारगोपनेन निर्विघ्नसिद्धिसम्पत्त्यर्थं प्राक्प्रमेय-
शेषतया पटलमारभमाणश्शुक्लकाशर्मपर्याय-
पारिभाषिकसंज्ञाभिलोकोत्तरव्यवहारप्रवर्तनेन
गूढतया ज्ञान्त्वस्य अस्य रहस्यतां दर्शयितुं
श्रीभिरव उवाच

जपध्यानादियुक्तस्य

चर्यात्रतधरस्य च ।

शुक्लकाः नंप्रवक्ष्यामि

साधकस्य वरान्तं ॥ १ ॥

लुम्भका तत्समयानुप्रविष्टसञ्चित्या पारि-
भाषिकी संज्ञा । साधकस्येति प्राचुर्याश्रयेण ॥

तत्र

भैरवस्तु स्मृतो धाम

सर्वदस्तु गुरुः स्मृतः ।

साधकस्तु गिरिर्ज्ञेयः

पुत्रको विमलः स्मृतः ॥ २ ॥

आराध्यदेवतायाः परमोपादेयत्वात् तदुप-
क्रमा इयमुक्तिः । धामेति सूर्यसोमवह्नितेज-
सामपि प्रकाशकत्वात् विश्वविश्रान्तिस्थानक-
त्वाच्च धाम । सर्वद इति स्वात्मनि परिपूर्णतया
निराकांक्षस्य गुरोः परार्थैकप्रयोजनत्वात् । गि-
रिरिति अप्रकल्प्यत्वादाराधनैकतत्परः । विमल
इति सर्वस्या आन्तरभ्रूमेः संशोधनात् विगत-
मलः । स्मृत इति अविच्छेदेन पारम्पर्येण ।
एवमुत्तरत्र ॥ २ ॥

समयी कान्तदेहस्तु

भगिन्यो बलदर्पिताः ।

कान्तदेह इति कान्तः शुद्धविद्यानुप्रवेशेन
दीप्तिमान्देहो यस्य । मन्त्रसिद्धिफलेन याः स-
ञ्जातदर्पा नार्यस्ता भगिन्य इव मन्त्राराधननिष्ठा-
नामिति तथोक्ताः ॥

सर्वेषामेषां यागोपयोगिद्रव्यविशेषविषयां
शुष्मकामाह

मद्यं तु हर्षणं ज्ञेयं
हर्षयतीति कृत्वा ॥

मुदिता तु सुरा स्मृता ॥ ३ ॥
मुदितेति मुदितं हर्षस्तद्धेतुत्वात् ॥ ३ ॥
तथा

मत्स्या जलचरा ज्ञेयाः

जलचरजातेः श्रीचर्याकुलनिरूपितनीत्या
चरुभोजनतो दीक्षितत्वात् भैरवयागे परमोपादे-
यत्वमित्येवं शुष्मकया निर्देशः ॥

मांसं च बलवर्धनम् ।

मांसिन अन्नाधारणचमत्कारहेतुना रसादि-
धानुषट्परिपुष्टिक्रमात् बलस्य वीर्यस्य वर्धनान्
'अग्निपतनहृत्तोत्पत्ताख्यटीकोपेतम् । (७२)

इति श्रीविज्ञानभट्टारकरूपितनीत्या योगिनं
प्रति वलस्य स्पन्दात्मनः शाक्तवीर्यस्य विवर्ध-
नादुत्तेजनादेवमभिधानम् । गोवलीवर्दन्यायेन
च मत्स्यात् मांसं व्यतिरिक्तमुच्यते ॥

जातं प्ररूढमित्याहु-

मृतं चैव पराङ्मुखम् ॥ ४ ॥

देहप्राणादिवन्धसांमुख्याद्पवृत्तमित्याहुः पा-
रम्पर्यनिष्ठाः ॥ ४ ॥

रक्तं त्वमृतमित्याहुः

पद्मनालोऽत्रसञ्चयः ।

शुक्रं चन्द्रः समाख्यातः

स्नायुः सूत्रं प्रकीर्तितम् ॥ ५ ॥

तत्तद्रहस्ययागविशेषोपयोगिनां रक्तहृत्पद्मा-
त्रशुक्रस्नायूनाममृतं पद्मनालश्चन्द्रः सूत्रमिति
गुप्तानि सङ्केतनामानि परमाप्यायहेतुत्वात् क-
र्णिकादलादियुक्तत्वाद्स्थूलदीर्घरूपत्वात् सित-
त्वाद्वाहादकत्वयोगात् तत्तदुपहियमाणवस्तुग्रथन-
हेतुत्वाच्चेति एतेऽत्र हेतवः क्रमेण योज्याः ।
पद्ममित्यत्र आवृत्त्या द्विः पद्मशब्दः स्थितः,
तेन हृत् पद्ममित्येवमभिधातव्यमित्यर्थः ॥५॥

किञ्च वीरचर्यास्थानं

शमशानं डामरं ज्ञेयं

समस्तशङ्कातङ्गत्रोटकत्वेन उहामरत्वात्

डामरम् ॥

तत्रत्येऽपि कचित्कर्मणि सहचरतया उपयुक्तः

राक्षसस्तु भयङ्करः ।

पिशाचो रोमजननः

अधीराणां मितहृदयत्रासप्रदत्वात् भयेन
रोमोर्ध्वसरणाच्च ॥

कचित् रहस्याचारे उपयुज्यमाना

रुहा ज्ञेया रजस्वला ॥ ६ ॥

रोहतीति रुहा वीरचर्याया आश्रयभृता ॥

रात्रिं वै च्छादिकां विद्धि

छादयति पशूनामदर्शनपथं प्रापयति
वीराचारमिति च्छादिका ॥

यत्र तु रहस्यवीराचारो दर्शनीयो न
भवति, तत्र

प्रकाशश्च दिनं भवेत् ।

प्रकटत्वात् प्रकाश इत्युच्यते इत्यर्थः ॥

अथ नेत्रजिह्वादौ कर्मविशेषोपयोगिनि
शरीरावयवे पारिभाषिकं सङ्केतं करोति

नयने चञ्चले ज्ञेये

जिह्वां संग्राहिकां विदुः ॥ ७ ॥

लम्बिकादिरससङ्घ्राहित्वात् ॥ ७ ॥

तथा

करौ धनकरौ ज्ञेयौ

पादौ सहचरौ विदुः ।

परमेश्वरताप्राप्तिहेतुपूजानिधानकर्तृत्वादेकै-
कस्य गमनाद्यनुपपत्तेश्च ॥

किञ्च

लिङ्गं सन्तोषजननं

भगः प्रीतिविवर्धनः ॥ ८ ॥

स्पष्टार्थसंज्ञे ॥ ८ ॥

क्वचित् वीरपाशच्छेदादावुपयुज्यमानं

शस्त्रं विभागजननं

तथा

कर्तरी कार्यसाधिका ।

कार्यं पाशसूत्रादिकर्तनं साधयतीति ॥

तथा

दूती संवाहिका ज्ञेया

समं सह वाहयति निर्वाहयति वीरस्य
रहस्याचारमिति संवाहिका दूती भार्या उच्यते,
अथ दूती घण्टा सममान्तरध्वनिना वाहयति
प्रापयति वाद्यमिति कृत्वा संवाहिका ॥

तथा.

धूपो ह्लादन उच्यते ॥ ९ ॥

गन्धः सन्तोषजननः

गन्ध इति समालम्भनद्रव्यम् । छुम्मके एते
स्पष्टार्थे ॥

राजानो धारकाः स्मृताः ।

ये धारकाः पिष्टादिमया दीपाधारास्ते राजन्ते
दीप्यन्ते इति कृत्वा राजान उक्ताः, अन्ये तु
ये राजानो भूमिपान्दास्ते धारयन्ति पूजा इति
कृत्वा धारका इति व्याख्यावन्तः ॥

पशुर्विवोधको ज्ञेयः

यः पशुर्देवताभ्य उपहारीक्रियते, स वसा-
सृगाद्याहारक्रमेण विवोधयति तास्ताः संवि-
द्देवता इति विवोधकः ॥

यस्तु देवताभिः साधितो विशिष्टः कश्चित्
चरुकः, सः

चरुकः सार्वकामिकः ॥ १० ॥

सर्वान् कामान् समवाप्नोतीति कृत्वा ॥१०॥

अन्नं साधनमित्युक्तं

यत्पुनरन्नं, तत् साधनमिति उक्तम् ॥

वसा मण्डमिहोच्यते ।

सर्वजनसाधारणत्वात् मण्डमिव मण्डमा-
चामः ॥

अथ

दिशां मुखं तु श्रवणं

श्रवणं श्रोत्रं दिग्देवताधिष्ठितत्वात्, दिशां
मुखमिति उच्यते ॥

त्वक् च संवेदनी स्मृता ॥११॥

संवेद्यते अनया स्पृश्यं वस्तु इति कृत्वा ॥

घ्राणं सुस्थितमित्युक्तं

सुगन्धिद्रव्याघ्राणक्रमेण सुखेन स्थितं स्थानं
संविदो यस्मिन्निति कृत्वा ॥

मुखं तु प्रविचारकम् ।

मुखमिति उपहार्यपशुशिरः प्रविचार्यते
चक्षुरादिद्वारेण रूपादिवस्तु येनेति कृत्वा प्रवि-
चारकमुच्यते ॥

पशुः प्रचारो विज्ञेयः

प्रचारस्य विश्वेन्धनक्षारविमोकस्य हेतुत्वात्
प्रचारः ॥

एवं पश्वङ्गविषयां लुम्भकामुक्त्वा अन्या
अपि आह

माता धात्रीति कथ्यते ॥१२॥

पितरं सृष्टिकर्तारं

भ्रातरं पालकं विदुः ।

भगिनी शुभकरी ज्ञेया

नखी सर्वार्थसाधिका ॥ १३ ॥

मित्रं गुणानां जननं

गुणनाशं रिपुं विदुः ।

स्पष्टम् ॥

पुनः शरीरावयवेषु च्छुम्मकाः प्राह

छित् स्फिजौ कीर्तितो देवि

छिनत्ति द्विधा प्रकाशयति अधःकायसंस्था-
नमिति छित् ॥

दृष्टिश्चक्षुः प्रकीर्तितम् ॥ १४ ॥

दृष्टिर्दर्शनव्यापारः । चष्टे व्यनक्ति रूपमिति
चक्षुः ॥ १४ ॥

दशनाः खण्डका ज्ञेयाः

खण्डयन्तीति कृत्वा ॥

आधार उदरं स्मृतम् ।

उदरं यत्तदशितादेरा समन्तात् धारणादा-
धारः ॥

हृदयं गुह्यमित्युक्तं

हृत्स्थानं गुह्यात्माश्रयत्वात् गुह्यम् । यत्तु
गुह्यं, तत् प्रीतिविवर्धनमिति पूर्वमेव उक्तम् ॥

कठिनं त्वस्थि विद्धि हि ॥१५॥

मेदो वसां विजानीयात्

अस्थि कठिनमित्युच्यते । यत्तु मेदः, तत्
मेदयतीति कृत्वा वसा ॥

मज्जा पुष्टिकरः स्मृतः ।

मज्जाख्यस्य धातुविशेषस्य पुष्टिहेतुत्वात्पुष्टि-
कर इति उक्तः ॥

विष्टां विदूषिकां विद्धि

विदूषयति विकृतां शारीरीं स्थितिं सम्पा-
दयतीति कृत्वा ॥

मूत्रं स्राव इहोच्यते ॥ १६ ॥

स्रावणं स्रावः ॥ १६ ॥

कालेयकं तु कुसुमं

कालेयकं कृष्णपद्मम् । तत् कुसुममिव कुसुम-
मिति चमत्कृतिकारित्वेन देवतात्महेतुत्वात् ॥

धूमं धृतिकरं विदुः ।

श्मशानोत्थितोऽत्र धूमो विवक्षितः । सच
देवतानां प्रियत्वात् धृतिकर इति उक्तः ॥

मेदकं चैव सङ्घातः

देवतानां सम्बन्धि यत् मेलकं मेलनं,
तत् सङ्घात इति उच्यते ॥

एतन्मेलकोपदेशेन यः देवानां

पुत्रः सोद्द्योतकः स्मृतः ॥१७॥

उद्द्योतयति अज्ञाननिवारणेन जगदिति
कृत्वा ॥ १७ ॥

किञ्च

दुहिता ह्लादिका ज्ञेया

ह्लादयति तत्त्वोपदेशेन जगदिति कृत्वा ॥

क्षुब्धं वै चलितं विदुः ।

आरुरुक्षुः प्राथमिके योगाभ्यासे स्थित्यला-
भात् क्षुब्धश्चलित इति उच्यते ॥

दूषको जार इत्युक्तः

यः कचिदिज्यादौ दूषकः, स ज्यानिहेतु-
त्वात् जार इति उक्तः ॥

पीतं वन्दितमेवच ॥ १८ ॥

भक्षितं प्राप्तमित्याहु-

श्छर्दितं विकृतीकृतम् ।

यत् रहस्यद्रव्यं किञ्चित्पीतं, तत् वन्दित-

२० श्लो०] श्रीसंगमचर्येकदशोऽध्यायः १३७

मुच्यते । एवमेव यत्किञ्चित् भक्षितं, तत्
प्रातमित्याहुः । छर्दितं यत्किञ्चित्त्रैवेद्यं संवा-
दिभक्तितारतम्यात् बहु अक्षितं सत् प्रसादात्
वान्तं, तत् विकृतीकृतं वाच्यम् ॥

इत्थं

दूषितं कर्षितं ज्ञेयं
यत्किञ्चित्त्रलकादि दूषितं, तत् कर्षितं ज्ञे-
यमाहृतचरमित्यर्थः ॥

संमतं समयं विदुः ॥ १९ ॥

पारमेष्ठः समयोऽवश्यानुष्ठेयत्वात् संमत-
मिति उक्तः ॥ १९ ॥

सहस्रो रक्षको ज्ञेयः

यः पारमेष्ठाचारस्य रक्षकः, स सहस्र उच्यते
सहस्रुत्तमं पारमेष्ठावदं लातीति कृत्वा ॥

छगलस्तु कनिष्ठकः ।

यदछगलः पशुः, स कनिष्ठक उच्यते । क्रमो
ज्येष्ठमध्यमत्वात् ॥

विनयो देहकर्म स्यात्

तदि विनिनतां करोति ॥

साधनं तु जपः स्मृतः ॥२०॥
 साध्यतेऽनेन भुक्तिमुक्ती इति साधनम् ॥
 होमितं सिद्धिजननं
 होमकर्मापन्नं हविर्यत्, तत् सिद्धिं त्रिविधां
 जनयतीति ॥

तथा

विभागो रोचकः स्मृतः ।
 चरुकादेर्यो विभागो विभजनं, स रोचकः
 रोचयति परां प्रीतिं जनयतीति कृत्वा ॥
 कदम्बं वृन्दमित्याहुः
 देवतानां वीरद्रव्यादीनां यत् वृन्दं समूहः,
 तत् कदम्बं वदन्ति ॥

विरलोऽश्लिष्ट उच्यते ॥ २१ ॥
 यो वीराचारात् पृथग्भूत इत्यर्थात् ॥ २१ ॥
 विमलः शिष्य इत्युक्तः
 यः शिष्यः शासनीयः, स गुरुप्रसादात् विग-
 तमल इति कृत्वा विमलः ॥

इच्छा चाज्ञा प्रकीर्तिता ।
 गुर्वादीनां सम्बन्धिनी आज्ञा यत्र लब्धा,

२३ श्लो०] श्रीक्षेमराजाचार्यकृतोद्घोताख्यटीकोपेतम् । १३९

तत्र असौ तदीयानुग्राहिका इच्छा स्थितेति
यावत् ॥

देवतादर्शनं यत्तत्

किञ्चिदसामान्यमेतदित्थं विमृष्टमित्यर्थः ॥

लब्धं शस्त्रहतं विदुः ॥ २२ ॥

यः शस्त्रहतः पशुः, तं लब्धमिति आम-
नन्ति ॥ २२ ॥

निशाचरो विडालः स्यात्

निशायां चरो यस्य वीरस्य, स विडाल उ-
च्यते । विडालो हि रात्रावाख्नाहरति, अयं
तु वीरपशून् ॥

नखिनश्च विदारकाः ।

ये वीरपशूनां विदारकाः, ते नखिन उच्यन्ते
विदारकत्वसाधर्म्यात् ॥

आनीतं सारितं ज्ञेयं

महाचर्वादि यदानीतं, तत् सामरस्येन सं-
जातमिति कृत्वा सारितमिति उच्यते ॥

रक्षितं पिहितं तथा ॥ २३ ॥

यत् रक्षितं, तत् पिहितमिति वाच्यम् ॥

अथ कदाचित् तीव्रशक्तिपातवशात् समासा-
दिते मेलके तत्तत्त्वसाक्षात्कारमार्गं साधके-
न्द्रस्य देव्यो दर्शयन्तीत्यादिशति अनुग्रहपरः
परमेश्वरः

शिखां संस्पृशते या तु

सा तु शक्तिं विनिर्दिशेत् ।

शिरः प्रदर्शयेद्या तु

सा च बिन्दुं विनिर्दिशेत् ॥ २४ ॥

ललाटं दर्शयेद्या तु

ईश्वरं सा विनिर्दिशेत् ।

तालुकं दर्शयेद्या तु

तया रुद्रः प्रकीर्तितः ॥ २५ ॥

जिह्वां प्रदर्शयेद्या तु

विद्यां साथ विनिर्दिशेत् ।

सप्त कोट्यस्तु मन्त्राणां

तस्या ज्ञेयास्तु सुव्रते ॥ २६ ॥

घण्टिकां दर्शयेद्या तु

तयानन्तः प्रदर्शितः ।

शक्तिः । अनन्त इति मायातत्त्वाधिष्ठाता ।
कालनियतिपुरुषतत्त्वैर्नवात्मप्रक्रियावत्कलावि-
द्यारागतत्वानि संगृहीतानि दर्शितानि । यदि
स्यादिति यदि तथा साक्षात्कृतं भवेदित्यर्थः ॥

किञ्च

यदा गुह्यं स्पृशेद्देवि

तदा असौ

अहङ्कारोऽधिदैवतम् ॥ २९ ॥

साक्षात्कृतं सूचयतीत्यर्थः । अत्रैव च अन्त-
र्भूतस्येन्द्रियतन्मात्रषोडशकस्य दर्शनं, न पृथक् ॥

किञ्च

कटिं सन्दर्शयेद्या तु

व्योम तत्राधिदैवतम् ।

ऊरुकौ दर्शयेद्देवि

पवनं सा विनिर्दिशेत् ॥ ३० ॥

जानुनी दर्शयेद्या तु

तथा तेजः प्रकीर्तितम् ।

जङ्घे प्रदर्शयेद्या तु

वरुणं सा विनिर्दिशेत् ॥ ३१ ॥

एवं मेलकावसरे देवीभिश्चुम्भकायां दर्शितायां प्रतिचुम्भका यादृक् साधकेन दर्शयितव्या, तादृशीमाह

शरीरं दर्शयेद्देवि

सर्वदेवमयं प्रिये ।

तदा अस्य

पूजाशिजपयुक्तस्य

ध्यानयुक्तस्य मन्त्रिणः ॥ ३२ ॥

समयाचारयुक्तस्य

कालांशकविदः प्रिये ।

क्रियोपेतस्य देवेशि

योगिन्यस्तु वरप्रदाः ॥ ३३ ॥

दर्शयन्ति महाध्यानं

तानामोगमन्त्रितम् ।

गिरिराजस्य देवेशि

यं गत्वा फलमश्नुते ॥ ३४ ॥

क्रिया प्रोक्तरूपा । दर्शयन्ति स्वदेहस्थमेव
प्रत्यक्षीकारयन्ति । गिरिराजस्य साधकेन्द्रस्य ।
यं गत्वेति साक्षादनुभूय गमेर्ज्ञानार्थत्वात् ।
फलमश्नुते इति तत्तद्भोगभुग्भवति ॥ ३४ ॥

किञ्च अस्य एता योग्यतातिशयात्

भैरवेण समाज्ञप्ताः

शक्तयस्तु वरानने ।

अन्याश्च सिद्धीर्विविधा

अधमा मध्यमोत्तमाः ॥ ३५ ॥

अन्यतन्त्रसमुत्थाश्च

साधयन्ति न संशयः ।

भैरवेण समाज्ञप्ता इत्यनेन परमेश्वर एव
इत्थं साधकस्य अभीष्टदानाय उच्यच्छतीत्याह ।
न संशय इति निश्चितमेव एतदित्यर्थः ॥

उपसंहरति

एवं संक्षेपतः प्रोक्तं

मेलकं तु वरानने ॥ ३६ ॥

सतताभ्यासयोगेन

योग्यतमता जाता ॥

तस्मै

ददते चरुकं स्वकम् ।

दद दाने इत्यस्य अयं प्रयोगः । स्वकं स्वा-
त्मार्यं साधितमसामान्यमित्यर्थः ॥

तदाह

यस्य संप्राशनाद्देवि

वीरेशसदृशो भवेत् ॥ ३७ ॥

संप्राशनमविकल्पमाहरणम् । वीरेशो भैर-
वनाथः ॥

यत् एव

तस्माद्भ्यानार्चने होमं

जपं च वरवर्णिनि ।

कुर्वन्ति भावितात्मान-

स्ततः सिद्ध्यन्ति मन्त्रिणः ॥३८॥

भावितात्मत्वं सुदृढ आश्वासः ॥ ३८ ॥

.....धुरन्धुराः ।

संपूर्णसिद्धीर्विदधत्स्वच्छन्दो जयति प्रभुः ॥

सर्वत्रैव स्फुरति सततं सर्वसर्वात्ममूर्ति-

र्योऽसौ स्वच्छोच्छलितललितो बोधसिन्धुः समन्तात् ।

स्वच्छन्दोऽयं जयति भगवान्सर्वसम्पन्निधान-

स्फीतस्फूर्जन्निरुपमसुधास्फारसारस्वशक्तिः ॥

इति श्रीस्वच्छन्दोद्घोते छुम्मकाप्रकाशः पञ्चदशः पटलः ॥

नाम्नैव भेदद्वयिर्विधुता येनास्वतन्त्रतातत्त्वा ।

श्रीमत्स्वतन्त्रतन्त्रं भेदव्याख्यां न तत्सहते ॥

भेददर्शनसंस्कारतन्तुसन्ततमादितः ।

स्वच्छस्वच्छन्दचित्स्वात्मसतत्त्वं नेक्षते जनः ॥

गतानुगतिकप्रोक्तभेदव्याख्यातमोऽपनुत् ।

तेनाद्वैतामृतस्फीतः स्वच्छन्दोद्घोत उम्भितः ॥

श्रीब्रह्मदेवादिगुरुक्रमाद्यः

श्रुत्वा चिरं व्याकृतवान्स्वतन्त्रम् ।

श्रीमान्प्रयागो गुरवस्तथान्ये

तेऽभ्यर्थनायां पुनरप्रवृत्तौ ॥

स्वतन्त्रः स्वच्छात्मा स्फुरति सततं चेतनशिवः
 परा शक्तिश्चेयं करणसरणिप्रान्तमुदिता ।
 तदाभोगैकात्म प्रसरति समस्तं जगदिदं
 न जाने कुत्रायं ध्वनिरनुपतेत्संसृतिरिति ॥

इति श्रीमन्महामाहेश्वराचार्यविपश्चिच्चक्रवर्तिश्रीभद्रभिनवगुप्तपाद-
 पद्मोपजीविश्रीमत्क्षेमराजविरचितः श्रीस्वच्छन्दोद्घोतः सम्पूर्ण इति
 शिवम् ॥
